

thiếu nhi

CHỦ NHIỆM
NGUYỄN HÙNG TRƯỞNG

CHỦ BIÊN
NHẬT TIẾN

Huỳnh Văn Minh

59

PHÒNG SÁCH MINH ĐỨC

TIN BUỒN

Tòa soạn vừa nhận được tin buồn, hai em trong gia đình Thiếu Nhi đã qua đời :

Em ĐẶNG TRẦN ANH

Thứ nam Ông Bà Đặng Văn Tường

Trần Quang Diệu — Saigon

Mệnh chung ngày 27-9-1972

Hưởng dương 16 tuổi

Em MẠNH TRUNG

Thứ nam Ông Bà Mạnh Hùng

Tam Hiệp — Biên Hòa

Mệnh chung ngày 27-9-1972

Hưởng dương 15 tuổi

Thay mặt toàn thể Gia Đình Thiếu Nhi, chúng tôi xin thành thực chia buồn cùng tang quyến và cầu chúc hương hồn hai em sớm siêu thoát.

HỘP THƯ

Chị ĐỖ PHƯƠNG KHANH trả lời

Em Yin Tâm, Cần Thơ : Chị kính trọng tất cả các tôn giáo, vì mục đích tối hậu của tôn giáo là nâng cao tâm hồn con người. Em thông cảm với chị về sự chị không viết lên đây để trả lời em rằng chị theo tôn giáo nào, vì các em khác có thể hiểu lầm. Tòa soạn thuộc quận Tân Bình, tỉnh Gia Định, nhưng nếu em không ghi hai tên đó, thư sẽ nhanh hơn vì không bị đi thêm một chặng qua tỉnh Gia Định nữa. Nhà sách Khai Trí ở Saigon I. Rất cảm ơn em có lòng dán bích chương quảng cáo cho Thiếu Nhi, em nhé.

Em Võ ngọc Dũng, Đà Nẵng : Em mua cuốn Chính tả phổ thông hoặc Chính tả Việt Ngữ, giá tiền khoảng 200đ, sách sẽ giúp em viết đúng hoi ngã, em ạ.

Em Cẩm Bình, Chợ Lớn : Em gầy quá đấy. GĐTN hiện nay đông quá, đăng hình lên cả năm chưa chắc đã hết, lại thêm có em mắc cỡ không muốn có hình trên báo. Thành ra em ưng đăng, em không, vậy tốt nhất em ghé tòa soạn sáng chủ nhật sẽ gặp đủ cả nghe em.

Em Thu Nguyệt, Biên Hòa : Nơi số 46 có ghi «kèm theo 10đ tem», là để dùng 10đ tem đó hoàn thẻ về cho các em, chứ không phải là tiền mua thẻ em ạ. Thẻ tòa soạn tặng các em đó mà.

Em Sao Linh, Cần Thơ : Đừng quá vội. Những lúc em nhỏ không đọc truyện nhảm, em đem Thiếu Nhi ra

đọc cho má và em đó nghe. Rồi em dùng các trò chơi, ảo thuật, ô chữ của Thiếu Nhi mà chơi với em ấy. Truyền giáo bao giờ cũng khó hơn rủ đi chơi rông dài, nhưng em cứ nhẫn nại, chắc chắn sẽ thành công. Muốn viết đẹp em phải tập viết thật chậm, mà nhiều, không sốt ruột, chép hoài thật cẩn thận chữ sẽ đẹp nghe em.

Em Huyền Thoại, Sai gon : Khi còn đi học, chị và các bạn chị cũng có những sự quá yêu, quá ghét, muốn bạn chỉ là của mình vân. vân... như em với bạn em bây giờ. Nhưng không quá quắt như bạn em. Em phải giúp cho bạn sửa đổi tính đi, kéo 'sau này ra đời sẽ khổ. Bảo bạn em nên độ lượng hơn một chút. Nếu bạn có quý em thì phải nghĩ tới em, mong cho em được sung sướng. Chứ bạn làm em mất tự do quá, em phải gò ép quá để chiều bạn, là bạn không nghĩ tới em, không muốn cho em sống thoải mái. Chị không giúp em hơn được. Em hãy rủ bạn sáng chủ nhật ghé tòa soạn chơi, ra khỏi lớp thì rủ bạn đi theo, dần bạn em sẽ thích hợp với nếp sống bạn bè đồng đẳng, vui vẻ, và bạn em sẽ bớt cần nhần em. Hai cô thương nhau hay lắm nhưng đừng quá mà thành bất thường không tốt em ạ.

Em (chị xin dấu tên) Saigon : Trường hợp em giống TM quá. Khi chị nhận được thư em thì vừa đúng hôm TN số 57 phát hành. Trong số đó, nơi trang 10, mục SM có bài chị trả lời TM. Em coi lại sẽ tìm được giải đáp. Chị mong em cương quyết giúp cho bạn thoát khỏi tính xấu ỷ lại. Cố gắng lên em nhé.

Em NT Hồng, Gia Định : Góp ý là điều tốt lắm. Để chị trung cầu ý kiến chung rồi sẽ cải tiến theo đa số em nhé.

Em Nguyễn thái Bảo, Thị Nghè : Chủ nhật ghé tòa soạn nghe em. Công đóng mỗi bộ cỡ 200 đồng em ạ. Chú Vi Vi gửi lời cảm ơn em đó.

Em Thương Trang, Saigon : Em ơi ! Đừng buồn nghe cung, cứ coi hộp thư là của chung đi em ạ. Sở dĩ chị nói em coi thêm khu đại đoàn kết là để em khỏi mong đó mà. Khi trả lời trong hộp thư, chị lựa những thư mà câu trả lời có thể giải đáp thắc mắc chung cho cả các em khác, thì chị trả lời riêng. Còn chỉ hỏi thăm và khen ngợi Thiếu Nhi thì chị rất cảm ơn và trả lời chung trong khu đại đoàn kết vì vấn đề kết chỗ đó thôi cung à. Dù không phải tên em mà em vẫn thích đọc, là chị mừng lắm. Chị chỉ mong ở bất cứ nơi nào trong tờ báo, chị cũng có thể gửi gắm tấm lòng yêu quý tuổi thơ của chị tới các em, thông cảm chị em nhé.

Em Lam Phương, Đà Nẵng : Chị rất hân hoan có em gia nhập GĐTN. Đừng nghĩ rằng em không giúp gì cho TN. Đọc thư em, với những phân tích tỉ mỉ, tòa soạn lên tinh thần lắm. Em cho chị gửi lời cảm ơn về những khích lệ của gia đình em đối với Thiếu Nhi em nhé.

Các em Phiêu Ly, Huỳnh Chúc, Ca Dao : Chủ nhật tới tòa soạn họp bàn về các sinh hoạt của GĐTN. Chị mong lắm.

Các em : Bích Thủy, Cần Thơ — Lê quang Uy, Saigon — Nguyễn gia Hòa, Saigon — Vũ trọng Sơn, Bình Định — Mã quang Vinh, Ba Xuyên — Nguyễn thị Minh, Cần Thơ — Nguyễn thị Dung, Saigon — Như An, Gia Định — Nguyễn ngọc Diệp, Hóc Môn : Chị đã nhận được thư, cảm ơn các em lắm và mong các em vui với chị nơi khu đại đoàn kết này nhé.

NHẮN TIN

1) Để tiến tới việc thành lập chi nhánh gia đình Thiếu Nhi tại các tỉnh, xin các em ở mỗi địa phương hãy tự đồng ngồi chung lại họp sơ khởi rồi gửi danh sách về tòa soạn, Trung Ương sẽ liên lạc để phổ biến các chi tiết cần thiết khác.

2) Hiện nay Thẻ gia đình TN tạm ngưng cấp phát trong hai tuần lễ để chờ ấn hành xong loạt thẻ mới. Các em đã có thẻ cũ có thể gửi phiếu và hình để xin đổi lại. Lần này nhớ kèm hai hình 3X4 cm vì cỡ thẻ mới xinh xắn hơn.

3) Kèm theo phiếu, là một bao thư dán 10đ tem, có ghi địa chỉ chắc chắn của các em, khi làm xong thẻ, tòa soạn sẽ bỏ vào bao thư gửi ngay đi cho nhanh chóng, mà lại tránh sự nhầm lẫn địa chỉ.

4) Thẻ là do tòa soạn tặng các em, 10đ tem là để dán vào bao thư gửi thẻ hoàn về các em, nay các em đã gửi bao thư có địa chỉ và dán tem rồi khỏi phải kèm thêm 10đ tem nữa nhé.

5) Phiếu nào không có hình và bao thư đã dán tem và ghi địa chỉ, sẽ kể như không hợp lệ và sẽ loại bỏ.

6) Các em đổi thẻ cũ lấy thẻ mới, muốn thêm hay đổi lại chi tiết nào, cứ việc sửa vào thẻ cũ rồi kèm theo hai hình 3X4, một bao thư có tem và địa chỉ.

7) Tham dự mục «Em tập viết văn» các em cũng phải nhớ gửi bao thư có dán tem và địa chỉ về. Sau khi sửa chữa, chú Nhật Tiến sẽ gửi trả lại các em. Bài nào không có bao thư cũng kể như không hợp lệ đó, các em nhé.

Thương mến tất cả các em
Chị Đ.P.K.

thiếu nhi

Chủ Nhiệm : NGUYỄN-HÙNG-TRƯƠNG
Chủ biên : NHẬT TIẾN

Tòa soạn : 159 Thiệu Trị (Phố Nhuận)
Sài Gòn — Đ.T 42.152
Cơ sở phát hành : 62 Lê Lợi Sài Gòn
Đ.T 20.348

Năm thứ hai — Số 59 — ngày 8-10-1972
Giá : 50 đ

MỤC LỤC

● Thư Chủ Nhiệm của Nguyễn-Hùng-Trương 1 ● Thắc mắc của Em : Bách Khoa 2 ● Truyện ngắn Con diều đẹp nhất của Thái Linh Lăng 3 ● Cuộc thi sáng tác : Ô Mai của Lục Chi 10 — Run của Thanh Vân 11 ● Sáng tác : Đình Hồng của Nguyễn như An 20 ● Em tập viết văn 6 ● Bướm trong vườn 19 ● Bướm muôn màu 22 ● Áo thuật : Bàn tay thần bí 9 ● Thủ công : Chó giữ nhà của Cỏ Tím 26 ● Giải trí : Ô chữ Sơn ca của Đình ngọc Liệu 8 — Đồ vui hàng tuần 8 — Tranh vẽ nét của Anh Đào 8 — Tranh 7 diềm sai của Long Hương 15 — Tranh đồ của Quốc Cường 13 ● Sự tìm hiểu : Bông súng 12 — Cá Bồn mắt 13 — Con Tê giác của Đặng-Hoàng 14 — Trăng qua thân thoại của Trịnh minh Đức 15 — Đồ phé thải biến thành vật dụng của Nguyễn Tùng 23 — Tại sao tem có răng cưa của Thơ Thơ 23 — Đọc được và thuốc giải của Trương phú Thơ 28 ● Vườn Hồng : Bệnh bất mãn của Đỗ phương Khanh 16 — Tay ngọc bên bếp hồng của Châu Ly và Búp Bê 17 — Chi ơi của Mai Loan 18 — ♦ Triền lăm nụ cười 27 ● Tranh phim : Tí xiu đại thần lực 24 ● Tranh vui của Nguyễn Tài ● Truyện dài : Thuở mơ làm văn sĩ của Nhật Tiến 31.

TRANH BÌA CỦA VI VI
HOA TRẮNG

Thư Chủ nhiệm GỬI CÁC EM THIẾU NHI

Các em thân mến,

Tuần vừa qua, chúng ta nói chuyện với nhau về « làm ơn mắc oán »

Đồng Trác được ba anh em Lưu Bị, Quan Công, Trương Phi cứu mạng, đã không cảm ơn lại còn hắt hủi, sai quân đuổi ra khỏi trại người ân của mình, chỉ vì lòng tự ái, không dám nhìn nhận tài năng của ba kẻ không chức tước địa vị lại hơn mình.

Cũng trong thời Tam quốc bên Tàu, Viên Thiệu, minh chủ các chư hầu chống Đồng Trác cũng có thái độ vô ơn như trên.

Trong khi các chư hầu đang họp nhau để bàn kế đánh Đồng Trác, Đồng Trác đã sai Huê Hùng đến khiêu khích trước trại của Viên Thiệu. Viên Thiệu sai tướng nào ra đương cự cũng đều bị Huê Hùng giết cả, không còn ai dám ra đánh nữa.

Viên Thiệu khi ấy lấy làm bối rối. Quan Công lúc đó, còn là tên vác cung, không ai biết tên tuổi, xin ra trận; Viên Thiệu ^{chạy} chỉ là cung thủ hèn hạ, sợ địch quân cười mình hết tướng, cho đuổi ra ngoài, May nhờ có Tào Tháo phân giải hơn thiệt, Viên Thiệu mới bằng lòng.

Tào Tháo sai đem một chén rượu nóng đãi Quan Công trước khi xuất trận.

Quan Công xin để chén rượu ở đấy, đợi đánh thắng rồi sẽ uống cũng không muộn.

Quan Công nói xong, liền phóng lên ngựa ra đánh với giặc chỉ trong chớp lát đã chém được Huê Hùng và đem đầu về, chén rượu còn âm ỉm.

Viên Thiệu cũng như Đồng Trác ở chuyện trước đã không mang ơn Quan Công, lại còn tỏ vẻ không bằng lòng và cho đuổi ba anh em Lưu Bị, Quan Công, Trương Phi ra ngoài, vì lẽ Viên Thiệu tự thấy mình là minh chủ của các chư hầu mà không có tướng chống lại được Huê Hùng, lại phải nhờ đến tên bán cung tầm thường.

Viên Thiệu nói cho đỡ ngượng với chư hầu :

— Hai tướng Nhan Lương và Văn Xú của ta mà có ở đây thì dù hàng ngàn đứa như Huê Hùng cũng không đáng kể.

Nhưng Nhan Lương và Văn Xú có giỏi gì đâu, sau này đều bị Quan Công giết chết.

Trong quyển Chuyện đời xưa của Trương Đình Ký cũng có chuyện làm ơn mắc oán.

Một con beo đi dạo chơi, bị chó sói rượt nã. Trong cơn nguy nan, may gặp một ông già bèn van xin ông cu cứu giùm. Ông già động lòng trắc ẩn, ông cu bảo con beo chun vó cái đuôi của ông để ông vác mà đi. Chó sói chạy đến, không thấy con beo đâu cả, hỏi thăm ông già, ông già trả lời không thấy beo chạy ngã này. Chó sói bỏ đi.

Đợi chó sói đi xa, ông già bèn mở đuôi thả con beo ra, Con beo lúc ấy hết sợ nên bắt đầu thấy đói, đòi ăn thịt ông già. Ông già ngạc nhiên hỏi : Tao làm ơn cứu mày khỏi bị chó sói ăn; sao bây giờ mày lại đòi ăn thịt tao ? Con beo trả lời : Ông cứu gì tôi. Ông bỏ tôi vô

trong đây ngộp muốn chết. Tôi bây giờ đói quá, phải ăn mới được. Ông già dõ dảnh : Thôi chúng mình đi hỏi ý kiến những kẻ xung quanh xem nếu mày có lý, tao bằng lòng để cho mày ăn.

Gặp một cây cổ thụ, con beo liền hỏi phải quấy. Cây to trả lời : Con người là giống bất nhân, ăn thịt nó đi cho rồi. Chúng tôi đã bao lần giúp chúng nó làm nên cửa nhà, vậy mà chúng nó nở lòng nào lấy búa, rìu chặt, chém chúng tôi hoài ăn thịt nó đi ! Nghe qua con beo liền xóc đến định ăn thịt ông già : ông còn bảo chữa gì nữa ? Ông già trả lời : Cây cối là vật vô tri, vô giác, không biết gì, hơi đâu mà nghe.

Họ bèn dắt nhau đi và gặp một bầy trâu già. Nghe con beo hỏi, trâu già liền nói : Con người thật bạc bẽo. Chúng tôi làm tới mọi họ suốt đời, nào cấy, nào bừa để họ gặt được lúa gạo ăn no ấm. Thế mà khi chúng tôi chết rồi, chúng tôi cũng không được yên thân, Họ phân xác chúng tôi ra, lấy thịt đem bán, lấy xương làm lược, lấy da chúng tôi bịt trống, đóng giày, đóng dép. Thật là bọn vô ơn, ăn thịt nó đi là phải. Con beo khoái chí đòi ăn, ông già năn nỉ : Lời nói của bọn súc vật hơi đâu mà tin. Mày hãy để tao hỏi ý kiến một lần nữa, nếu họ tán thành lý lẽ mày, tao vui lòng để mày ăn thịt tao.

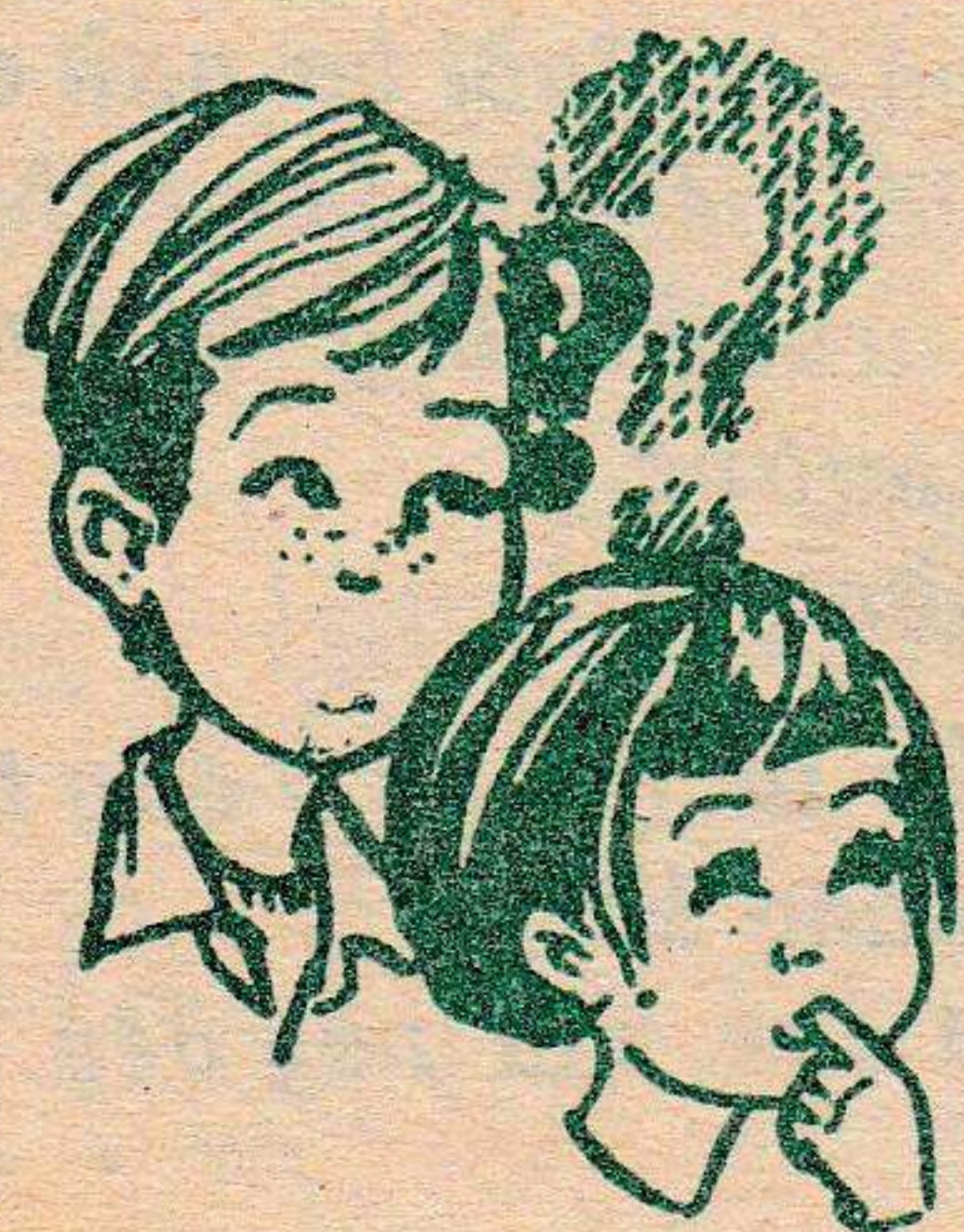
Đi một đoạn đường xa, họ gặp một người con trai đi bên đường. Anh này bảo con beo thuật lại rõ ràng từ đầu câu chuyện. Nghe xong, người con trai bảo con beo : Hồi lúc này làm sao mày chui vào được trong đây ông cụ, mày chui vô lại cho tao xem thử. Con beo nghe nói chui vô đây Người con trai cột miệng đây lại, hét to lên : Con beo này, người ta cứu mày mà mày lại vô ơn, tội đáng chết. Nói xong, anh ta bẻ cây đập chết con beo.

Các em thân mến.

Trên đây là những trường hợp đặc biệt làm ơn mắc oán, mà kẻ vô ân cuối cùng rồi cũng bị hại.

Chúng tôi xin nhắc lại lời khuyên các em nên xem việc cứu giúp như một bổn phận của con người, rồi thôi. Đôi khi chúng ta cũng gặp vài kẻ vô ân, nhưng không vì vậy, mà chúng ta lại nở lòng thờ ơ với người hoạn nạn, phải không các em.

Thân mến chào các em
NGUYỄN HÙNG TRƯƠNG

**thắc
mắc
của em**

BÁCH KHOA PHỤ TRÁCH

HỎI : Em thấy cam bán ở chợ rất mắc. Còn nước cam vô chai để giải khát lại rẻ hơn rất nhiều. Vậy chất cam ở trong chai đó có thiệt không, chế bằng gì ?

THÚY HẰNG
(Saigon)

ĐÁP : Nước ngọt vô chai có các

mùi vị như cam, chanh, bạc hà v.v.. đều pha chế dầu thơm mùi trái cây (hóa chất) chứ không phải ép ở trái cây ra. Nguyên liệu chế nước giải khát gồm có :

1) Dầu thơm có mùi : chanh (essence de citron), cam (essence d'orange), bạc hà (essence de menthe).

2) Màu sắc ăn được (colorants comestibles) gồm có màu vàng (jaune citron), da cam (orange), lục (vert menthe hay vert peppermint).

3) đường

4) acit citric

5) Thán khí (gaz carbonic) để có bọt.

6) Nước nấu chín.

Riêng loại nước trái cây đóng hộp thì phải dùng trái cây thiệt, nhưng giá cả mắc hơn nước ngọt nhiều.

HỎI : Làm thế nào để biết con chó mắc bệnh dại mà đề phòng ? Em yêu chó, nhà có nuôi chó, nhưng nhiều khi nghe người ta nói chó dại cắn người này, cắn người kia. Em cũng e ngại vô cùng.

HOÀNG-VĂN-PHÚ
(Saigon)

ĐÁP : Khi chó mắc bệnh dại, lúc đầu trông nó có vẻ buồn rầu, hay lo sợ, hốt hoảng, hay sủa vô cớ. Dần dần nó trở nên dữ tợn, thích chạy rông, gặp người hay vật gì cũng cắn. Tới khi đó, trong nước rãi của nó đã có vi trùng độc rồi. Ít lâu sau nữa, nó không chạy rông nữa mà chỉ nằm một chỗ, không chịu ăn gì rồi chết. Cũng có trường hợp chó mắc bệnh dại mà không hề sủa (bệnh chó dại câm). Khởi đầu bắp thịt hàm răng của nó bị tê liệt làm mồm cứ há ra, nhiều nhiều rãi có chất độc. Sau nữa bốn chân nó cũng dần bị tê liệt, bắp thịt hô hấp ngừng hoạt động, rồi nó chết vì ngạt thở.

Muốn yên tâm trong việc nuôi chó, em nên đem nó đi chích ngừa và vào mùa viêm nhiệt nên cho nó đi khám bệnh ở các vị Thú y thường xuyên.

HỎI : Chữ « Da ngựa bọc thây » do ở tích gì mà ra ?

NGUYỄN-VĂN-NAM
(Kiến Tường)

ĐÁP : Bốn chữ « Da ngựa bọc thây », nguyên văn chữ Hán là « Mã cách khóa thi » không do ở tích nào mà là từ câu nói của Mã Viện, tức Phục Ba Tướng Quân đời Đông Hán. Mã Viện, vì là một danh tướng nên đã quan niệm về người anh

(xem tiếp trang 7)

CON ĐIỀU

đẹp nhất

Hoàng bức tức quảng mạnh cây bút nguyên tử vì bài toán giải hoài không ra. Hoàng ngồi thừ ra, nghĩ ngợi. Hoàng nhớ lại vụ dán bích chương cổ động cho báo Thiếu Nhi ban sáng và càng thêm tức lũ trẻ ranh. Công trình Hoàng lặn lội lên tận tòa soạn lãnh một xấp đủ màu bích chương hôm chủ nhật vừa qua. Lại hì hục khuấy bột nên hồ cả buổi để đem đi dán. Vừa thấy mấy bức tường ưng ý, Hoàng bày « đồ nghề » ra, thùng hồ, và cái sơ dừa để quét hồ... Mấy đứa nhỏ tò mò bu quanh chỉ trỏ và cười khúc khích... Hoàng dán thật nắn, cứ một tờ màu xanh lá cây, rồi đến tờ màu đỏ rồi màu xanh dương, đến màu vàng... Cả một bức tường rực rỡ hẳn lên. Một vài gốc me lớn cũng được Hoàng chiếu cố... Hoàng chọn những ngõ hẻm nhiều « thiếu nhi » để dán... Phương châm của Hoàng là phổ biến tận hang cùng ngõ hẻm.

— Ê ! Nhỏ kia mày dán cái truyền đơn gì đó !

— Xin lỗi bác, cháu dán bích chương cổ động cho báo Thiếu Nhi. Bác cho phép cháu dán chừng bốn tấm là sạch cái vách cây đã cũ này.

Một bà đứng tuổi rõ chuyện, thông cảm bỏ vào nhà. Và Hoàng rút kinh nghiệm phải xã giao với chủ nhà trước khi dán. Lũ trẻ kéo theo Hoàng như cái đuôi dài.

Có đứa năn nỉ :

— Anh ơi ! Cho tui vài tấm xếp máy bay đi anh.

Hoàng cười hứa hẹn :

— Ừ ! Để coi dư mới được chứ !

Nhưng công việc không trôi chảy như Hoàng tưởng lắm. Hoàng chỉ dán gần phân nửa số bích chương thì có rắc rối xảy ra. Một lũ trẻ dơ dác khác ở đâu xuất hiện và gây

sự. Một tên nhỏ nhất lại tiến ra hất hàm, giọng hách dịch :

— Ê ! Thằng kia, ai cho mày dán tùm lum ở xóm tao hả ?

Hoàng sững sốt không biết phải trả lời sao trước đối thủ chỉ lớn bằng thằng Ngọc, em Hoàng.

— Ê ! Tao hỏi sao mày khi dễ không trả lời ! Kênh hả ?

Nó đá dứ thêm vào lon hồ của Hoàng, đồng bọn nó cười rộ lên thích thú. Hoàng thoáng nghe tiếng chúng chửi thề và những lời xúi giục :

— Đánh cho nó một trận !

Hoàng chỉ muốn giải thích công việc trong sạch và vô vụ lợi của mình nhưng tụi kia không nghe, chỉ cần đánh nhau.

Hoàng nhịn nhục trả lời :

— Tôi đi dán bích chương giúp cho Tòa soạn Thiếu Nhi mà !

Các anh -- (Hoàng đã phải chịu lép xưng như vậy) -- xem nè, bích chương đẹp chưa, báo Thiếu Nhi các anh cứ mua xem hay lắm.

— Thiếu Nhi là cái quái gì ? Bao nhiêu một tờ ?

Chúng nhao nhao hỏi tiếp.

— Cứ mỗi tuần ra một tờ, bán năm chục đồng thôi.

Chúng lại chửi thề, bài bác :

— Mặc quá ! Để tui tao mua truyện « Chú Thoàng » « Charlot » « Hiệp sĩ »... mười tí một cuốn coi còn rẻ mà sướng ac.

— Các anh đừng coi các truyện tai hại đó nữa, không có ích gì cho sự học các anh đâu.

— À ! Cái thằng này dám lên mặt dạy đời. Mà mày định đánh trống lảng sao, tui tao hỏi mày rằng ai cho phép mày đi dán trong xóm tui tao ?

To chuyện rồi đây, thật : « cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng ».

Đến đó Hoàng không nhịn nhục được nữa, Hoàng sùng sộ :

— Không ai cho phép cả, thích thì tôi cứ làm.

-- À thằng này ngon, đánh nó chơi anh em.

Chúng hăm dọa rồi lùi xa thủ thế nhưng chưa có đứa nào dám xung phong đề tấn công cả.

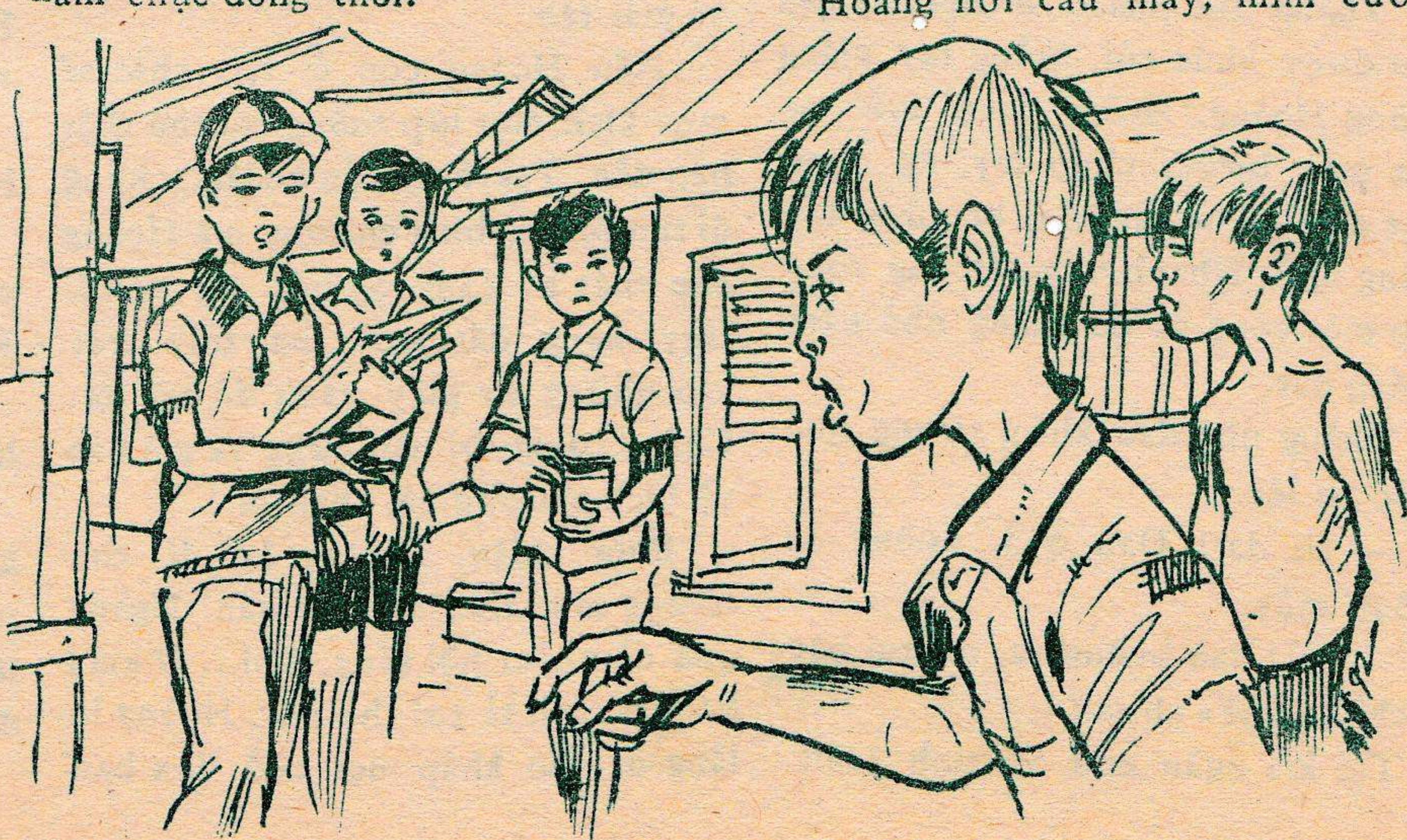
Hoàng bình tĩnh buông xấp bích chương xuống đất và liếc mắt nhìn quanh, tìm chỗ thoát :

— Một, hai, ba..., bảy đứa tất cả. Hoàng đếm nhẩm.

Ba đứa thấp hơn Hoàng một cái đầu và bốn đứa vào trạc em Hoàng (thằng Ngọc). Chúng vung tay múa chân y như trong phim đánh đấm Hồng Kông mà chúng xem đề cướp tinh thần của Hoàng. Có đứa còn vung chân đá gió ngoài xa nữa chứ. Lũ trẻ đi theo Hoàng lúc trước không biết bênh phe nào, thấy có trò vui thì đứng giạt ra, vỗ tay reo hò.

— Đánh đi ! Đánh đại đi, « anh em » hơi sức nào mà nhịn.

Hoàng hơi cau mày, mỉm cười

nghe « chưa chắc mình đã sợ ». Tại kia ý đông, đứng gườm một hồi thì nhào vô. Rõ ràng chúng « đá gió » mà ly. Hoàng xoay « tankan » tránh thật dễ. Lũ du côn thoáng ngạc nhiên. Chúng có biết đâu, Hoàng chính là một môn sinh Hiệp Khí Đạo đã được sáu tháng rồi. Tuy chưa tài ba gì nhưng cũng đủ sức tự vệ, có lẽ cũng đủ đề đối phó với lũ nhãi ranh này.

Tại nhãi vài đứa châu đầu lại, bàn cách. À, chúng định vài đứa xông vào ôm Hoàng, đề mấy thằng còn lại đánh hồi.

Hoàng hát hăm :

— Sao, đánh sức một hay đánh hùa.

Tại kia trợn mắt, vắng tục :

— Đánh « hội đồng » nó đi anh em, giựt giấy về chơi.

Hoàng lùi lại, chân chặn lên xấp bích chương và hơi lo, sợ chúng xé phá.

Trong phút chót, hai đứa nhảy vào chụp hai tay Hoàng. Vì không rõ sức của chúng, Hoàng dùng một đòn « Kokyu » hất hai đứa té lăn. Chưa ngán chúng xông vào tiếp. Và chẳng kịp suy nghĩ, Hoàng dùng mấy đòn « shiho-nagé », mở khóa tay và bẻ quặt một tên. Tên này « oái » lên và vùng vẫy, Hoàng phải vội buông đề quặt một cú « Koshi-nagé » bởi một đứa to nhất đám ôm lưng. Địch thủ ngã xuống mông đau điếng, đó là trình độ Hoàng còn kém đấy, chứ không... có đường gãy xương và nằm luôn. Tại còn lại bừng giận, xông tiếp vào đám, đá... loạn cả lên. Hoàng cũng trúng vài cú vào bụng, vào đùi.

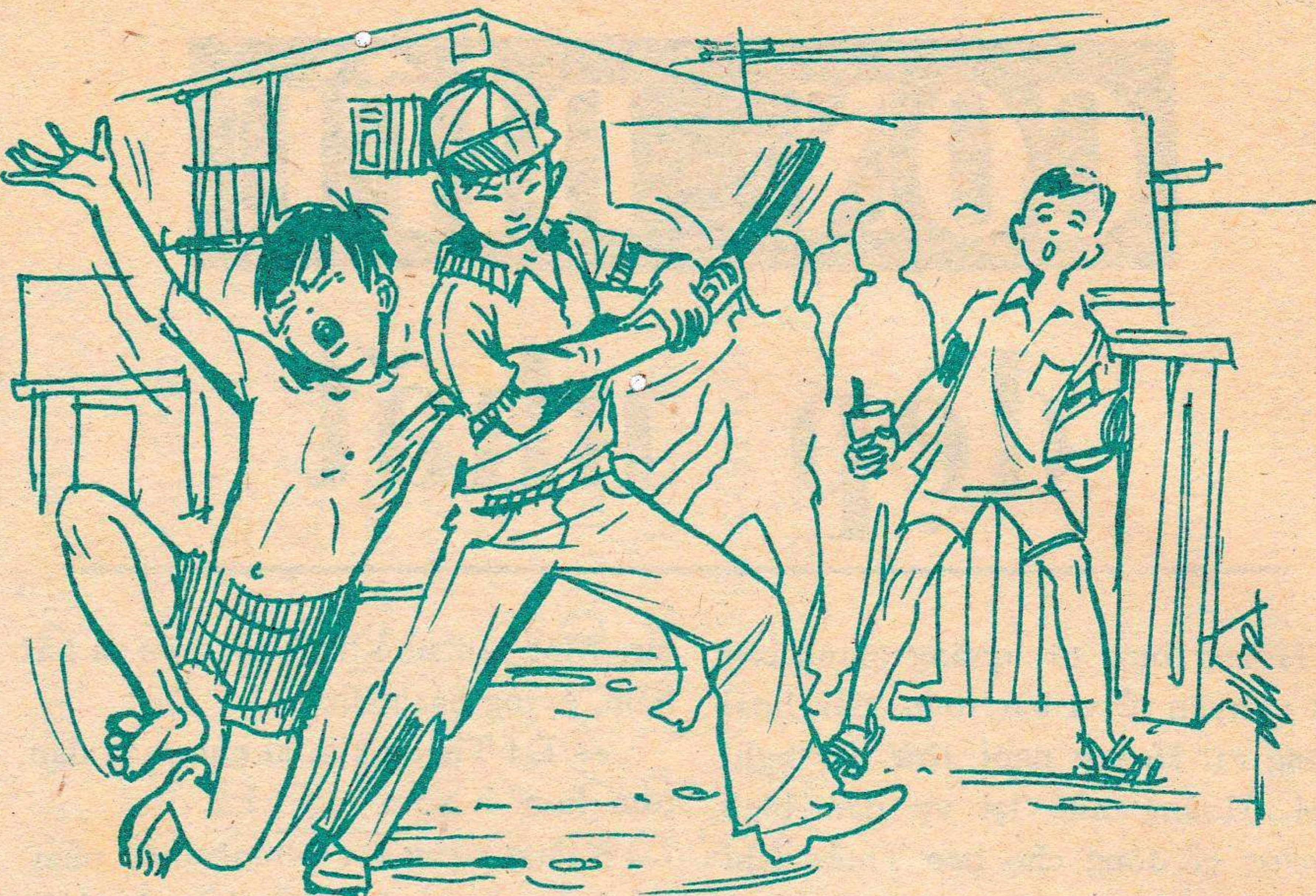
Thằng nhỏ phách lối hồi nãy tìm đâu được khúc củi, thẳng tay giáng xuống Hoàng. Hoàng lạnh mắt né qua một bước, chụp tay, áp dụng một đòn « Koté-gashi », bẻ cứng tay thằng nhỏ. Nhanh nhẹn Hoàng xoay tiếp một vòng và đề thằng nhỏ nằm xuống đất.

Thằng nhỏ đau khớp xương quá khóc òa lên :

— Ui da ! Đau quá, buông ra không mậy.

— Ừ ! tao buông ra, mà tại bây có chịu « huề » chưa ?

Tại kia ngần ngừ và tính toán.

Nhắm không ăn hiếp được Hoàng chúng bằng lòng giảng hòa. Mấy miếng « vỏ mèo quào » học lóm ở xi nê làm chúng thua cay đắng.

Lũ trẻ khán giả cười khoái trí trước sự anh dũng của Hoàng. Chúng bu quanh chàng hiệp sĩ bất đắc dĩ và hoan nghênh bằng ánh mắt, bằng nụ cười... thật rõ rệt.

Hoàng đã buông tay địch thủ ra. Thằng nhỏ vừa quẹt nước mắt, phủi đất cát bặm vì nãy áp xuống đường vừa xoay xoay cánh tay trái gân một cách khó chịu. Mấy đứa té hồi nãy cũng hậm hực nhìn Hoàng với ý không phục.

Đang giảng co thì có người lớn ở gần đó đi tới. Họ thấy đánh nhau thì rầy rà lũ nhãi. Sao lại đi ăn hiếp Hoàng, một trẻ cô thế. Thôi ! bạn bè mà, hòa đi rồi ai về nhà nấy.

Hoàng cũng không thể tiếp tục công việc được, xách thùng hồ và bích chương ra về. Đám đông ủa reo và giải tán.

Nếu Hoàng còn ở lại, chắc sẽ mục kích một lớp tuồng trả thù thật hấp dẫn. Tại thua trận ức lắm, chúng đi tìm những bích chương mà Hoàng dán thật kỹ càng đề bóc ra, xé đi. Hay mang đất ướt mà trầy trét vào những tờ giấy xanh đỏ vô tội. Chẳng có người nào đứng ra mà bảo vệ bích chương cả, than ôi !

Buổi chiều, Hoàng lại đi tìm những mục tiêu mới để dán. Ngang qua đầu hẻm hồi sáng. Thi... Ô kia ! Sao lại rách tả tơi thế này. Hoàng lo lắng đi rà khắp mọi chỗ dán ban

sáng khỏi nói cũng biết tình trạng thảm hại ra làm sao. Vì một đàn chỉ một người đi dán. Một đàn cả bọn người đi xé.

Hoàng thất vọng ra về, chẳng thiết gì công việc cả. Thùng đựng hồ cho vào một xô với sơ dừa, bích chương quăng đại vào găm bàn học.

Nhớ đến bích chương, Hoàng vội ngồi xuống xem xét ra sao. E chớ hay mèo nó cắn phá chẳng ? Ừ, biến đâu mất cả rồi. Thủ phạm kỳ này là ai ? Chó Lu, mèo Mướp ? Hay cu Ngọc, con Trang ?

— Ô ! Thôi đúng rồi, đích thị cu Ngọc, hôm qua mình thấy nó ngồi tỉ mỉ dán cái gì xanh xanh đỏ đỏ... đây mà !

Hoàng hoan hỉ khi tìm ra lời giải và chột bài toán hóc búa cũng bật mở then chốt.

Làm xong bài toán. Hoàng đi tìm thủ phạm.

— Ngọc ơi ! Ngọc đâu, lại anh biểu coi. Mẹ ơi ! Thằng Ngọc đâu rồi mẹ ?

Mẹ Hoàng lui cui dưới bếp và bà đáp rằng : « không biết ».

Con Trang đang đánh chuyền với nhỏ Lê hàng xóm, mách leo cho Hoàng :

— Thằng Ngọc em thấy nó leo lên gác đó anh.

Hoàng leo vội lên gác. Quái sao không có, và cái cửa sổ sao lại mở toang ra thế này ? Hay cu cậu leo lên nóc nhà. Hoàng cũng thử thò đầu ra cửa sổ. Vẫn không thấy gì cả.

Leo ra mái nhà bên cạnh, Hoàng

bắt gặp thằng em nghịch ngợm đang cần thận giật giật ống chỉ trong tay Nó thả điều. Và điều làm bằng bích chương « Thiếu Nhi ». Chỉ có lẽ của mẹ.

— Ngọc ! Quá lắm rồi ! Leo xuống từ từ, xuống đây anh biểu. Thằng bé lấm lét quần chỉ lại, mang con điều và men lần xuống.

— Ai cho em leo nóc nhà thả điều, mẹ đánh đòn cho xem ?

Thằng Ngọc xanh mặt không đáp được. Hoàng chất vấn tiếp :

— Ai cho em lấy bích chương của anh dán điều ? Và chỉ mua ở đâu hả ? Còn xấp giấy còn lại nữa ?

— Hu Hu ! Em không có lấy, chị Trang lấy giấy màu bao tập bao sách, em xin có một tờ hà. Chỉ em lấy của mẹ mà.

— Lạ chưa ! Ai đánh mà khóc ! Ồi trời ơi ! Bích chương của người ta để đó mà dám lấy. Đứa thì làm giấy bao, đứa thì làm đồ chơi. Mẹ ơi ! Mẹ lên mà coi, tụi quý này phá quá xá. Mẹ nghe Hoàng la lớn cũng phải chạy lên, bà ôn tồn khuyên :

— Thôi con ! Tụi nó lỡ rồi, đừng mết với ba, tội nghiệp. Tại con không chịu cắt dăng hoàng, cứ quăng bừa ra đó, tụi nó tưởng giấy bỏ.

Con Trang đã ngừng chơi cùng Ngọc lại xin lỗi anh :

— Xin lỗi anh ! Tụi em không biết, tụi em không dám lấy giấy của anh nữa, anh tha cho.

Hoàng ôm đầu :

— Còn nữa đâu mà lấy thêm.

Con Trang vọt miệng :

— Còn mà, còn tới mười mấy tờ lận, em xài chưa hết.

Hoàng cũng chợt nhớ bữa trước vì lười không chịu đi mua giấy dầu về cho em bao tập, con Trang mới này ra sáng kiến độc đáo như vậy. Con Trang thủ thủ với Hoàng :

— Anh ơi ! Em bao tập bằng Bích Chương thật đẹp, tụi bạn cứ tranh nhau mà mượn xem những dòng chữ và hỏi thăm đề xin hoài. Chúng cũng thích bao bằng « bích chương » lắm. Có đứa còn tìm báo Thiếu Nhi mà đọc nữa. Mà có đứa chưa coi từ số một muốn mượn báo của anh em mình đó, anh bằng lòng

không ?

Hoàng bỗng ngạc nhiên, vui vẻ đáp ngay :

— Vậy hả ! Em cứ cho bạn mượn và nhớ bảo nó xem và giữ bộ báo cho cần thận nghe !

— Hoan hô anh Hoàng ! Bao tập bằng « bích chương » thật số dách.

Con Trang, thằng Ngọc sung sướng vỗ tay. Mẹ Hoàng yên tâm đi xuống bếp tiếp tục nấu ăn. Bấy giờ Hoàng mới rảnh mà nhìn đến con điều của thằng Ngọc. Con điều trông méo mó và hơi nhỏ, lẹo lại cột sai, chỉ may thì yếu, chả trách thằng Ngọc cứ loay hbay cả buổi mà điều vẫn không lên.

Đã trải qua thời kỳ tuổi thơ, nên Hoàng thông cảm với em lắm. Hoàng biểu con Trang đưa xấp bích chương còn sót lại.

Hoàng chọn một tờ thật ngay và lấy dao rọc để làm điều. Thằng Ngọc đưa tre cho anh vót cung và sườn. Con điều màu xanh chiếm hết bốn phần năm tờ giấy, vuông vức và xinh xắn.

Hoàng cắt hai cái tai hình tam giác màu đỏ hai bên, hai cái đuôi cùng màu, cũng thật nhỏ và lơ thơ. Đuôi chính phải thật to và dài để giữ thăng bằng cho điều thì màu vàng. Thùng hồ ngày nào lại được xung công. Không đầy tiếng đồng hồ thì điều mới đã làm xong. Thằng Ngọc háng hái nhận năm chục của anh đi mua nhợ về để cột lèo.

Và một lát sau, cả ba anh em cùng ra lan can để thả điều. Có cả nhỏ Lệ bạn con Trang nữa. Bấy giờ không cần leo tít nóc nhà nguy hiểm điều vẫn bay. Hoàng chỉ cho em cách thả, giật nhẹ nhẹ buông chỉ, rồi giật mạnh, rồi thả thêm chỉ...

Điều no gió lên mau. Cu Ngọc chỉ việc toét miệng ra mà ngồi đó giữ chặt ống lon. Niềm vui của anh em Hoàng cũng lên cao, lâng lâng như cánh điều tuổi thơ trên ấy.

Con điều đúng cách và to lớn của Ngọc là đẹp nhất. Lại có chữ Thiếu Nhi đỏ rực nữa chứ. Chưa bao giờ lũ trẻ có một con điều to và tuyệt như vậy, dù cho chúng làm bằng giấy bóng đủ màu và tốn tiền. Chúng rất ngạc nhiên theo dõi con điều lạ

và nhất là khi biết điều đó của Ngọc. Chúng đến nhà đòi cu Ngọc phải cuốn điều xuống cho chúng xem Ngọc viết chữ gì mà trông hay quá Ngọc làm le chịu ý chúng. Chúng lăm bằm đọc :

— *Thiếu Nhi ra ngày chủ nhật hằng tuần...*

Cha mẹ thương yêu con, nên cho con đọc Thiếu nhi.

Tuần báo giải trí và giáo dục

Chủ nhiệm Nguyễn hùng Trương
...v.v...

Ồi, thôi ! Tao biết rồi Thiếu Nhi đọc hay lắm, tao ghiền còn hơn xi nê. Mà Ngọc, mày làm cách nào có giấy này làm điều ?

Thằng Ngọc hãnh diện đáp :

— Của anh Hoàng, tao xin đó, anh làm điều cho tao luôn.

— Xin ở đâu vậy, còn dư không cho tụi tao bớt ?

— Để làm gì ?

— Làm điều y như mày vậy chứ chi.

— Cha ! Bộ bích chương này xin về cho tụi bây làm điều sao ?

Thằng Ngọc đáp mà không suy nghĩ, nó và con Trang cũng dùng bích chương vào những việc ác ôn hơn. Chẳng hạn, nó để dùng để xếp thuyền thả trôi trời mưa, và xếp vớ vẩn đủ thứ...

Hoàng mỉm cười và định ngày mai sẽ đến tòa soạn xin một số bích chương khác để dán quanh xóm mình. Chắc rằng tụi trẻ hiểu biết quanh đây sẽ đề yên và tán thành. Hoàng sẽ dụ tụi trẻ xem Thiếu Nhi bằng cách cho chúng vài tờ làm điều và cho mượn báo để xem nữa. Thật là tiện và lợi, tuy phải chịu hy sinh vài tờ bích chương.

Bên ngoài cu Ngọc lại thả điều như Hoàng đã chỉ cách lúc nãy. Con điều lạ mắt lên cao. Lũ trẻ ba hoa rằng vẫn còn đọc được những hàng chữ viết trên đó. Trong tư tưởng của Hoàng, của Ngọc và ý nghĩa của lũ trẻ, con điều bằng « bích chương » Thiếu Nhi đẹp, đẹp nhất... và tươi mát như tuổi thơ ngây...

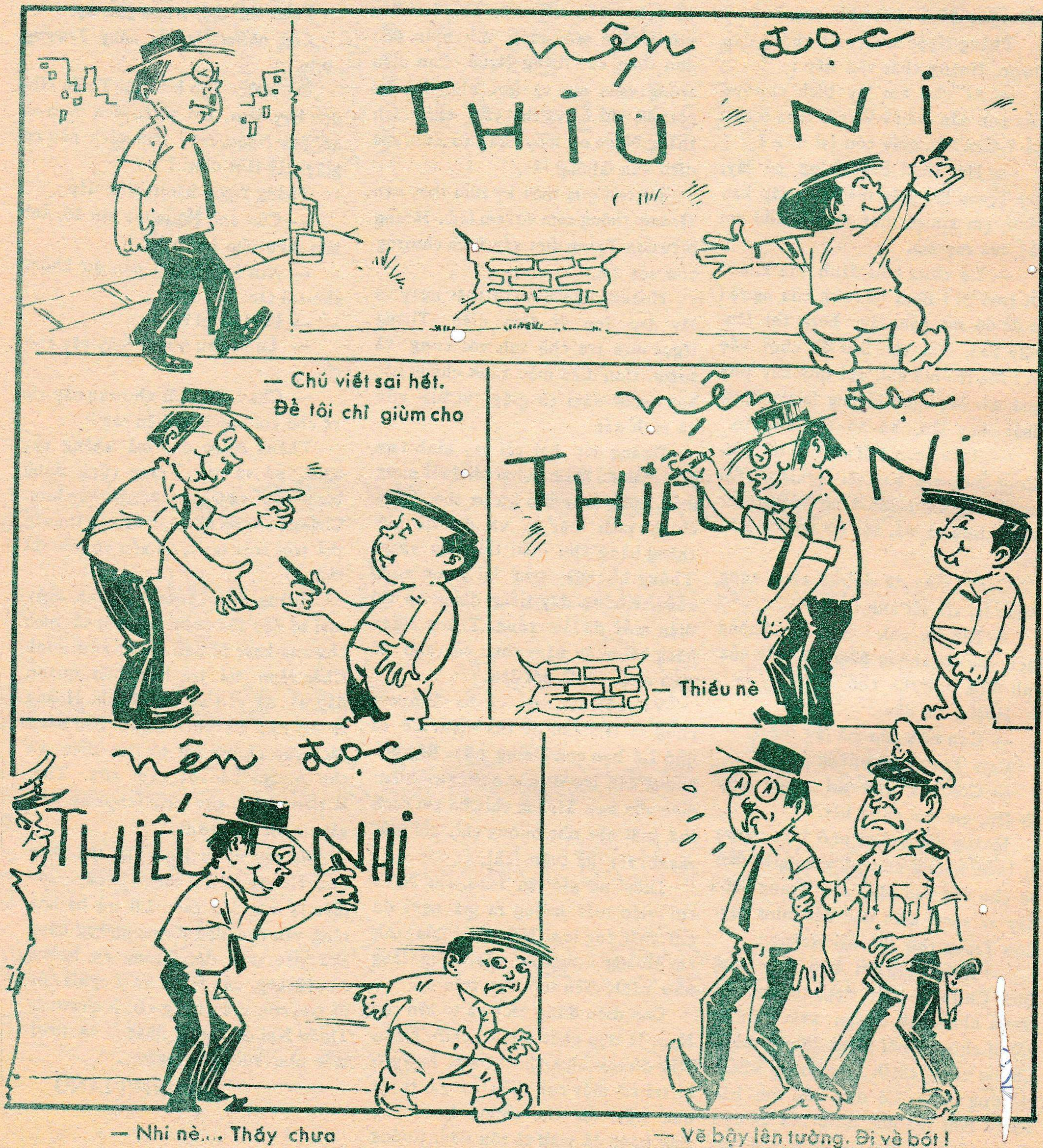
THÁI LYNH LĂNG

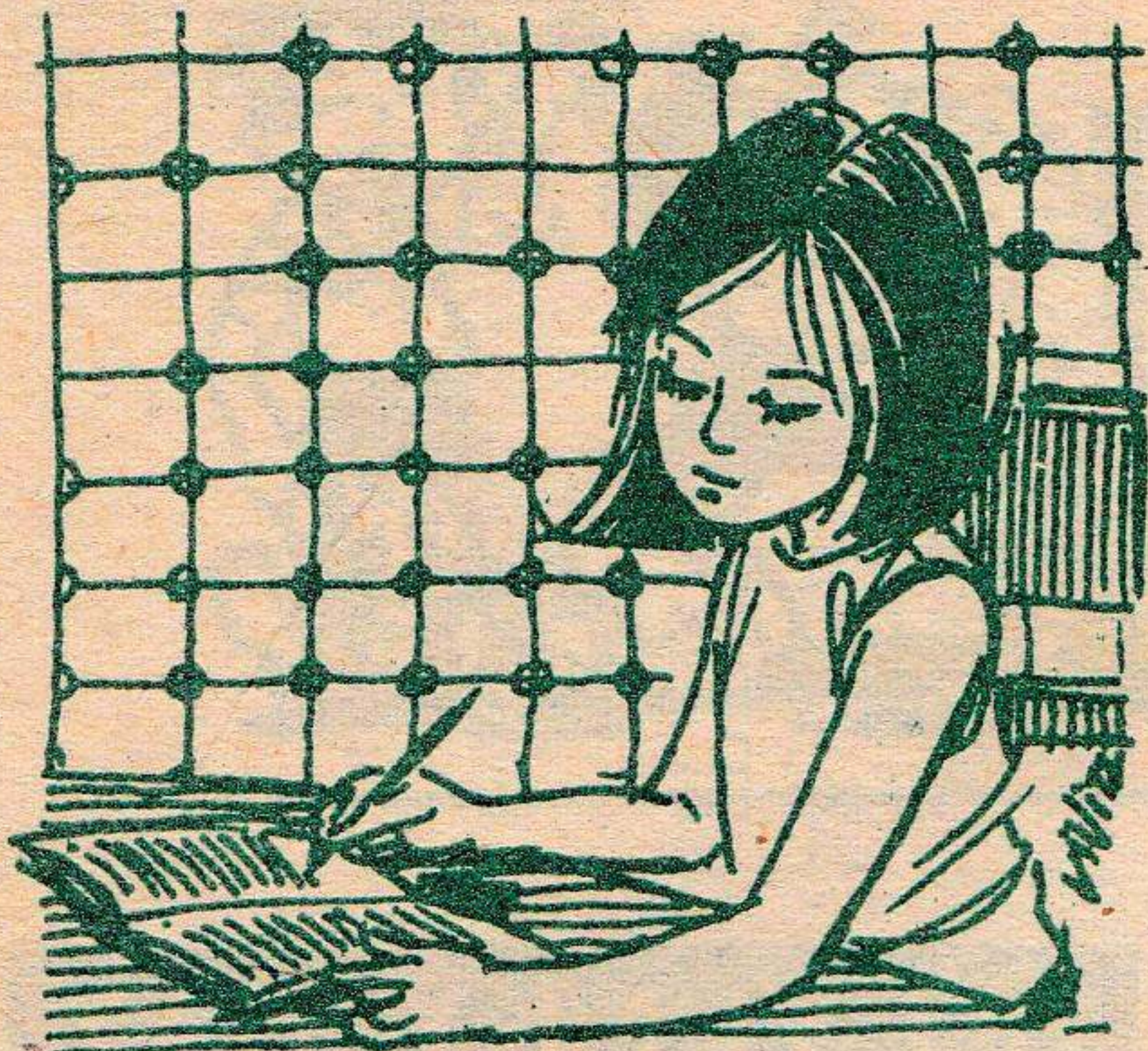

QUA ÔNG KÍNH BẮC SAU RÂU

Tranh vui trọn kỳ của NGUYỄN TÀI

EM TẬP

VIẾT VĂN

BÀI 3

Vấn đề Chi tiết và Tình tiết trong tác phẩm.

Phần đông bài của các em gửi về tòa soạn thường mắc phải khuyết điểm : hoặc chi tiết ít ỏi quá, hoặc tình tiết câu chuyện lại nhiều quá để trở thành những cảnh ngộ éo le, ít xảy ra trong thực tế. Như vậy chi tiết và tình tiết là hai khía cạnh hoàn toàn khác nhau.

CHI TIẾT

Chi tiết là những góc cạnh của sự vật. Khi viết, ta càng quan sát kỹ lưỡng, ta càng khám phá được ở sự vật những chi tiết mới lạ, những góc cạnh mà chưa ai tìm ra, hoặc ít ai nói tới. Nhiều khi chi tiết đến với ta bằng trực giác, bằng óc sáng tạo, ở khung cảnh ấy, ở nhân vật ấy, ta cảm thấy đặt chi này hay chi tiết khác sẽ làm cho đoạn văn linh động hơn, phong phú hơn. Tuy vậy, dù trực giác bén nhạy hay đầu óc sáng tạo phong phú, vấn đề chính yếu vẫn là ta phải có một căn bản, một sở vốn sẵn có về nghệ thuật thẩm mỹ mà ta có thể tự thâu thập được bằng cách đọc nhiều tác phẩm, tập óc phê phán, nhận định v.v... (sẽ đề cập đến vấn đề đọc sách ở một bài khác).

Các em hãy nhận xét đoạn văn sau đây của nhà văn Lê Tất Điều, tả lại hoàn cảnh của một người đàn

ông vừa mất vợ trong chiến tranh, ông đem lũ con vào sống nhờ ở trại tạm trú và bắt đầu lảng, trí. Về tình tiết thì chỉ có 2 sự kiện : một là ông ta ra vùi nước giặt quần áo, hai là ông ta trở vào phòng ngồi vá lại chỗ quần rách. Nhưng về chi tiết thì lại phong phú truyền cảm rất nhiều (các em chú ý tới những chi tiết đã được in nghiêng) :

« Trong vùng ánh sáng mập mờ ở cuối sân, ông hí hục vò cái quần nhỏ xíu của thằng con cho đến lúc cảm thấy mọi tay thì nghĩ là nó đã sạch. Ông vớt nước rửa đám phân nhầy nhụa trên quần. Ông vớt nước rửa mặt, rửa tay. Bộ quần áo duy nhất còn lại của ông đã rách bươm, bây giờ ướt sũng. Ông không nhớ đã mặc bộ quần áo đó từ bao nhiêu ngày rồi.

Khi trở về phòng, ông ta giống hệt như một người mặc cả quần áo nhầy xuống hồ nước. Ông run rẩy, lò dò đi giữa đám người nằm ngón ngang. Bà lão vẫn thoi cơm cho gia đình ông ta với giá bốn mươi chín đồng, mở mắt :

— Đi đâu sớm thế ?

Bà nhìn cái quần rách đôi tới đầu gối của ông ta, và vội nhóm dậy :

— Trời ơi ! Quần áo thế kia mà không vá lại !

Ông ta không nói gì lặng lẽ ngồi xuống bên mấy đứa con. Bà lão mở cái hộp vuông, lấy ra cái kim và sợi chỉ đến. Phải mất một lúc lâu bà cụ mới xỏ được đầu sợi chỉ qua lỗ kim :

— Này. Kim chỉ đây. Khâu lại đi.

Ông ta đón lấy cái kim, nhìn bà cụ đăm đăm như còn thắc mắc. Bà lão dụi mắt, lắc đầu nằm xuống.

Cơ một chân lại, ông ta bắt đầu xỏ mũi kim qua lại trên cái ống quần rách. Vài vót dính vào chân, vào tay khiến ông khâu một cách khó khăn. Đứa nhỏ bốn tuổi không còn thở khò khè, chân tay nó lạnh ngắt. Ông ta đánh thức tất cả lũ con dậy và vẫn im lặng tiếp tục ngồi khâu. Một mũi kim đâm sâu vào ngón tay cái, bàn tay giật lên. Ông nhìn đăm đăm ngón tay rồi thản nhiên rút mũi kim ra.

Hai mi mắt sụp xuống: che một

nửa con ngươi. Ông có cái nhìn của một người buồn ngủ. Bây giờ, vẫn tiếp tục khâu, nhưng ông không còn nhìn kim chỉ nữa, ông nhìn ra cửa phòng. Rồi bỗng nhiên ông nói một câu mà trong hơn mười năm không biết bao nhiêu buổi sáng ông đã nói :

— Thôi ! Đừng rồn nữa. Má tụi bây về rồi kìa.

Đầu tiên, bốn đứa trẻ còn lại mở to bốn đôi mắt ngây thơ hướng về phía cửa phòng, tưởng như ba chúng nó vừa nói một điều có thật.

Khi đứa con lớn nhất ngo ngắc quay lại nhìn và kinh hãi nhận thấy những nét bất thường trên nụ cười tươi vui của cha nó, thì đứa con gái sáu tuổi bị thương, vẫn còn nghèn cổ trông ra ngoài, kiếm tìm người mẹ đã chết.

(trong NGƯỜI ĐÁ, trang 61)

(còn nữa)

Đọc kỹ đoạn văn trên em hãy đưa ra 5 chi tiết mà em cho là thích thú nhất, đã làm cho đoạn văn của tác giả trở nên linh động, truyền cảm nhất. Nếu có thể, em hãy giải thích thêm về sự lựa chọn mỗi chi tiết ấy của em.

NHẮN TIN

Khi bài kỳ này được xếp chữ và đem in thì số báo 57 mới phát hành. Vì vậy để các em có thì giờ gửi bài về tham dự phần bài tập đã in trong số 57 tòa soạn chưa công bố ngay phần bài giải ở số này. Trong kỳ tới, tòa soạn sẽ đăng lên một vài bài giải của những em được chọn là khá nhất.

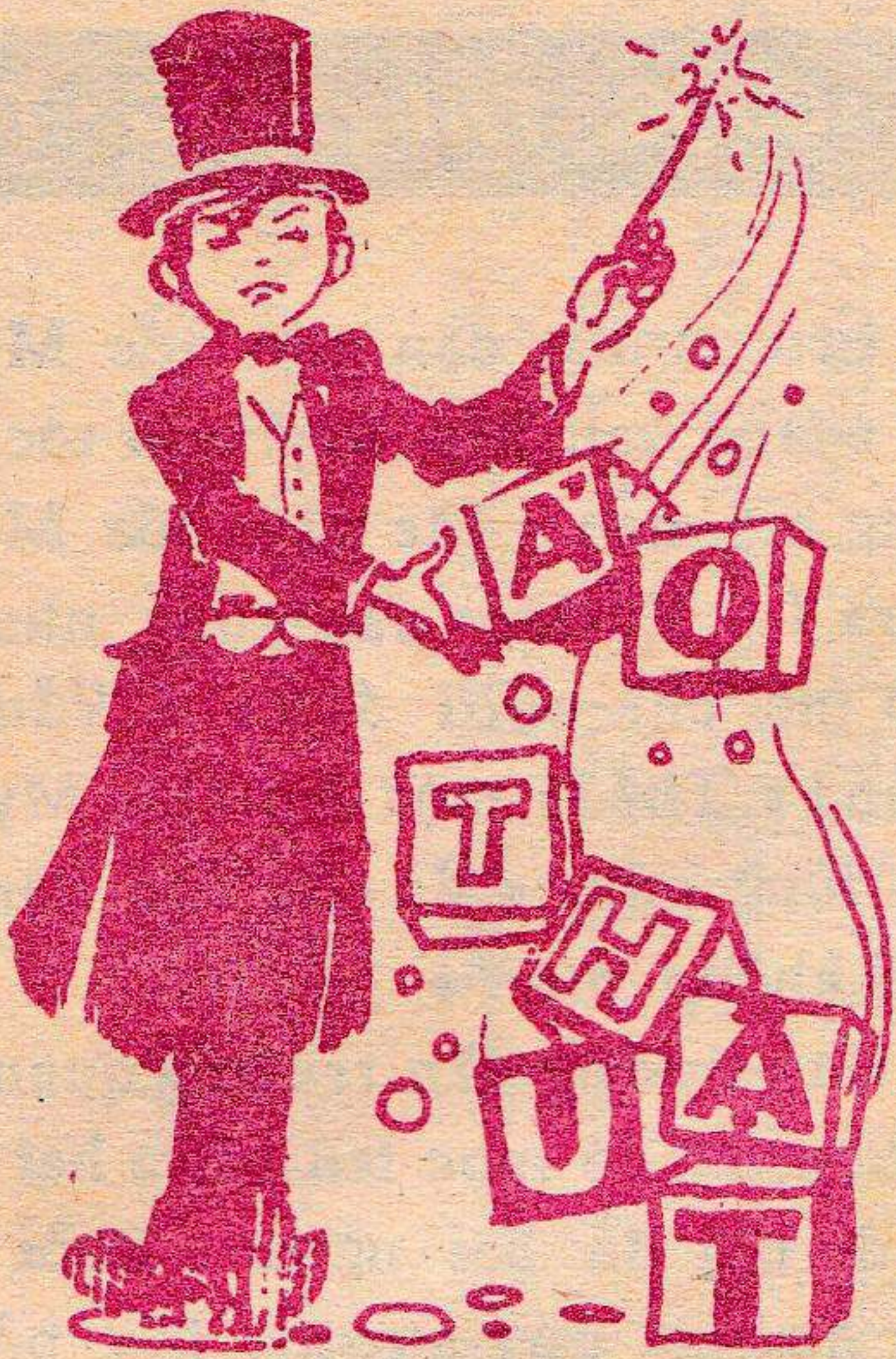
thắc mắc

(tiếp theo trang 2)

hùng, trượng phu như sau : « Trượng phu đương mã cách khóa thi, Ninh khả tử nhi nữ, tử chi thủ hồ » Có nghĩa là « Bậc trượng phu nên lấy da ngựa bọc thân, há lại chịu chết trên tay của phụ nữ sao ? — Ý nói người làm trai khi xông pha nơi chiến trường, nên coi cái chết là một vinh dự. Câu nói này Mã Viện đã dùng để khích lệ tinh thần ba quân khi xuất trận.

BÁCH KHOA

thiếu nhi / 7

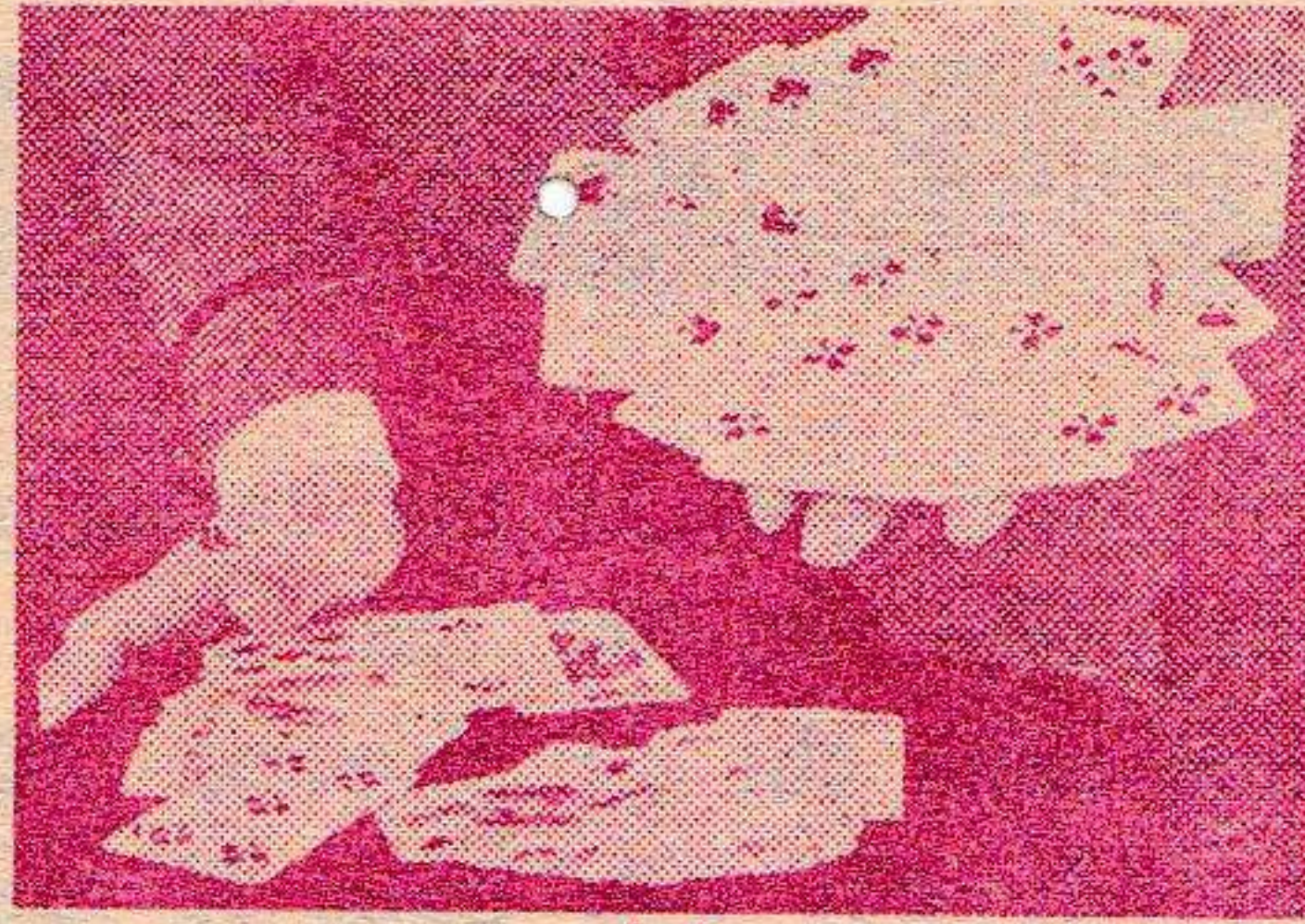
BÀN TAY THẦN BÍ

• **Trình diễn** : Bạn trải một cỗ bài lên mặt bàn rồi xếp từng lá lên lòng bàn tay (hình 1). Xong xuôi bạn úp bàn tay (đã xếp bài ở trên) xuống. Mọi người ngạc nhiên thấy những quân bài nằm nguyên một cách ngoan ngoãn mà không rơi (hình 2).

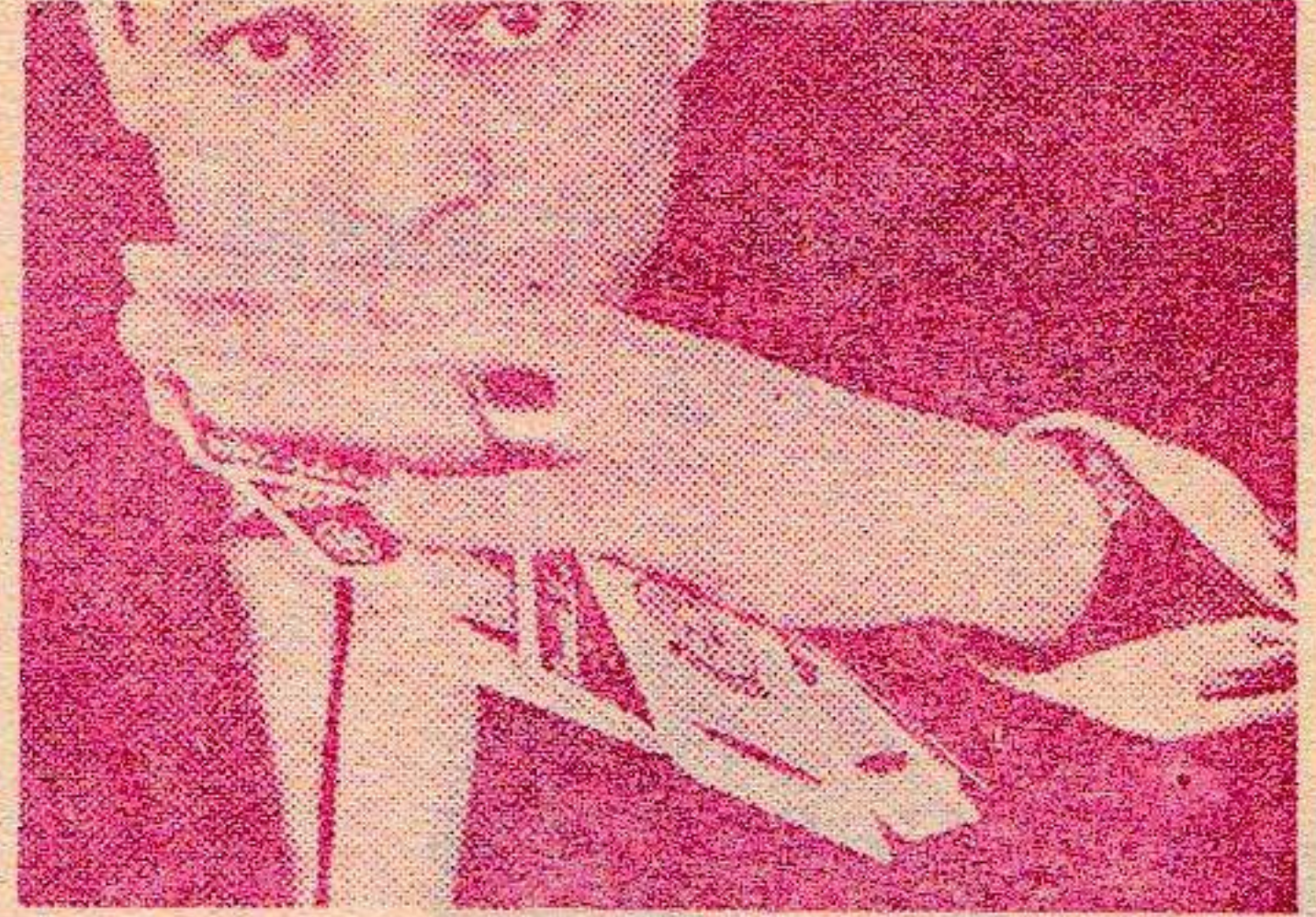
Xảo thuật :

— Trước khi xếp bài lên, bạn đã đặt 1 cây kim gút ở trong lòng bàn tay và dán ở giữa cây kim một đoạn băng keo trong (hình 3).

— Hai lá bài đầu tiên, khi đặt vào lòng bàn tay, bạn khéo léo và nhanh nhẹn cài nó vào 2 đầu của cây

(1)

(2)

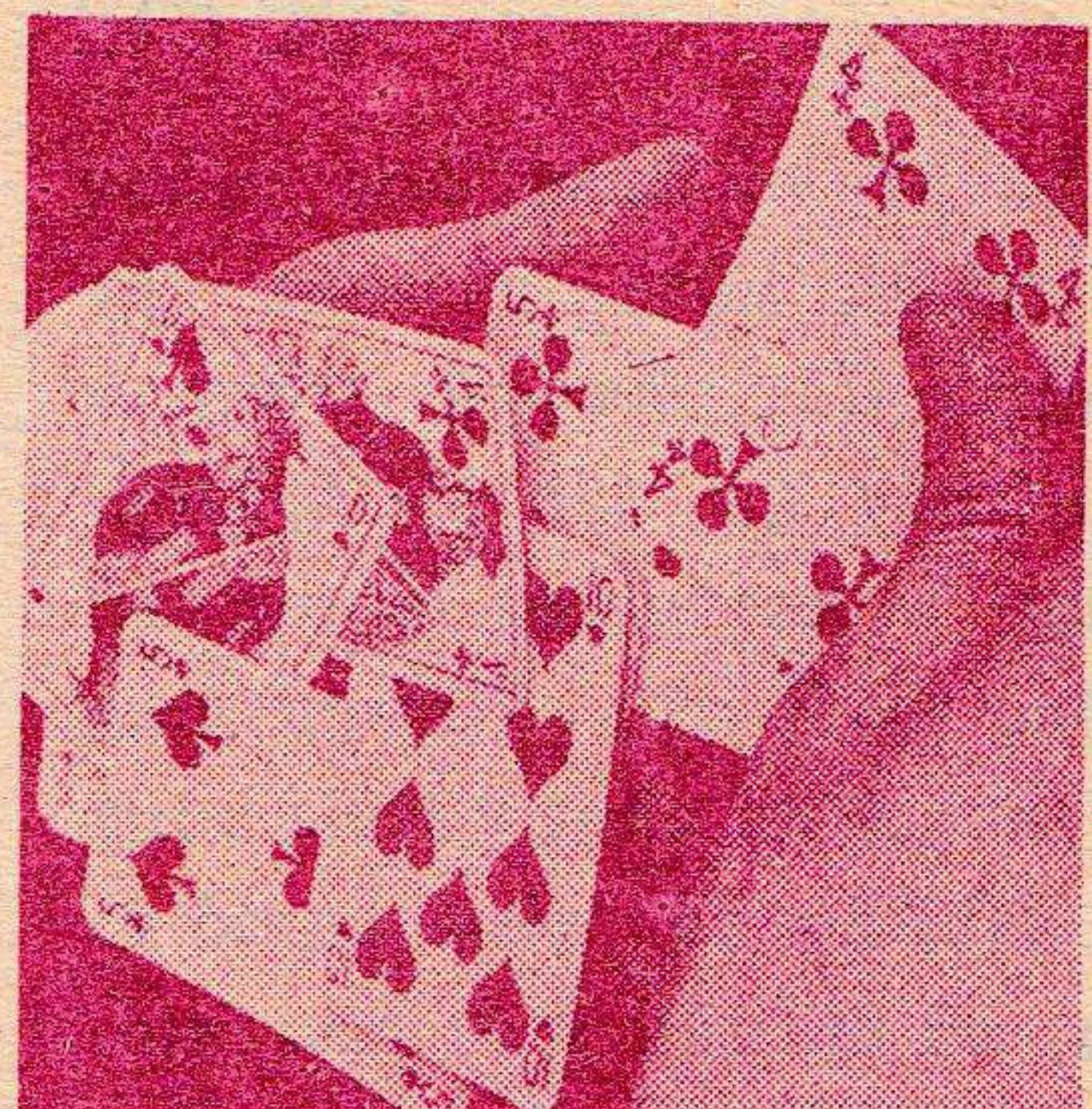
(3)

(4)

(5)

(6)

kim (chỗ dư không bị dán keo)

— Nhờ 2 cây bài đã được cây kim giữ lại, bạn có thể xếp tuần tự những quân khác, quân nọ cài lên quân kia như đan quạt (hình 5 và 6)

Lúc úp bàn tay xuống, các quân bài sẽ không rơi được.

(Tài liệu và hình ảnh của ảo thuật gia Kassagi)

QUÁI VẬT Ở MISSOURI

Giới chức tại quận Pi Ke ở Louisiana đã bắt đầu cuộc tìm kiếm một con quái vật khổng lồ được nhiều người trông thấy trong vùng này.

Mặc dầu mô tả khác nhau, dân chúng cư ngụ dọc theo sông Mississippi ở Pi Ke đều cho biết là họ đã trông thấy quái vật trong những ngày gần đây.

Nhiều người gọi điện thoại đến các văn phòng cảnh sát cho biết quái vật cao cỡ từ 1m81 đến 3m65 và được bao phủ bởi bộ lông đen dài.

Nhiều tin đồn lan rộng và một nguồn tin cho biết quái vật vượt qua một quốc lộ, trong miệng có

thả một con chó. Một người khác cho biết quái vật đã húc vào chiếc xe hơi nhỏ của ông.

PEACE BÌNH (sưu tầm)

TRỜI

Ở nhiều nước tiếng gọi «trời» gồm có 4 chữ như :

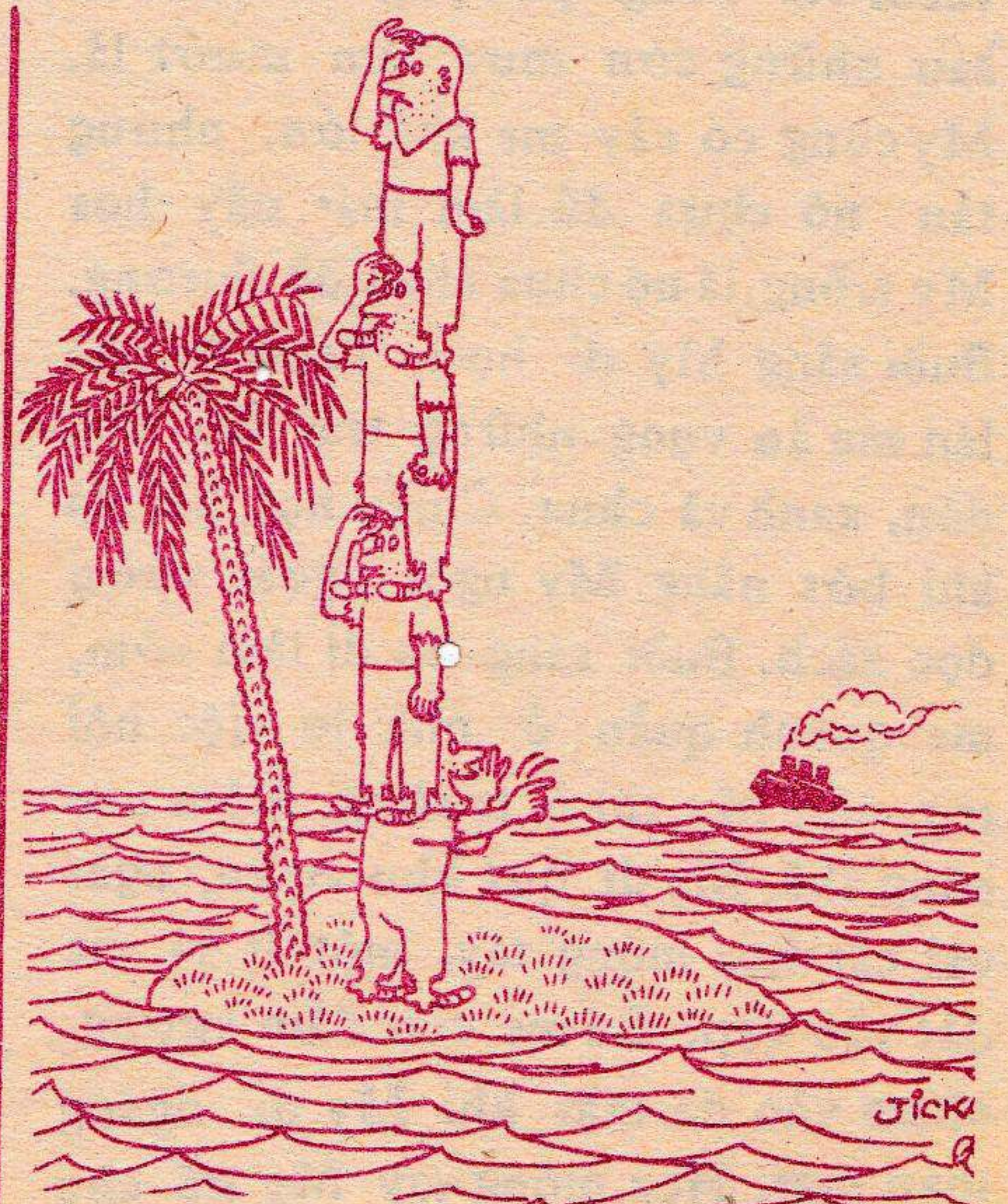
Anh = Lord Đức = Gott
Pháp = Dieu Latin = Deus

Ai Cập = Amon Nhật = Kami
Thụy Điển = Goth Ấn độ = Kama

Y = Zous Á rập = Alla

Y pha nho = Dios, Scandinave =
Odin, Pénicien = Baal, Việt Nam =
Trời.

Vân Hương

— Mé này cơ, mé này cơ !

CUỘC
THI

SÁNG TÁC

Ô MAI

LỤC CHI

Bên nhà My có hàng hoa móng tay màu trắng, hồng, và một cây phượng nhỏ. Cây phượng trồng ở đất xấu, nó gầy gò đến tội nghiệp. Những đọt lá hơi giống lá me rủ xuống trông thảm nào. Nhưng mùa hè, thỉnh thoảng nó cũng nở vài bông đỏ thắm. Những đóa phượng nở ra chóng tàn, và chỉ cần một cơn gió, một trận mưa là nó rụng. Còn hoa móng tay thì dễ trồng hết sức, My xin năm hột bên nhà cô Hương, về rải xuống đất, ít lâu nó mọc lên, nở hoa mau chóng và tươi tốt vô cùng. My thích nhìn dãy móng tay đầy hoa trắng, hồng, màu tươi vui điểm thêm vài bông phượng đỏ héo rũ sau những cơn mưa làm ướt lá. My cũng có cây me khá lớn, nhưng tàn nó chưa đủ làm mát dãy hoa My trồng, lá nó chua chua dễ thương. Buổi sáng My đi học. Trưa ở nhà lên me ăn vụng những trái ổi, cóc dòn, xanh và chua. Chiều học bài và khi bớt nắng My ngồi ngoài vườn đọc sách. Buổi sáng ba đi làm sớm, mẹ quanh quẩn ở nhà lo việc nội trợ, còn My thì ở trường. Hôm nào cũng thế, My đi qua khu vườn, ngắt vài cái hoa móng tay, một ít lá me dặt vào cặp. Lá me còn đậm sương, chạm vào da mặt khi My đi ngang man mát. Hoa móng tay My để cho Trúc, còn My vui vẻ đến trường

với vài cọng lá me trong miệng. Răng My cắn nát mấy ngọn lá, vị chua chua the dễ thương. Mẹ còn bày My gói đầu bằng lá me nữa, nhưng My thích đề ăn với Trúc hơn...

My tới nhà Thanh Trúc, gõ cửa. Trời chưa sáng lắm và nhà Trúc vẫn còn đóng cửa. My có cảm tưởng mình là thần bình minh đem ánh sáng buổi mai đến căn nhà âm u cổ kính của Trúc. Sáng nào My cũng đến trước tiên và Trúc vẫn nói đùa là từ dạo đi học với My nhà Trúc gặp chuyện hên không hà, tại My có vía tốt í. Hồi trước, My hay mang bánh mì hay xôi theo ăn dọc đường, nhưng Trúc bảo đã đọc ở đâu đó bảo rằng: « con gái ăn ngoài đường cái miệng vô duyên hết sức ». My hỏi: « Thế ăn lá me có vô duyên không? » thì Trúc cười bảo: « Ăn lá me thì dễ thương chứ sao lại vô duyên, My hở? »

My hay chọc cho Trúc cười, má Trúc có lúm đồng tiền dễ thương tẹt. My nói đùa:

— Trúc ơi, có phải má mi có lúm đồng tiền tại hồi mới sanh mi ra má mi cầm sắt nhọn đâm đó không?

Trúc lại cười, và My thấy vui ghê! Hai đứa rủ nhau đi vòng qua đường mòn coi cây me mới trồng tháng trước đã lớn chưa. Hai đứa ngày nào cũng xem mà chẳng thấy nó lớn hơn tí xiu nào hết. Nhưng khi nó nhú lên vài lá non thì My mừng hết sức, chồi lá màu lá cây nhật như áo dài mẹ ấy và dễ thương như má cười của Trúc.

Cặp My và Trúc thân nhất trong lớp, My thương Thanh Trúc ghê, Trúc tóc dài da trắng, má lúm đồng tiền, duy có hàm răng lồi ngùn một chút. Hai răng cửa Trúc to, hơi nhô ra ngoài như hai cánh cửa kiên cố che cho bên trong. Mỗi khi Trúc lắc lắc đầu, tóc Trúc rung rung như một giòng sông đen huyền hiền lành chứ không bao giờ chảy xiết. My mê tóc dài của Trúc, bèn đề tóc, nhưng

từ tựu trường đến giờ, tóc My chỉ tới ngang vai. My hay vuốt tóc xoay lưng hỏi mẹ: « Mẹ này, tóc My dài chưa? » Và lần nào cũng như lần nào mẹ chỉ cười đáp: « Vẫn còn ngắn! » Thế là một dịp cho My rúc vào lòng mẹ: « Và con vẫn còn bé, phải không mẹ? »

Con đường đến trường quanh co và hẹp, có cỏ mọc len cả ra hai bên, lối đi chỉ đủ hai người. Buổi sáng mặt đường ướt sương, My bỏ dép ra dẫm xuống cỏ mát lạnh. Trúc ra cuộc thi, đến trường đếm ở áo ai có nhiều cỏ may hơn thì người đó phải chịu phạt một gói ô mai. — Và bao

giờ thì hai đứa cũng ăn chung cả — Đến trường, tà áo hai đứa dính đầy cỏ may, My và Trúc ngồi xuống gỡ cho nhau. Áo Trúc trắng ghê, trắng hơn của My nữa, lát về phải nói mẹ xả dấm rồi lơ đi một chút mới được. Đống cỏ may gỡ ra bao giờ bên My cũng nhiều hơn bên Trúc. My la:

— Tại Trúc khôn, đi chọn bên ít cỏ, không biết... giờ sao.

Trúc vẫn cười (sao Trúc hay cười ghê đi)

— Sao là sao, giờ lấy ô mai ra đây, rồi... ăn chung.

My cười khi. Trong cặp My đã hết lá me, chỉ còn hoa, My đưa cho Trúc:

— Hoa héo rồi, quên đưa cho mi mà không nhắc, ráng chịu.

Trúc cười, vò nát năm hột ném xuống cơ, My hơi tiếc, nhưng không sao My thích nhìn mấy ngón tay Trúc vò về nắm hoa màu trắng hồng thật xinh xắn.

My giống ông hoàng đế nào đó ngày xưa thích nhìn tay giai nhân đập vỡ chén ngọc ghê. My nói ý đó với Trúc và bị con bé véo một cái kèm theo cái liếc : « My chỉ khéo mơ mộng thôi ». My xoa xoa má nhưng không để ý mấy, vì bạn « lòng hời hợt » My đang mơ mộng đó ư ?

oOo

Buổi chiều, thấy bớt nắng, My ra vườn kèm theo cuốn truyện với gói ô mai. My ngồi ở cái ghế nhỏ ngoài vườn và đọc truyện. Cái ghế thật xinh, kê dưới gốc me, đan bằng mây êm ái. Ba đã bỏ một ngày đan cho con gái đấy. Ba bảo để con ngồi học cho mát làm My sung sướng ghê. Cuốn sách thật hay, My mua hồi sáng, thơ mộng và hơi lãng mạn. Quả ô mai mới là ngon, của Trúc cho, nó giòn ngọt, dịu dịu lẫn vị chua quen thuộc của me, lớp cam thảo đậm nhỏ trát bên ngoài có vị dễ thương làm My thấy thích thú bút hiệu Cam Thảo ký dưới bài thơ của My. Và My gấp sách lại, ngồi mơ mộng, mắt thả trên dãy móng tay, rồi gót phượng lên chòm lá... Chợt My a lên một tiếng như mới khám phá ra một chuyện lạ, một cái hoa phượng mới nở đỏ thắm lẻ loi giữa đám lá xanh. My nghĩ đến mùa hè sắp về, thoáng nôn nao...

My ngắt cánh hoa móng tay, ba cánh phơn phớt hồng, nhìn sâu vào trong có mấy chú kiến lửa đang bận rộn gì đó, trông cứ nhặng nhít lên, 2, 3 cái đầu đụng nhau như nói chuyện bằng thứ tiếng riêng mà My không hiểu, những cái đầu bóng hung trông thật dễ ghét. My gạt những con kiến ra và tiện tay ép hoa vào sách. My lại nghĩ vẩn vơ, và mỉm cười...

Nếu My lớn, và không đi học nữa chắc là buồn lắm, lúc ấy khoảng đất của My cây cối sẽ chết hết vì My mắc đi làm đâu có ai chăm sóc. Cả cái me của My với Trúc trên lối cỏ may nữa chứ, nó sẽ héo khô mất thôi, My đâu còn đi học để han hoi

nó mỗi ngày. Lúc ấy thì những giây phút lúc này, lúc đi học với Trúc chỉ là kỷ niệm và kỷ niệm ngon như ô mai.

Ở kia, nhưng My có muốn nghĩ đến đâu, buồn lắm cơ. Mình thật là kỳ, My trách thầm, mà hình như bây giờ My cũng khang khác trước. Me, ba Thanh Trúc đều bảo My hay mơ mộng và kỳ ghê, có lúc My cũng làm thơ. Chẳng biết có phải tại My hay đọc truyện thơ mộng lãng mạn nên bị ảnh hưởng, hay vì My khoái ăn ô mai ngọt nên mơ mộng không ? Riêng My, My thích làm văn sĩ, thi sĩ và đã có bao người mơ ước như My, và họ đã trở thành những văn thi sĩ nổi tiếng, còn My thì sao nhỉ ?...

Thanh Trúc ạ, hè sắp đến rồi, chẳng biết tựu trường sắp tới, tóc My có dài thêm chút nào không ?

RUN !

THANH VÂN

Điều khiển buổi lễ chào cờ ! Đó là sáu tiếng mà Vân vừa ghét lại vừa sợ, phải nói là nhất nhì trong những cái sợ của thuở áo trắng, jupe xanh. Vân chưa điều khiển lễ chào cờ lần nào vì thông thường việc ấy là của Quốc Hương, trưởng ban trật tự khánh tiết. Thế mà Vân vẫn ghét cay ghét đắng. Nếu là Vân, không bao giờ Vân dám làm công việc ấy vì Vân sẽ « khộp » khi phải đứng nói giữa biết bao người...

« Ghét của nào trời trao của nấy » Vân cũng không mấy tin vào câu châm ngôn trên vì thầm nghĩ « Mình ghét điều khiển chào cờ thật nhưng mình đừng nói cho ai biết thì làm sao thấu đến tai ông trời được ». Vân vừa bắt chước lối suy luận của con nít năm tuổi để tự trấn an. Nhưng dường như đáng thiêng liêng đã thấu rõ nỗi lòng Vân nên đã bày ra một « pha » khiếp vía...

Thứ bảy hôm ấy là đến phiên lớp Vân chào cờ. Nói như vậy không phải là mỗi ngày, trường Vân chỉ có

một lớp chào cờ thôi đâu nhé. Toàn trường đấy. Lớp Vân chào cờ nghĩa là lớp Vân phải dàn hàng trước cột cờ, phải cử người kéo cờ, điều khiển hát quốc ca. Hôm nào đến phiên của lớp mình, ngay từ lúc xuống xe, Vân đã dáo dác để ý tìm Hương xem đến chưa vì Vân với chức vụ trưởng lớp phải thay thế nếu Hương vắng mặt. Sáng hôm ấy, lúc vào lớp, Vân chả thấy tăm dạng Hương đâu cả. Hơi run rồi đấy ! Tám giờ kém mười : Hương vẫn chưa đến. Bắt đầu đồ mồ hôi ! Tám giờ kém năm : vẫn thế. Vân tái mặt ! Cả lớp phải đến xếp hàng trước cột cờ năm phút để chuẩn bị. Vân « đau khổ » hướng dẫn các bạn đến nơi. Sau đó, Vân cất giọng run run :

— Nguyên làm chuẩn, hai hàng đọc nhìn trước... thẳng.

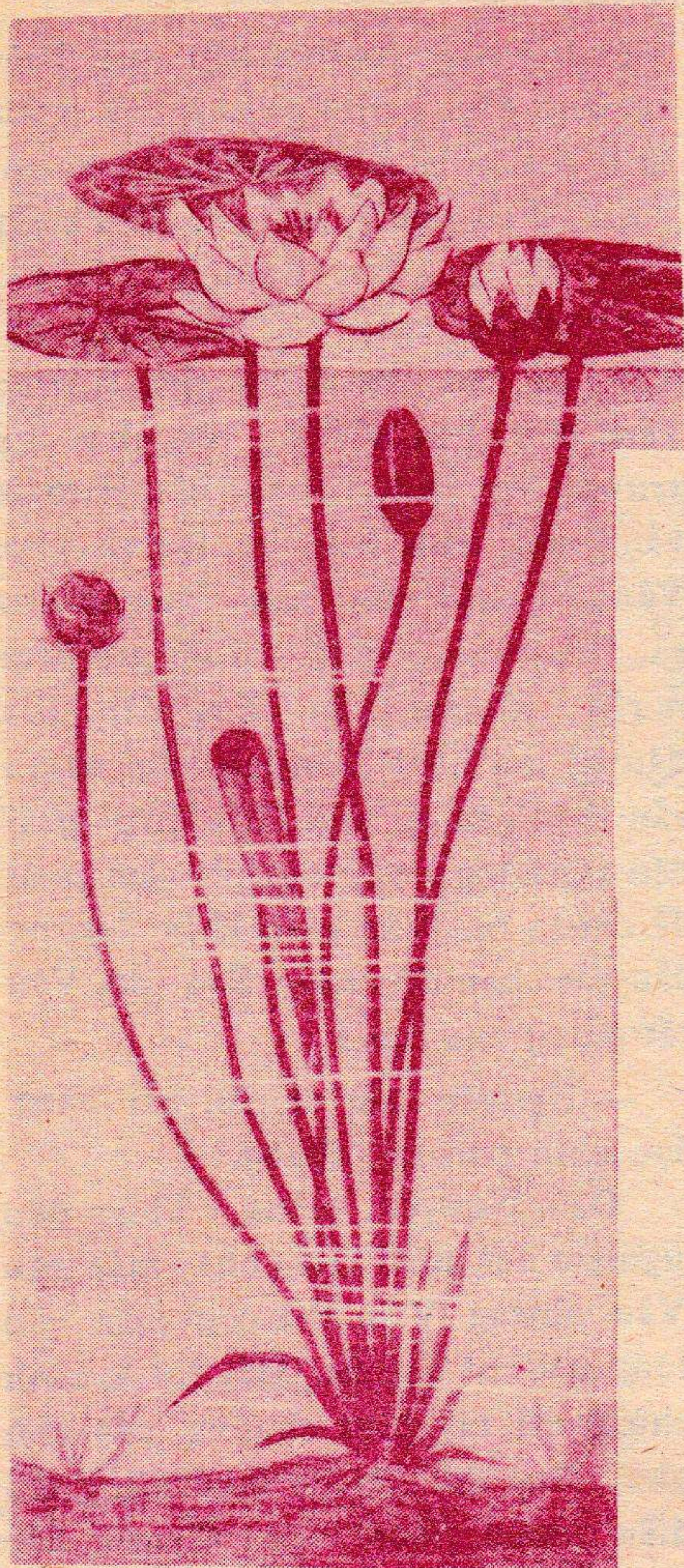
Đào, Nguyên, Hồng, Thủy đều nghiêm nét mặt. Xuân nháy mắt trêu Vân nhưng Vân chả còn mắt, còn lòng nào mà đáp lại. Mắt thì lo canh chừng cái tay giựt chuông của chú phụ, lòng thì mãi ôn lại những lời điều khiển. Xem nào. Trước hết phải hô : « Chuẩn bị làm lễ chào cờ... Quốc kỳ chào... Thượng kỳ ». Tiếp theo là : « Quốc ca : Này công dân ơi, hai ba... » Tiếng Nguyên chợt vang lên, thúc Vân trở về nhiệm vụ :

— Phát đi Vân

— Phát !

Keng keng keng ! Vân càng lúc càng run chi lạ. Bỗng... Vân cố thu hết sức của đôi mắt cận thị, nhìn đăm đăm bóng một học sinh từ cổng chạy bay đến. Ồ ! Quốc Hương. Trời Phật đã cứu con. Vân không thể nào diễn tả được nỗi hân hoan, sung sướng, mừng rỡ... của mình lúc bấy giờ. Thế là Vân trở vào hàng, « nhường » công việc còn lại cho Hương...

Nếu Hương đọc được những dòng này của Vân, có lẽ Hương sẽ thông cảm cố gắng, mỗi bận chào cờ là đến trường thật sớm từ lúc cổng chưa mở vì thương Vân lắm cơ, phải không Hương ?...

BÔNG SÚNG

Tại các miền nhiệt đới hay những vùng có khí hậu ôn hòa cây bông súng mọc rất nhiều. Có khi mọc theo trạng thái thiên nhiên, có khi người ta trồng. Ở nước ta, tại vùng đồng Tháp hay miền Hậu giang, bông súng mọc rất nhiều và rất tốt. Về mùa nước lớn khoảng tháng 8 trở đi bông súng lại càng mọc nhanh. Nó mọc theo lối nhịp nước lớn nên có bông cây dài tới 2 hay 3 thước, thường được dân chúng hái về làm đồ ăn.

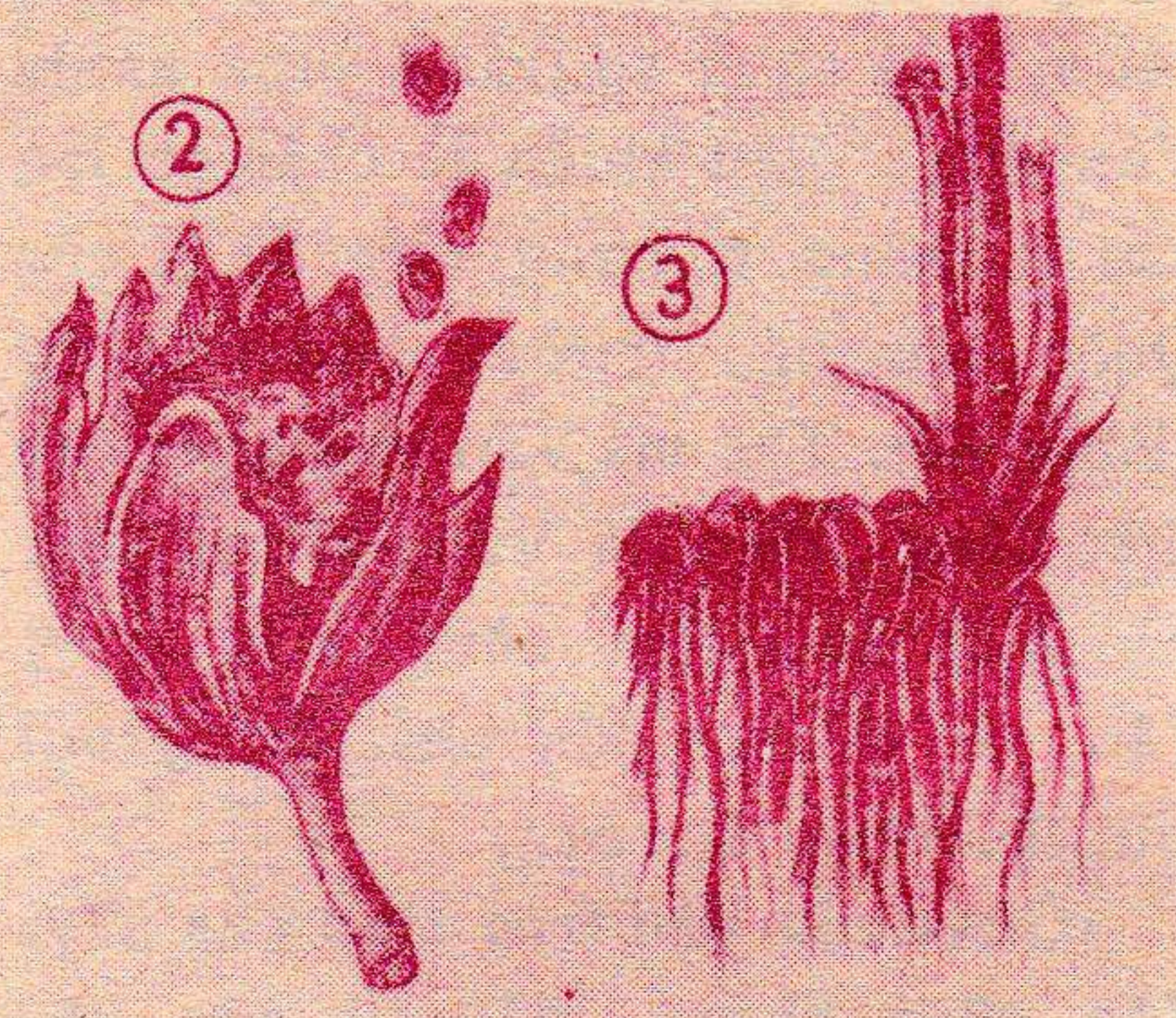
Đối với dân quê Việt Nam, cây bông súng không phải là một thứ cây xa lạ gì, trái lại rất quen thuộc. Nhưng đã mấy ai biết tỉ mỉ về loại thủy thảo này ?

Thân súng mỏng mảnh, mọc thành từng cọng tròn và dài trôi lên ngay ở dưới góc sát với đáy ao rạch. Màu sắc cọng lá thường chỉ có một

màu xanh đậm và nâu nhạt ở khoảng gần gốc cây. Gốc súng cũng chính là thân súng, gồm một đoạn dài bao phủ bởi những rễ chìm nằm trong bùn (xình) và từ đây nảy trời lên những cọng lá và hoa vượt lên trên mặt nước.

Lá súng thường chỉ có hai hình thù : Tròn mép cong lên hay bầu dục mép có răng cưa. Nhưng cả hai loại đều có một chỗ sẽ vào tận cuống lá chứ không khép kín lại. Mặt tiếp xúc với nước có một màu nâu nhạt hay đỏ. Trái lại mặt tiếp xúc với khí trời, thì màu xanh non mềm dịu. Nếu có dịp cầm lên một lá súng chúng ta không nhẹ tay, lá súng sẽ rách vì lá súng dòn và xốp. Khi mới mọc, lá súng cuộn tròn lại như tổ sâu và từ từ nhô lên khỏi mặt nước, lúc đó mới mở ra, và trải dài trên mặt nước cho tới tàn tạ.

Khi tới mùa trổ, nụ súng hình như cái bóng đèn búp phát hiện ngay từ gốc và từ từ trôi lên khỏi mặt nước. Cũng như lá, mỗi cọng súng chỉ mang một nụ súng. Khi lên khỏi mặt nước, tiếp xúc với ánh sáng

mặt trời, bốn cánh bao ngoài của nụ bung ra và hoa bắt đầu nở. Bông súng gồm nhiều cánh hoa xếp thành từng tràng đều đặn vào tới nhụy. Màu hoa của súng có rất nhiều loại : Có loại trắng, có loại xanh có loại đỏ, chỉ có nhụy hoa thì bao giờ cũng có một màu vàng duy nhất. Ở nước ta thường chỉ có thấy xuất hiện có hai loại trắng và đỏ, ít khi gặp bông màu xanh. Nên súng mọc ở nơi nước cạn người ta thường gọi là súng «lùn» thì bông nhỏ xíu chỉ cỡ 2 hay 3 phân. Nhưng nếu ở các

loại súng khác thì cỡ 30 phân trở lên tùy loại. Vào mùa bông súng nở hương thơm của súng bay khắp vùng thoáng nhẹ trong gió thổi rất dễ chịu, không gay gắt như các loại bông khác.

Mùa bông súng bắt đầu từ mùa hạ và tiếp tục kéo dài cho tới sang thu mới tàn. Khi bông súng tàn chúng ta thấy xuất hiện quả súng trông tựa như gương sen khi già, quả tự tách ra và hột súng rơi chìm xuống đáy hồ ao để sang xuân, khi trời ấm áp nảy mầm và một lớp súng mới bắt lan tràn trên mặt nước. Trong các loài thủy thảo, có lẽ súng là một loại bông khiêm nhường nhất, khép nép trong các ao rạch. Nhưng nó lại là loài hoa rực rỡ, thanh thoát và đẹp đẽ nhất trong các hoa. Theo thần thoại thì hoa súng là một tiên nữ từ trên cung Quảng đã được sai xuống hóa kiếp thành bông để trang điểm cho cung cấm của vua Thủy Tề.

Trồng bông súng rất dễ, chúng ta có thể trồng ở bất cứ một nơi nào có nước trong như bể cạn để làm cảnh, ao, rạch, hồ... Bông súng thường thấy ở những khung cảnh thiên nhiên, những nơi nước chảy rì rào hay những vùng mặt nước yên tĩnh. Súng không ưa những nơi nhộn nhịp như thác đổ, sóng gào, những nơi mặt nước luôn bị khuấy động... bởi ghe thuyền qua lại. Mặt ao hồ muốn trồng súng cần phải mềm mại, có nhiều bùn (xình). Khi súng đã bén rễ rất mau phát triển.

Tuy súng dễ trồng nhưng cũng hay bị các loại côn trùng sống trong nước phá hoại như ăn lá non và cắn ngang thân cây còn nhỏ.

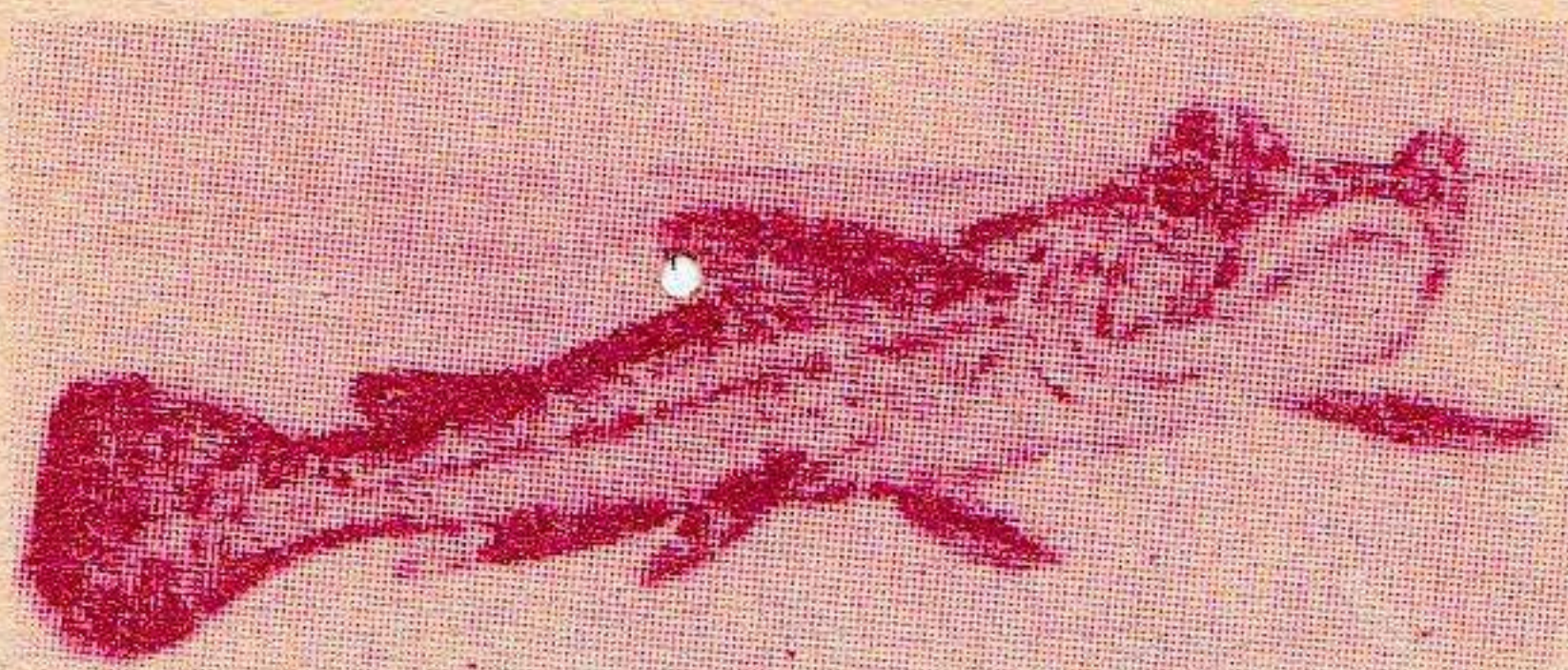
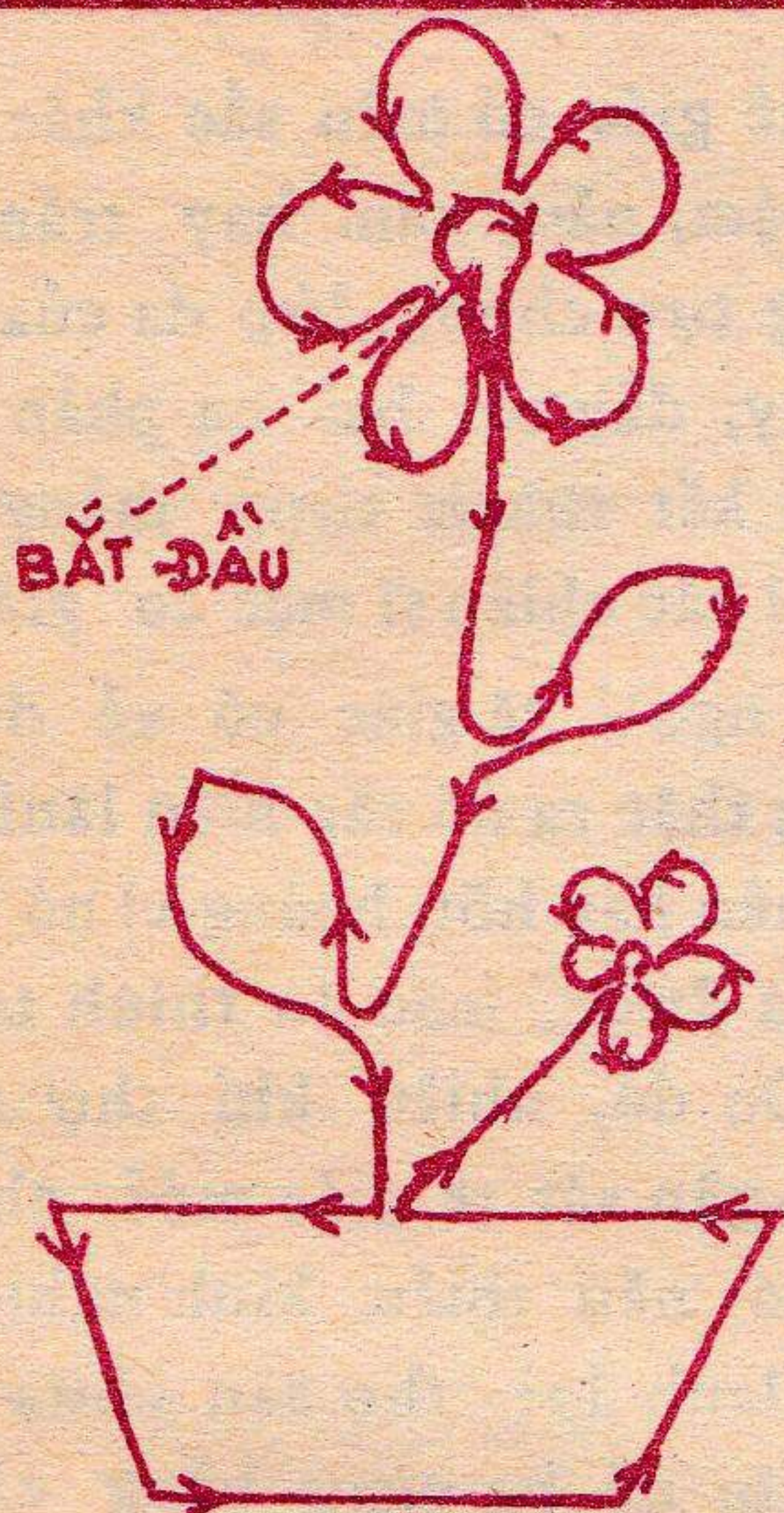
Tại Âu châu có một loại súng rất dễ trồng chúng mọc khắp các ao hồ, sông rạch, bông trắng nuột như tuyết, nhụy vàng màu lưu huỳnh. Hương thơm rất nhẹ, nhưng thơm lâu. Khi mặt trời lặn, hoa tự khép lại và chui xuống mặt nước. Lúc bình minh, hoa lại trôi lên khỏi mặt nước và nở ra như thường.

Bắc Mỹ Châu, nơi nổi tiếng có rất nhiều loại hoa súng : Nào hoa

súng trắng ở rìa cánh và vàng óng ở cuống hoa. Tiểu bang Flouda còn có loại hoa súng cầm thạch. Hoa màu vàng, lá xanh lốm đốm đen trông như màu cầm thạch.

Riêng tại Nam Mỹ có loại súng rất đặc biệt gọi là Victoria Regia lá dày và rất lớn đường kính chừng hơn 2 thước, mép lá cong lên cao chừng 10, 15 phân trông như cái nia phơi lúa, nó có thể chịu đựng được một sức nặng trên 15 kg. Ấn Độ và Phi châu hoa súng được coi như hoa thiêng, dùng để tế thần thánh và ép dầu. Không ai được khinh mạn loại hoa thiêng này.

TRẢ LỜI TRANH VẼ MỘT NÉT

CÁ BỐN MẮT

Tại các lạch nước, khe suối, ao, hồ, đầm lầy từ Mỹ Tây Cơ trở xuống tới các quốc gia miền Nam Mỹ Châu thường thấy xuất hiện một loại cá đặc biệt rất giống với cá vàng vì màu sắc đẹp dễ. Nếu chỉ như vậy thì đâu có gì đáng nói, đáng này nó mang đôi mắt tròn, khá to mà nửa phần trên lại lồi ra kỳ dị khiến nhiều người mới gặp lần đầu đều ngạc nhiên chú ý nhưng chắc hẳn họ không thể biết rõ công dụng của chúng ra sao. Chính nhờ cặp mắt này mà nó được gọi là cá bốn mắt (tứ nhãn ngư). Tại sao vậy?

Sau nhiều lần theo dõi, phân tích tìm hiểu, người ta khám phá ra rằng: Tuy mang danh là cá bốn mắt — mặc dù chỉ có hai mà thôi — nhưng thực ra hai mắt này gần như là mắt tổng hợp bao gồm bốn mắt đơn, hay nói cho rõ hơn, mỗi bên là hai con ngươi phân cách bởi một lần chỉ đen chạy ngang. Bởi thế trong lúc cá nhón nhờ, tung tăng bơi lội đó đây, khi nổi lên mặt nước để kiếm ăn thì phần mắt phía trên giúp nó tìm mồi và quan sát cảnh vật hai bên bờ. Nhờ vậy, dễ nhận ra

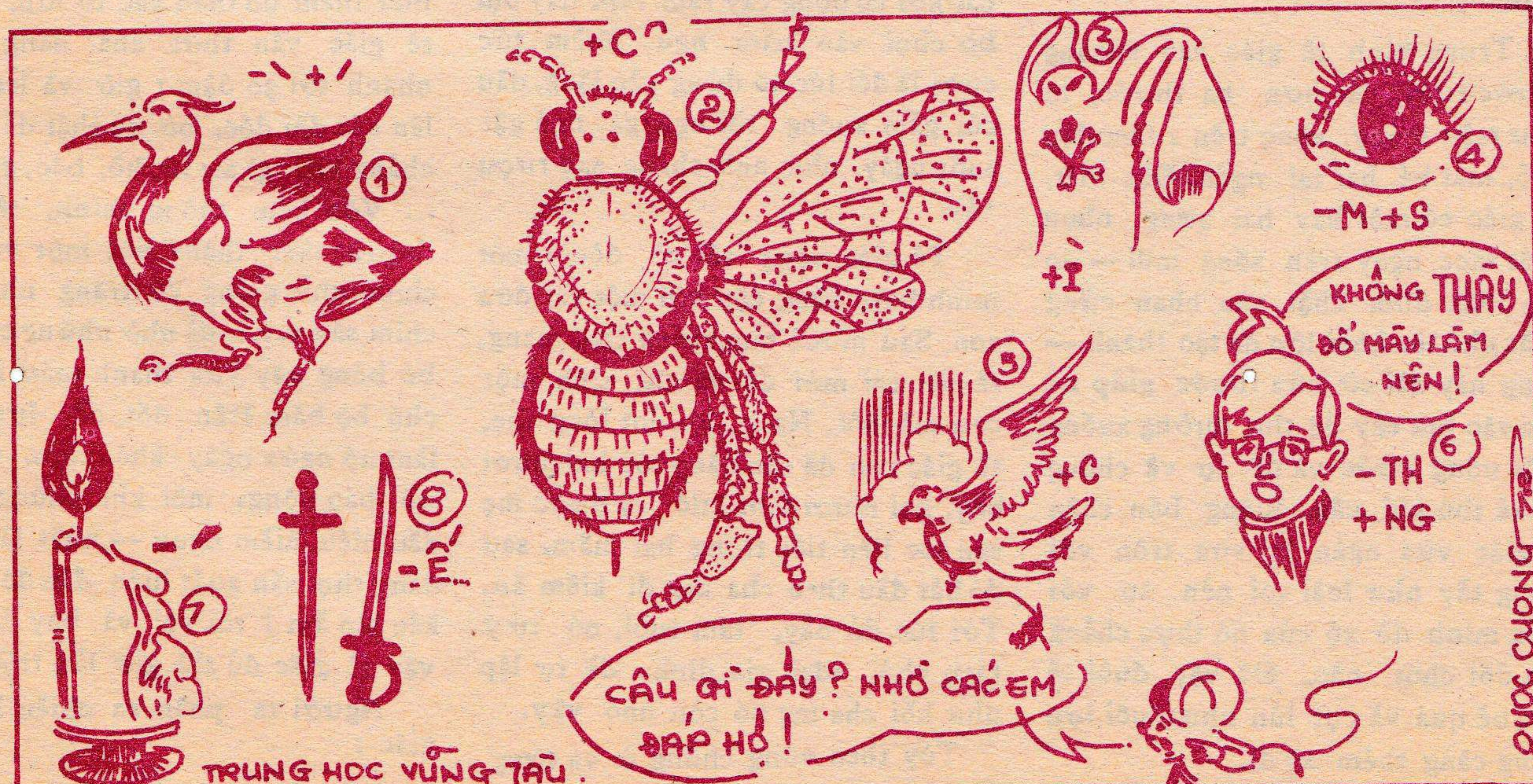
thức ăn trôi trên mặt nước là nó sẵn tới tấp ngay, đồng thời nếu thấy vẻ khác lạ hoặc dấu hiệu hiểm nguy là lặn xuống liền. Lúc đó, phần mắt phía dưới mới thực sự « làm việc » để hướng dẫn nó thành thoi ngao, du đáy nước hay kiếm ăn một cách an toàn hơn.

Sở dĩ nó có khả năng này vì mỗi bên mắt đều mang hai thủy tinh thể (con ngươi) cùng chung một tiêu điểm (vong mô). Dù bị phân chia rõ ràng như vậy, nhưng khi cần tập trung thị giác, nó vẫn không gặp khó khăn chút nào bởi lẽ hai thủy tinh thể đó đều hội tụ trên một vong mô duy nhất, nên tất cả những gì xuất hiện bên trên hay bên dưới mặt nước vẫn được mắt thu nhận cở cho hình ảnh rõ ràng mà không gặp trở ngại. Hơn nữa, hai mắt này không có mí lại thiếu lệ tuyến (tuyến nước mắt làm cho con ngươi lúc nào cũng ướt khỏi bị khô ran khó hoạt động) vì đã có nước ở ngay trong môi trường sinh sống giúp nó giải quyết chuyện này dễ dàng.

Cá bốn mắt là một sản phẩm đặc biệt chỉ thấy ở Trung và Nam bộ Mỹ Châu mà thôi. Chúng thường bơi hàng đàn qua lại trên mặt nước, trông rất đẹp mắt.

Điều đáng nói là phần mắt phía trên luôn luôn nhô lên khỏi mặt nước đứng ở lần chỉ đen mà thôi.

ĐẶNG-HOÀNG

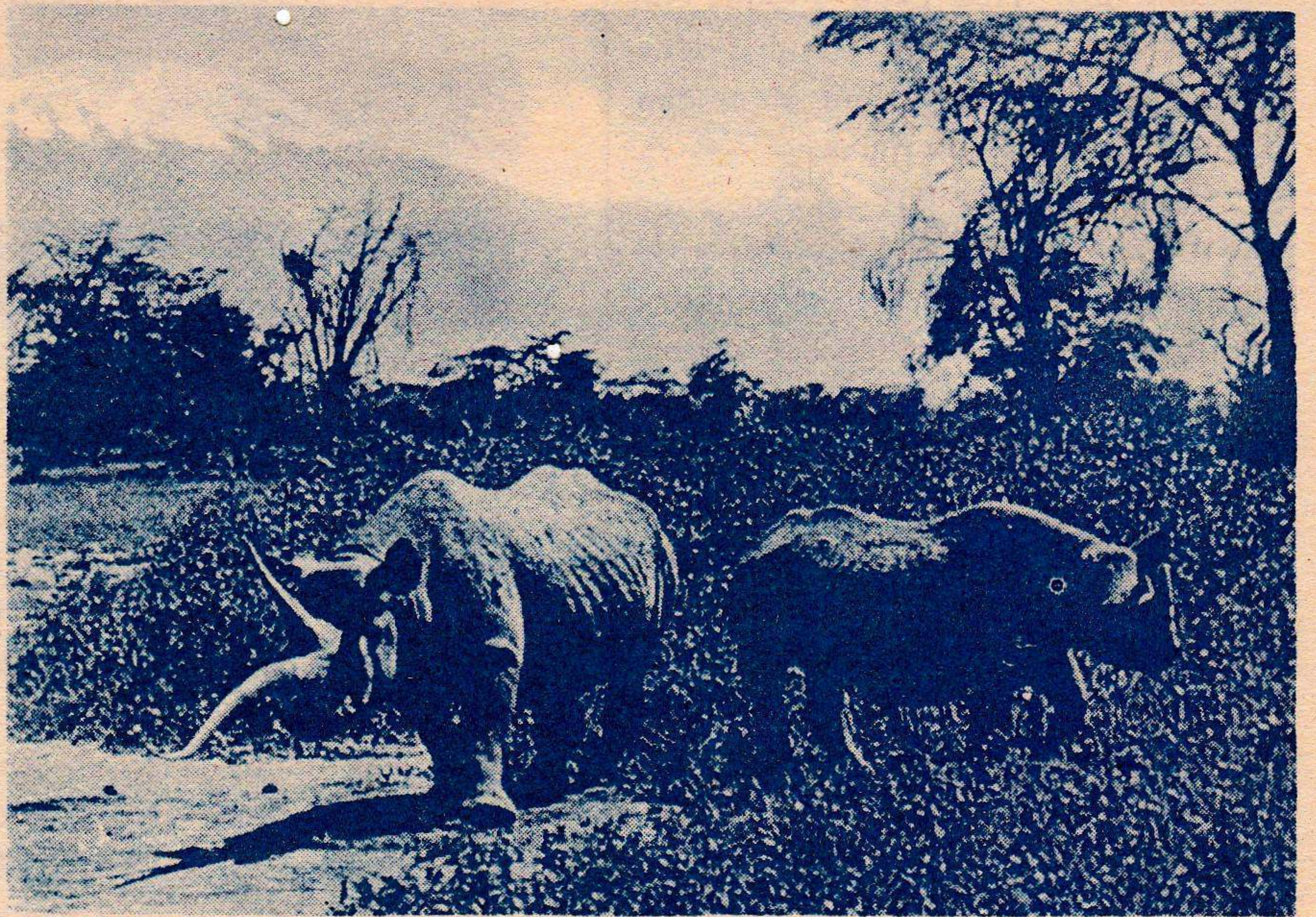

(xem trả lời trang 15)

thiếu nhi/13

CON TÊ GIÁC

♣ ĐẶNG HOÀNG (sưu tầm)

Với dáng vẻ lờ đờ, chậm chạp, thân hình to lớn nặng nề, cục mịch và cặp sừng kỳ lạ tựa quái vật thời tiền sử, tê giác là con vật hiền lành được coi như không có kẻ thù — trừ loài người — trong chốn rừng xanh.

Theo các nhà cổ sinh vật học, tê giác đã xuất hiện trên trái đất ngay từ đầu nguyên đại đệ tam và đệ tứ (cách đây chừng 60 triệu năm) tại Mỹ, Âu, Phi và Á Châu, cùng thời với Khổng Tượng và Trư Nha. Nửa thế kỷ trước, tê giác còn sống rất đông đảo, nhưng hiện nay chúng trở nên hiếm hoi chỉ còn thấy rất ít ở một số quốc gia Phi và Á Châu mà thôi.

Trung bình tê giác cao khoảng thước rưỡi, dài hơn ba thước, to như trâu mộng, nặng trên 1 tấn, đầu nhỏ, mắt bé, hai tai ngắn. Đặc biệt, tê giác có một hay hai sừng nhọn hoắt mọc ngay trên sống mũi — do lớp lông dính chặt vào nhau cứng ngắc nhô lên khỏi lớp da tạo thành — sừng này dài cỡ nửa thước giúp nó húc vào bụi cây để tìm đường xuống suối uống nước và đề tự vệ chống lại kẻ thù khi cần. Riêng bốn chân tê giác vừa ngắn lại vừa tròn với móng dày như loài voi nên so với thân mình đồ xộ của nó thực chẳng cân đối chút nào. Đã vậy, đuôi tê giác bé quá và cụt lùn như đuôi lợn trông càng thêm kỳ dị.

Món ăn chính của tê giác gồm cỏ, mầm non, lá, thân cùng rễ các loại cây mềm. Chúng thường xuất hiện trong những vùng rừng núi yên tĩnh, bên bờ suối, đôi khi tại những đồi trọc khô khan người ta cũng thấy bóng dáng tê giác, mặc dù chúng rất ưa thích nước, nhưng vẫn có thể nhịn uống cả tháng.

Thời gian tê giác ưa thích nhất để đi kiếm ăn là lúc mặt trời lặn trở đi cho tới sáng. Nếu gặp con suối, đầm lầy vũng bùn là tê giác dầm mình xuống, lăn lộn một hồi cho đã rồi leo lên bờ cọ mình vào thân cây hay vách đá như thể ta gãi gãi chỗ ngứa vậy. Bình minh trở lại, tê giác tìm các nơi có bóng cây rậm rạp, hay bụi bờ chui vào nằm ngủ. Điềm tức cười là đôi lúc nó đứng yên lặng, đầu cúi gằm xuống rồi ngủ gà ngủ gật suốt ngày như anh chàng say rượu vậy.

Tê giác sống rất cô độc: một mình hoặc từng cặp với một vài đứa con. Sau mười tám tháng cưu mang, tê giác cái mới đẻ và chỉ sinh một con mà thôi. Ngay khi lọt lòng mẹ, tê giác con đã cân nặng tới hai mươi bảy, hai mươi tám kilô và được mẹ săn sóc liên tiếp trong hai năm, sau đó bắt đầu theo cha mẹ đi kiếm ăn. Tới lúc đủ bảy, tám tuổi, nó tự ý tách khỏi «đại gia đình» để tự lập như hồi cha mẹ nó còn nhỏ vậy.

Tùy theo vùng chúng ở và từng

loại, tê giác có màu sắc khác nhau: đen sậm, nâu, xám hay trắng xám, nhưng tựu chung, lớp da của chúng rất dày, dày tới hai ba phân lạng và có khi kết thành từng mảng chẳng khác gì các chiến sĩ mặc áo giáp vậy.

Bề ngoài tê giác có vẻ dữ tợn, nhưng thật ra nó rất hiền lành, nhút nhát nên hay hốt hoảng vì nó không nhìn xa được, mặc dù thính tai, tinh mũi. Do đó, nhiều khi thợ săn len lỏi vào gần sát tê giác mới nhận ra. Lúc đó nếu thiếu kinh nghiệm lại không lanh lợi, thợ săn chưa kịp ra tay đã bị nó hạ ngay bằng cách lao thẳng cặp sừng nhọn hoắt vào đối thủ lẹ như chớp. Chúng ta cũng cần biết thêm dù thân xác to lớn, đồ xộ, tê giác vẫn thừa khả năng chạy nhanh tới 30 dặm 1 giờ và leo trèo lên các đồi dốc, bờ đá thật dễ dàng chẳng khác gì sư tử, hổ, báo, gấu v.v... Vốn kém thông minh, tê giác thường «kết thân» với một vài loại chim như giống cò trắng nhỏ xíu, chim sâu v.v... để nhờ những con vật bé bỏng này vừa thanh toán hộ các chú bộ bám trên đốt, cổ, lưng vẫn làm nó ngứa ngáy khó chịu, vừa là «tò báo động» mỗi khi chúng thấy dấu hiệu hiểm nguy — nhất là bóng dáng thợ săn xuất hiện đâu đó — là kêu lên ầm ỉ rồi vội vã bay đi. Nhờ vậy tê giác đủ thì giờ lần trốn.

Người ta phân ra nhiều loại tê giác:

a) — **Tê giác Phi Châu** : Gồm hai thứ.

— Tê giác đen.

— Tê giác trắng.

Loại tê giác Phi châu có hai sừng, da nó liền chứ không chia từng mảng. Riêng tê giác trắng (gọi là trắng chứ thực ra da nó trắng xám) gần như tuyết chúng. Hiện tại sở thú Luân Đôn có nuôi một con tê giác trắng, sừng của nó rất dài (mỗi cái ngót hai thước).

b) — **Tê giác Á châu** : Gồm 2 thứ.

— Tê giác xám

— Tê giác nâu.

Loại tê giác Á Châu chỉ có sừng duy nhất (tuy cũng có con mang hai sừng, nhưng sừng thứ nhì này rất nhỏ) và lớp da chia từng mảng như áo giáp.

Nói chung, tê giác càng ngày càng trở nên khan hiếm vì bị giết hại quá nhiều. Thờ dân Phi Châu thường dùng tên và lao tâm thuốc độc bắn vào những yếu điểm trên mình con vật, để lấy thịt. Riêng tại Á Châu, người ta lấy da và nhất là cặp sừng tê giác làm các vị thuốc chữa bệnh.

Hiện nay loài này đang được bảo vệ rất gắt trong những khu tập trung để tránh bị diệt chủng.

TRẢ LỜI TRANH ĐỐ

Có công mài sắt, có ngày nên kim
QUỐC CƯỜNG

TRĂNG QUÁ THÂN THOẠI

TRĂNG NHẬT BỒN :

Một mối tình không đẹp, một quái thai bị buông rơi cho sóng cả cuốn đi, đó là kết quả thâm của cuộc tình duyên giữa nữ thần Idzanagui.

Thần vợ chết xuống địa ngục, thần chồng nhớ vợ đi tìm bị chư thần trừng phạt đem đày giữa giòng sông. Quá buồn đau hối hận, thần chồng tuôn rơi 2 giọt nước mắt, giọt nước mắt bên phải hóa thành mặt trăng...

TRĂNG ẨM ĐỘ

Trăng Ẩm Độ là một vị thần có đến 27 vợ ! Đó là thần Ichandra. Vì chia sẻ tình yêu không đồng đều. Ichandra bị đày lên không trung và suốt đời đau khổ. Nhưng 27 bà vợ ráp nối xin thần được giảm bớt hình phạt, nghĩa là lúc phạt lúc tha... Do

NHỮNG TRÍ NHỚ LẠ LÙNG

— Bunder là người Ấn Độ, ông chưa học tiếng Anh bao giờ cả. Vậy mà ông nghe đọc một lần 50 hàng chữ trong cuốn Paradise Loft của Milton và ông đã lập lại được ngay không sai một tiếng nào cả.

Ở Đức có một em nhỏ mới bốn tuổi tên là Chirstian Meinecben đã nhớ hết một bộ thánh kinh, 200 bài thánh ca và 5.000 tiếng latin. Nhưng

đó mới có những tuần trăng khuyết trăng tròn.

TRĂNG AI CẬP

Thần Anou tạo ra mặt trời mặt trăng và các vì tinh tú. Thần Anou truyền cho mặt trăng :

— Nannar (tên của mặt trăng) từ đây người có nhiệm vụ soi sáng ban đêm, cứ thế mà hành động...

TRĂNG HY LẠP

Trăng Hy Lạp là một nàng con gái vốn là gấu hóa thần tên là Diane. Nàng trăng Diane vừa ác vừa hiền, lúc thì dịu dàng yêu con người và cây cỏ, lúc thì hóa ra ba đầu gây bệnh tật chết chóc !

TRĂNG ĐỨC QUỐC

Trăng Đức quốc cũng là một nàng con gái, nàng trăng Hodda của người Gemains (giống dân Đức cổ xưa) vừa dịu hiền vừa độc ác. Nàng trăng hay thường bắt linh hồn của những trẻ sơ sinh.

TRINH MINH ĐỨC

tiếc thay thiên tài yểu mạng em đó lại chết sớm.

— Ở Việt Nam, có ông Lê quý Đôn được phong là «thần đồng nhớ dai» vì ông đã nhớ hết một cuốn sổ thuế bị cháy trong cơn hỏa hoạn mà chỉ đọc có một lần.

— Và người có trí nhớ «gồ» nhất có lẽ là ông Elyahthe Gamo ở Lithuanie : ông đã thuộc 5.000 cuốn sách đủ loại.

TRANH ĐỐ 7 ĐIỂM KHÁC NHAU

Hai tấm ảnh này có 7 điểm khác nhau. Các em tìm hộ xem là những điểm nào ? (xem trả lời trang 21)

ĐỖ PHƯƠNG KHANH phụ trách

Bệnh bất mãn

Có lần chị đã bày một trò chơi thế này, là từ sáng sớm, chị ghi nhớ tất cả những lời trách móc và cảm ơn của mọi người về bạn họ. Buổi tối, chị ngồi ôn kết quả, thì thấy trong ngày hôm đó, chị gặp và trò chuyện với 14 người: 4 người than phiền rằng có 1 người bạn nào đó không tốt, hoặc nhờ việc không làm, 3 người than rằng họ đã có tới 2 người bạn xấu và 1 chị bạn khó tính nhất, chị ấy than về tất cả những người xung quanh chị ấy và tự thấy như bị trời dầy. Còn 5 người kia chỉ nói chuyện vu vơ. Duy có một chị thì vừa gặp chị đã ríu ra ríu rít kể rằng chị ấy may quá, ra đường gặp ngay bà bạn cho quá giang xe lại đây. Chị ấy tíu tít khen chị về cuốn sách của thư viện mà con chị ấy mượn được, về đọc cho má chị ấy nghe, cụ vui lắm. Rồi chị ấy hỏi thăm tình hình báo chí, thấy báo khỏi phải đóng 10 triệu chị ấy reo lên lấy làm mừng là con chị có báo lành mạnh đọc và chị ấy sốt sắng hứa sẽ đến tòa soạn đề chơi đùa với các em.

Không phải chị ấy không than, có chứ, chị ấy nói: «Trời mấy bữa nay độc ghê, nhiều nhà có người đau quá. Mình vừa ghé tiệm thuốc gặp một bà đội khăn kín, bà nói nhà bà đau hết, còn có mình bà là khỏe, nên mới đi mua thuốc được. Mà vừa nói bà vừa ho sù sụ. May nhà mình có mình là yếu nhất, mà cũng chỉ cảm ho sơ sơ. Nghĩ tới mấy đứa nhỏ lang thang đầu đường xó chợ, đánh giầy v.v.. không biết lúc này ra sao. Phải chỉ có một

nơi trú ngụ thật lớn, miễn có cái mái, đề mấy nhỏ lang thang có chỗ trú mưa nắng». Chị ấy không hề trách 1 người nào. Chị ấy không lấy sự bị cảm của chị làm quan trọng, mà chỉ nhân trời mưa bão, chạnh nghĩ tới trẻ lang thang. Chị tin chắc chắn rằng nếu có một chiến dịch nào đó, thì dự: «Một chỗ cho trẻ không nhà» thì chị ấy sẽ rất sốt sắng đề góp sức, và góp sức một cách đặc lực, vì người như thế, vui vẻ, yêu đời, có lòng tốt thì đi tới đâu cũng làm cho mọi người lên tinh thần em ạ.

Sau khi kiểm điểm, chị mới nghĩ ra điều này, là nếu mình đề cái «ta» to quá, mình tưởng rằng mình là rốn của vũ trụ, mọi người phải phục vụ mình, thì rút lại, mình sẽ khổ ghê lắm. Vì người khác cũng sẽ tưởng họ là rốn của vũ trụ, sẽ chẳng có ai hy sinh cho ai, nếu mình làm phiền người ta quá, làm người ta điên cái đầu, người ta cực chẳng đã mà phải chiều

mình cho nó yên chuyện, thì thâm tâm người ta chỉ mong sao cho mình đi chỗ khác chơi, cho người ta được yên thân mà thôi. Người yêu đời thấy ai giúp được chút nào, đã vội mừng rỡ, là đã được thưởng để thưởng rồi đó. Thưởng để thưởng cho họ được sống vui trong đời này, được thương yêu mọi người, và nghĩ rằng mọi người cũng yêu mến mình. Họ cảm thấy có hạnh phúc bên họ, và họ đang sống trong thiên đường của yêu thương êm đềm. Còn nếu mình cứ bất mãn quanh năm, thành ra lòng mình lúc nào cũng oán giận, chỉ thấy mọi người cư xử xấu, chìm đắm trong thù ghét, là bị thưởng để trừng phạt rồi, là bị thưởng để không cho thưởng thức những bông hồng ở mọi người, và tự mình ràng buộc mình trong địa ngục của căm hờn. Rồi tâm hồn mình cũng khổ héo lại. Nhìn thấy đời sống đầy rẫy sự xấu. Không cởi mở cõi lòng để thông cảm và thương yêu, riết rồi tính tình sẽ ác độc, tàn nhẫn, khi đó, mình sẽ là tai nạn của mọi người.

Chị thiết tha mong các em hiểu rằng chị không hơn gì các em. Chị còn tệ hơn nhiều em thơ ngây của chị. Nhưng chị luôn tìm tòi, Trong gai góc của đời sống, chị mò mẫm tìm lấy một lối để tự giải tỏa cho mình bớt những phiền muộn, và tìm được con đường nào thấy có ánh sáng, chị lại vội vã dịu dặt các em mà thôi. Cho nên, mỗi khi nói với các em, những lời của chị đều phát xuất từ trái tim yêu mến cuộc đời của chị, các em phải nghe chị, phải nhớ bâng tòm tắt sau đây của chị:

1 — Thành thật cảm ơn người giúp mình, dù một việc rất nhỏ.

2 — Khi người ta đã giúp mình, dù rằng không kết quả cũng đừng tỏ ra cho người ta thấy, vì mục đích đề khỏi phải cảm ơn người ta. Chỉ nghĩ tới tấm lòng của người ta đối với mình là quý, đáng cảm ơn rồi.

3 — Tìm tòi những điều tốt của mọi người quanh mình, đề mà thấy

rằng mình không bị Thượng Đế dày
đọa phải sống trong địa ngục. (Có
hay gì cái sự than thở rằng mình khô
sở, người ta bận chuyện người ta,
chẳng ai chú ý lắm đến mình, nhất là
ai cũng chán nghe kêu ca oán trách)

4 — Không than phiền nói xấu
người vắng mặt để tránh gây thù
chước oán, tránh sự đôi co cãi lầy
rất là tai hại cho nhân cách của mình.

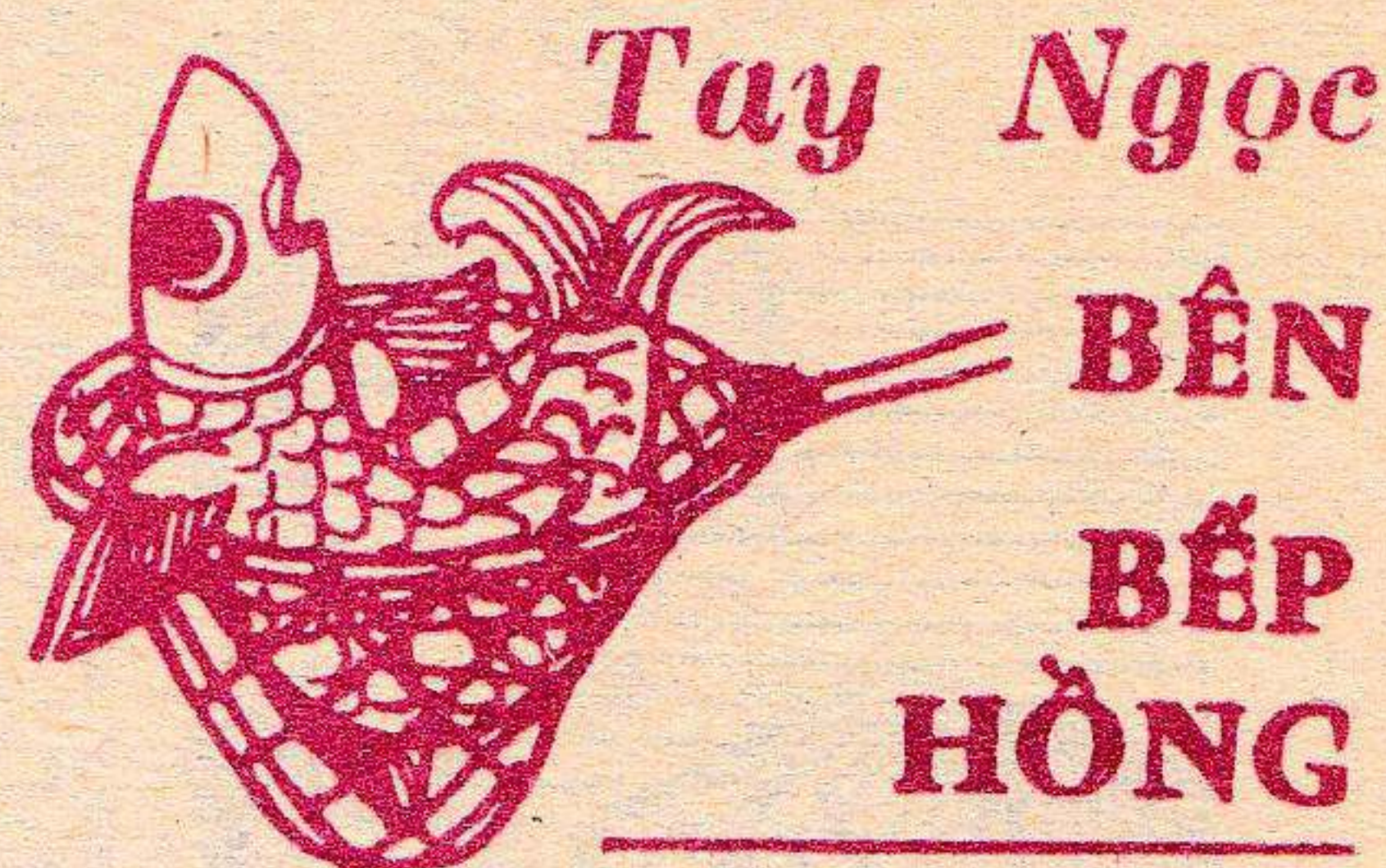
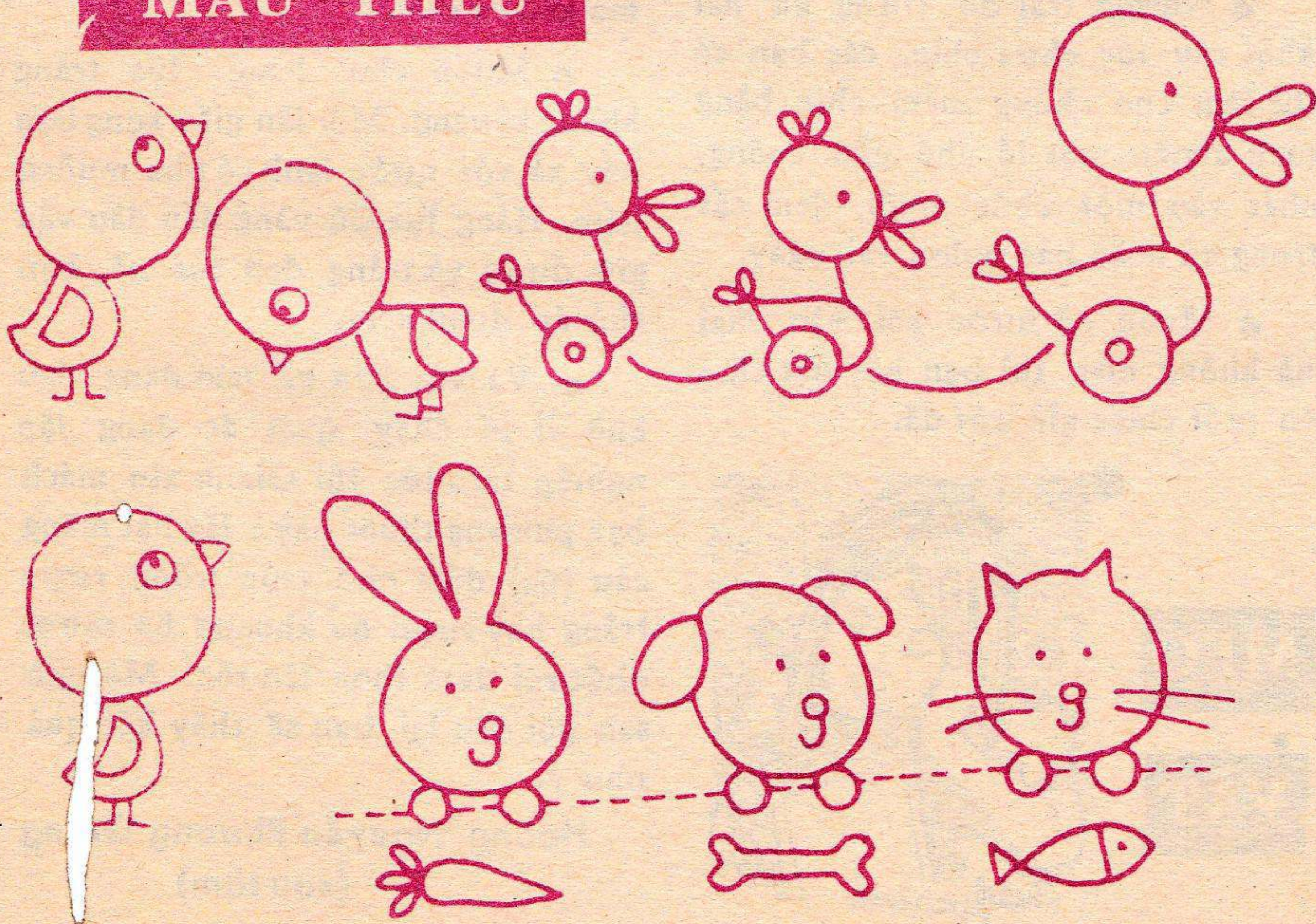
5 — Gặp bất cứ dịp nào có thể
giúp ai, đừng bỏ lỡ. Được giúp người
khác là được Thượng Đế ưu đãi hơn
người phải nhận sự giúp đỡ của
mình, rán sao cho khỏi phụ lòng
Ngài.

6 — Luôn luôn vui vẻ với mọi
người và nhớ là Vũ Trụ không có
Rối. Mọi người đều bình đẳng. Ai
giúp mình là vì người ta tốt, ai
không giúp mình là vì họ là người

bình thường. Không trách móc ai.
Luôn nhớ câu «Kẻ nào nhận là vô
tội thì hãy ném viên đá đầu tiên».
của Chúa. Nếu chịu xét mình khắt
khe như mình xét người khác, sẽ
thấy mình cũng không là người toàn
bảo. Thượng Đế cho mỗi người
được định đoạt phần tinh thần. Chị
đã thấy nụ cười thật mãn nguyện
nở trên môi người mẹ ăn mày mù,
khi bà cúi xuống nhìn con bà đang
bú, bằng cặp mắt lời trông. Trong
cái khổ sở cùng cực, hoa lòng vẫn nở
được. Vậy ếu mình còn cha mẹ,
gia đình, tứ chi, ngũ quan, thì mình
được ưu đãi, mà còn buồn phiền,
oán hận để làm buồn lòng mọi người
chung quanh, là tội nặng đáng bị
trừng phạt. Tin chị, nghe lời chị đi,
các em thân yêu của chị, các em sẽ
thấy đời tươi đẹp, và các em sẽ
thấy các em **đã có** và **được**
hưởng quá nhiều, còn có thể chia
sớt với biết bao người bất hạnh
hơn, rồi các em sẽ thấy yêu mến tất
cả, cảm ơn tất cả và trên hết, cảm
ơn Thượng Đế rằng các em đã được
hưởng nhiều đặc ơn, đời sẽ tươi
đẹp chung quanh các em.

Chị Đ.P.K.

MẪU THÊU

Đậu nhồi thịt kho

Vật liệu :

- 3 bìa đậu hũ thứ nhỏ chiên rồi
- 100gam thịt heo nạc
- 2 củ hành, tiêu, nước mắm

Cách làm :

Thịt băm nhỏ trộn hành thái nhỏ,
tiêu, nửa muỗng canh nước mắm.
Đậu hũ cắt mỗi bìa làm 4, xẻ moi
ở trong ra, nhồi thịt vào. Bỏ vào soong
đồ chừng 1 chén rưỡi nước lã, đun
lên. Khi sôi kỹ thì nêm mắm muối
cho vừa, bắc lên bếp đun chừng cạn
nửa nước thì bắc ra. Món này để
nước nhiều và dùng cho nước màu
mới ngon. Chúc mấy bồ được khen
nhiều nhé.

CHAU LY

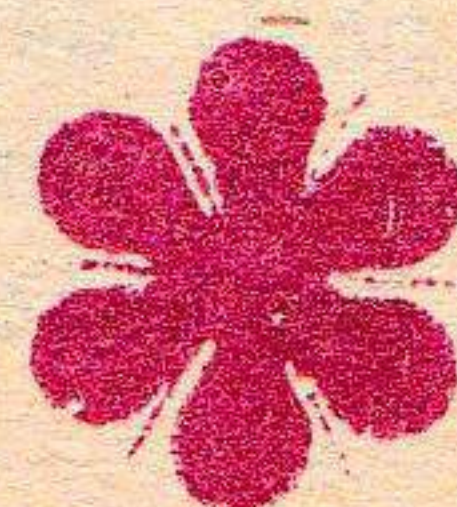
Đậu phụng kho

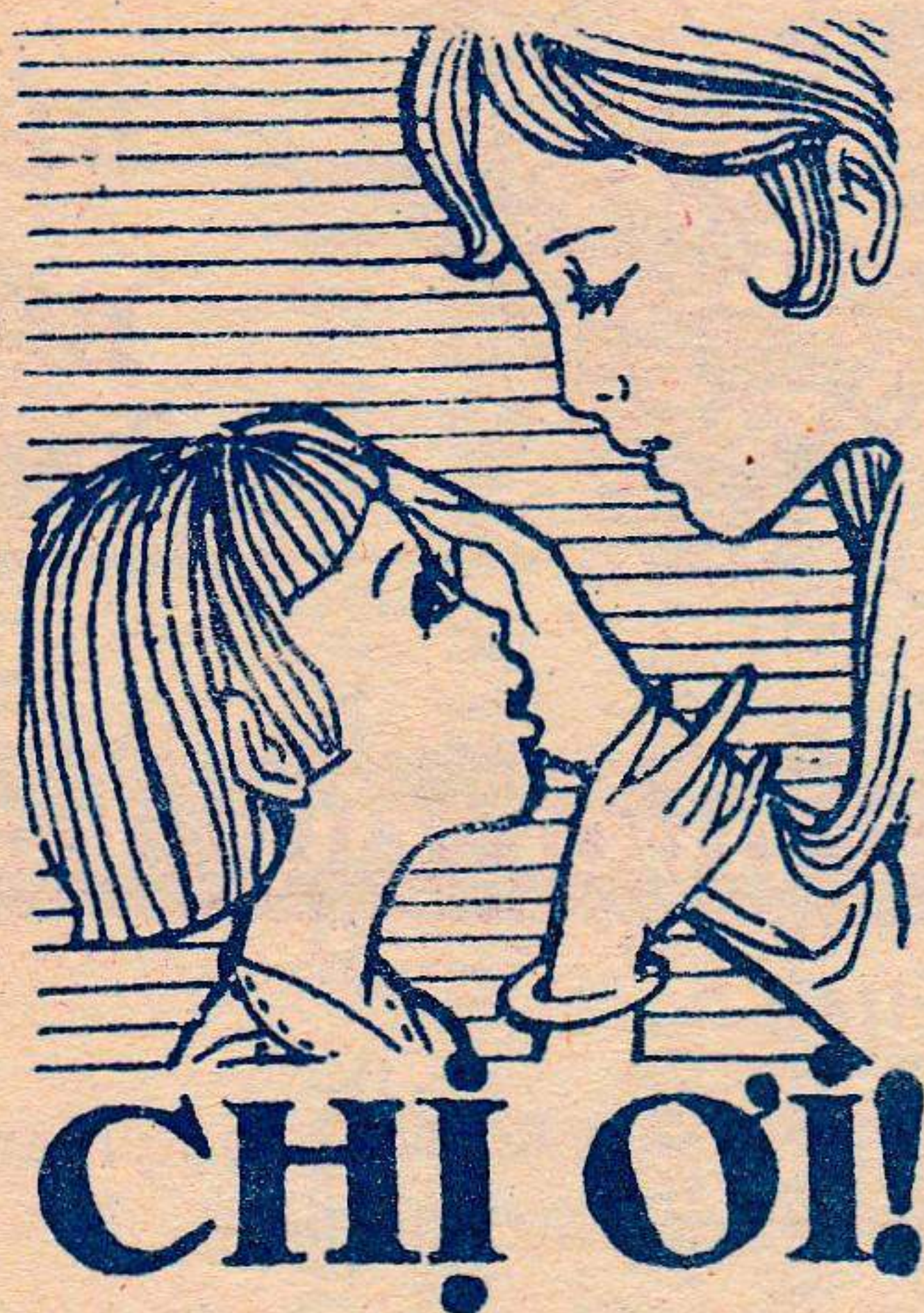
Hôm nay Búp Bê chỉ cho mấy
bồ 1 món ăn giản dị mà cũng khá
ngon, dễ ăn chay thì tiện lắm. Nào !
Chúng ta cùng làm nhé.

Cách làm :

Các bạn lấy 1 chén đậu phụng
rửa sạch đồ xấp nước luộc. Để
sôi kỹ chừng 5 phút, thì cho xì dầu,
muối, chút nước màu, nửa muỗng
cà phê đường, nêm cho vừa rồi đun
đến khi gần cạn nước thì bắc ra kéo
cháy. Lấy ra đĩa, các bạn sẽ thêm
ngay vì màu nâu óng của lạc, ngon
lắm nhé. Chúc bồ thành công.

BÚP BÊ Q G
(bn Phi Lao)

● *Chị ơi! Sao trời lạnh là em nhức đầu, còn trời oi bức em lại ho và mệt dừ.*

Lương Bình Điền, Saigon

— Một, hai, ba đi ra bác sĩ liền hà (theo điệu bài «Chúng ta đi lính» của nhạc sĩ Phạm Duy)

● *Chị ơi! Chị sợ cái gì nhất?*

Phiêu Ly, Saigon

— Chị sợ nhất là các em nghĩ chị ra, không «chị ơi» với chị nữa.

● *Chị ơi! Chị lên chú Nhật Tiến dờm coi bài em có được cắt vào tủ sắt không nhé chị nhé.*

— Nói ra chị sợ em buồn.

● *Chị ơi! Sao em hay mắc cỡ ghê đi.*

M.C. Biên Hòa

— Thật hay giả bộ đó em?

● *Chị ơi! Lỡ làm bạn giận, muốn làm lành phải làm sao bây giờ.*

— Nếu to gan thì bảo bạn xin lỗi em đi.

● *Chị ơi! Sao trời lại mưa? Có phải ông khóc vì bị má đánh đòn không hở chị?*

T.V.H, Saigon

— Không phải đâu. Tại ông không được chơi với chú bé T.V.H. dễ thương nên ông khóc đó.

● *Chị ơi! Làm thế nào để có chí hờ chị.*

Minh Tâm T.N.H

— Ở dờ em ạ.

● *Chị ơi! Sao bé hay ăn vụng quá vậy?*

N.V. T A. Gia Định

— Tại má chưa xài kê mao còn với bé.

● *Chị ơi! Sao bé thích lên cung trờng như mấy phi hành gia mà không được?*

Thoại Anh, Gia Định

— Lên làm chi. Nhớ gặp ma thì

chết.

● *Chị ơi! Tại sao chanh lại chua muối lại mặn?*

— Ăn chanh muối sẽ thấy muối chua, chanh mặn em ạ.

● *Chị ơi! Sao em không nhèo, bở em lại mắng. Bở có ghét em không?*

Diễm Phượng

— Cũng như đường trong ly cà phê, nhiều quá bở uống không nổi.

Thân mến

Chị MAI LOAN

● Khi gọt trái su, muốn chất nhựa trắng khỏi bị chảy vào tay, trước hết các bạn cắt lấy một miếng su mỏng rồi xoa vào chỗ vừa cắt, nhựa trắng sẽ từ từ chảy ra và đọng nơi đó.

● Nhà bạn vừa mới quét vôi xong thì đã có hai ba dấu tay «vô danh» dờ bản xuất hiện trên đồ rồi, vậy bạn hãy ra tay ngay. Trước hết bạn lấy một củ khoai tây rồi bỏ ra làm đôi, đem cạo lên chỗ bẩn. Khi mặt khoai bị dờ, bạn dùng dao cắt bỏ đi và tiếp tục cạo cho hết củ khoai. Xong lấy nước rửa lại tường. Bạn thí nghiệm xem.

● Những trái đỏ trứng gà hái khỏi cây lúc chưa chín, các bạn có thể làm cho chúng mềm chín bằng cách khoét một lỗ nhỏ gần cuống, nhét vào một chút muối, đem cất trong tủ hoặc bao nylon vài ngày.

● Muốn đồ nước sôi vào chai mà không nứt thì bạn hãy đặt chai lên một chiếc giẻ ướt đã.

● Để phòng sơn khô lại trong những hộp sơn còn sót lại, các bạn hãy đóng chặt hộp sơn lại và để ngược nó xuống đất (đáy ở trên, nắp ở dưới) thì sơn đã giữ được an toàn rồi đó.

● Nếu bạn bị chảy máu cam thì bạn hãy lấy ngay một miếng bông gòn tẩm nước cốt trái chanh mà đút nút lỗ mũi bạn lại nhé!

● Nếu chẳng may áo quần bạn dính phải kẹo cao-su, như đi xem xi nê chẳng hạn, muốn lấy ra rất dễ dàng nhanh chóng, bạn hãy lấy một cục đá lạnh để lên trên. Miếng cao su sẽ dần lại và bạn chỉ việc cầm nó mà kéo ra thôi.

● Muốn cho hàng lụa trắng không bị vàng. Mỗi lần giặt xong bạn hãy xả với nước lạnh có pha muống dấm. Hàng lụa dù vàng đến đâu vẫn giữ được vẻ trắng đẹp của nó, bạn thử áp dụng xem.

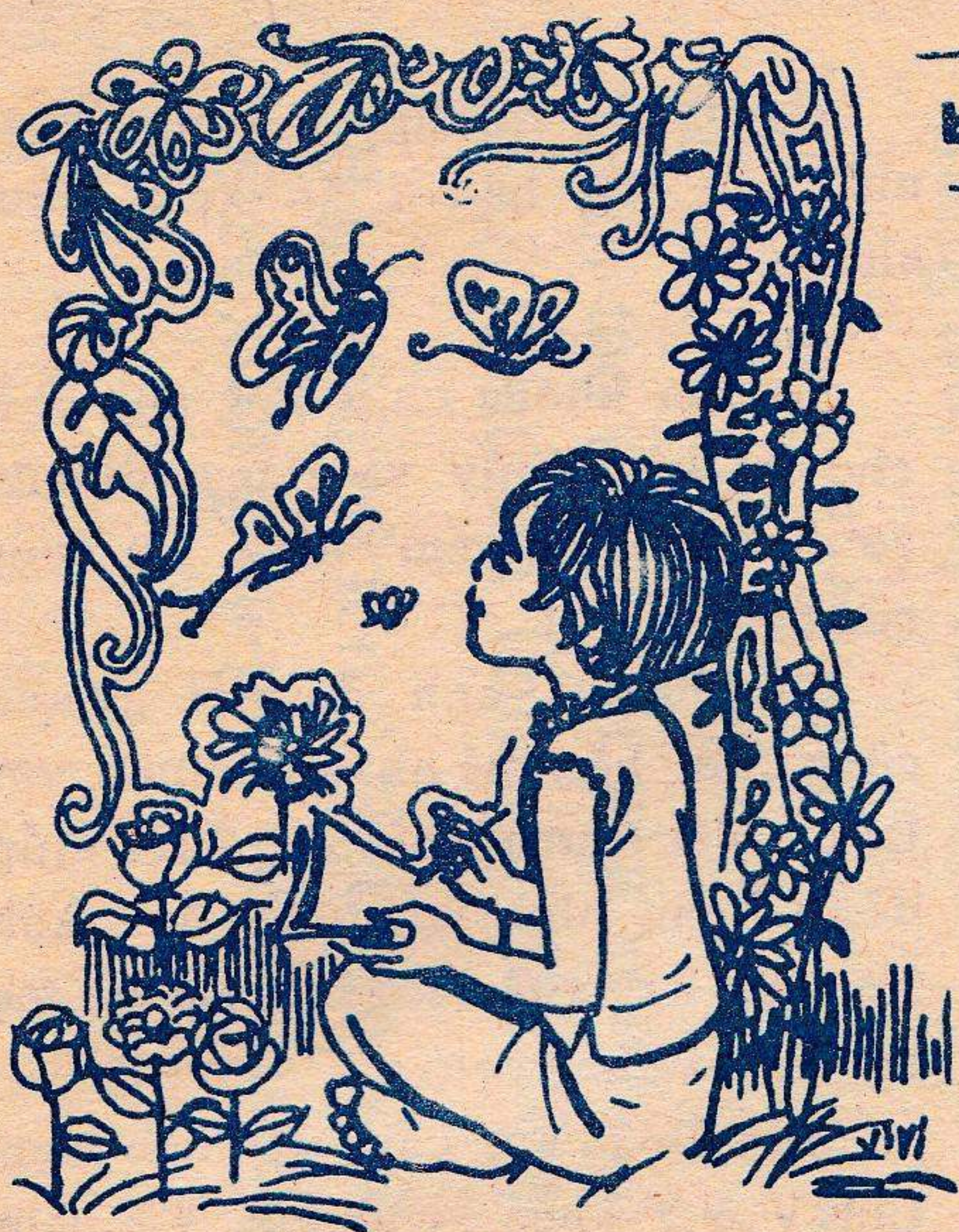
● Và với bạn gái nào đang đau khô vì lũ chấy quái ác đang lập nghiệp trên tóc thì Giang xin mách bạn phương thuốc này: lấy hạt măng cầu (na) đâm nhỏ trộn trong rượu trắng hay rượu 90° khoảng ba mươi phút rồi đem thoa lên tóc. Một giờ sau gội đầu lại, bạn sẽ thấy kết quả như ý.

Hoàng Nguyễn Phương Giang
(sưu tầm)

MẸO

VẬT

bướm TRONG VƯỜN

TRƯỜNG EM

Trường em xinh thật xinh
Duyên dáng nép bên đình
Trường gồm ba gian nhỏ
Vách ván mái lợp tranh
Đứng cách trường thật xa
Vẫn nghe tiếng ê a
Lũ trẻ chăm bài học
Trông dễ thương ghê là
Rồi tiếng thước nhịp nhàng
Tiếng thầy giáo vang vang
Âm điệu buồn khắc khoải
Một đời làm giáo làng
Em yêu trường em lắm
Nhưng biết nói làm sao
Chỉ những khi xa hẳn
Lại nghe lòng nao nao.

BẠC-HÀ
(Đà Nẵng)

EM MƠ

Em mơ làm chim trắng
Tung cánh giữa bầu trời
Nhón như đùa trong nắng
Xem phong cảnh tuyệt vời
Em mơ làm mây bay
Đi du khắp nước
Dù Trần gian, Bồng lai
Chỉ thỏa lòng mong ước
Em mơ được làm hoa
Nụ hương trinh trong sạch
Nở rộ khắp mọi nhà

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

Hoa Hường Dương trinh bạch
Em mơ được làm sao
Quay cuồng trong vũ trụ
Đêm dài còn xôn xao
Chưa muốn về yên ngủ
Em mơ làm nắng ấm
Buổi bình minh dịu dàng
Người người thích em lắm
Mừng vui tình chứa chan.

HOÀI-LINH-VŨ
Hòa Lạc (Gò Công)

Ý THU

HƯƠNG THU

Hương thu thơm ngào ngạt
Trong gió thoảng xa bay
Trong lòng ta phơi phới
Trong cuộc đời vui thay
Hoa kia tuy không còn
Nhưng trái kia chín ngọt
Trên cành cây nặng trĩu
Hương thu bay dập dờn.

CÂY THU

Cây thu trơ trụi lá
Trên nền trời gợn mây
Ta nghe lòng xao xuyến
Cô đơn đã dâng đầy
Lá thu rơi về cội
Theo gió vội vàng bay
Cây thu trơ trụi lá
Riêng ta thấy buồn lây.

CỎ THU

Cỏ thu ngon giấc ngủ
Gió lùa nhẹ nhẹ ru
Dư âm vàng khe khẽ
Say sưa giấc thiên thu
Lá vàng lao đao rụng
Cỏ thu khẽ giật mình
Giấc mơ kia tan biến
Chung quanh bỗng lặng thinh

HOA THU

Hoa thu ta đâu thấy
Chỉ thấy hoa mùa hè
Gục chết bên xác ve
Không còn màu đỏ nữa
Khô héo thật thảm thê
Không còn ai ôm ấp
Nằm chết thật ê chề
Đấy hoa thu ta gọi.

HỒ THU

Gương phẳng lặng hồ trong
Lao đao cánh lá vàng
Đâm thủng làn da trắng
Mây thu gợn xôn xao
Lờ đờ con cá đớp
Chiếc lá vàng nhẹ khô
Vỡ trong hồ thu lặng
Vỡ cả áng mây mờ.

NƯỚC THU

Trong chiếc hồ nhỏ nhỏ
Chứa cả một trời thu
Lang thang mây bàng bạc
Gió nhẹ thoảng vi vu
Say sưa ta ngắm mãi
Nước thu vẫn êm ru
Bồng đầu con cá nhảy
Vỡ cả nước, trời thu.

ĐÊM THU

Vầng trăng tròn lơ lửng
Theo điệu nước lao xao
Mái chèo khua khe khẽ
Vầng trăng vỡ hồi nào
Đêm thu nghe buồn lạ
Tan vỡ tình đôi ta
Bên dòng sông tưởng nhớ
Đêm buồn vang ra xa.

KHÓI THU

Khói thu quện văn thơ
Nắng tắt áng mây mờ
Trông túp lều gieo khói
Khung trời chiều ngẩn ngơ
Trên môi ta điệu thuốc
Khói bay lên mịt mờ
Làn môi ta khẽ chấp
Hương khói lại thành thơ.

TRỜI THU

Có nàng trăng đứng ngắm
Có vì sao long lanh
Có làn mây trắng trắng
Có gió nhẹ yên lành
Có sông Ngân trôi nhẹ
Có Chức Nữ, Ngưu Lang
Tắm trong dòng sông đỏ
Ngắm trời thu miên man.

HÙNG-VỸ

bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn • bướm trong vườn

ĐÌNH HỒNG

● NGUYỄN NHƯ AN

Một sáng đẹp trời, em nghĩ thế vì em thích nhìn bầu trời xanh ngắt vào buổi ban mai lắm cơ, với làn gió lạnh lạnh, đang nô đùa cùng ngọn cỏ cành cây. Em sẽ thở thật nhịp nhàng, thật nhiều vào cho buồng phổi thơ ngây của em được hồng thêm và em cũng thích ngắm những áng mây trôi hững hờ, vô định lúc hoàng hôn nữa. Nơi chốn bình bồng đó em hình dung ra gương mặt xinh xinh của nàng tiên bé nhỏ luôn thương yêu, giúp đỡ tất cả mọi người mà ngày của mẹ đã kể cho em nghe. Em đang mơ màng, bỗng giật mình vì giọng nói của anh Đoàn :

— Bây giờ rồi bé Vân ơi ! Mau xuống bàn tìm sữa đi kéo ngày mai trễ học đó, nha !

Em tung chăn ngồi dậy, nheo mắt nhìn đồng hồ bàn :

— Đúng há ! Thế mờ em tưởng anh... Anh Đoàn mở cánh cửa sổ phòng em :

— Bé tưởng anh gạt hờ ? Hôm nay anh tu thân bé ạ, không dám nói dối ai đâu.

Em ngạc nhiên mở to mắt nhìn anh !

— Anh tu thân ? có lẽ thứ ba tới ba mình trúng số độc đắc anh Đoàn ạ. Ừ ừ trông anh hiền ghê là ! Sau đó em chạy chân sáo xông

nhà sau. Rửa mặt chải tóc xong em lên phòng ăn đã thấy đủ cả ba mẹ em, anh Đoàn, anh Vũ và... em. Ba em gọi :

— Ngồi đây Vân ! Ngày mai con gái ba tựu trường rồi nè, con có thiếu gì không hờ Vân ?

— Dạ không ba ạ, cảm ơn ba. Anh Vũ nhìn em... sao ấy :

— Mai dậy sớm gọi anh với nhà bé con, anh phải hiện diện bây giờ đó bé.

Mẹ nhìn em âu yếm :

— Nghỉ hè ở nhà trông bé Vân của mẹ mập và cao hơn tí nữa. Nếu không có 2 anh chộc suốt ngày chắc con « phì » quá Vân a. Anh Đoàn gỡ kính ra :

— Cảm ơn hai anh đi bé ! Lạ chúa con vừa làm được một việc đại thiện.

Me em tươi cười nhìn các con :

— Không có em Vân chắc hai con buồn lắm Đoàn, Vũ nhỉ ?

Thấy mình có vẻ quan trọng, em cười toe :

— Đừng ham anh ạ, tụi mình huề nhé !

Sau bữa điềm tâm ba mẹ em đi đến sở làm việc. Anh Đoàn lại trường thực tập. Nhà chỉ còn anh Vũ và em. Em gọi chuyện :

— Anh Vũ nè ! Ngày mai em nhập học rồi, em cho anh vé đi ciné tuần tới nha ! Bác Tuấn cho em hai vé cơ, em đưa anh một, còn một em nhường anh Đoàn, anh Vũ nghe ! Anh cười thật tươi :

— Bé của anh ngoan lắm, chúa nhất anh dẫn bé đi ăn kem chịu không ?

Em vội vỉnh :

— Em không chịu đâu, anh phải cho em kêu Thủy và Hằng đi nữa cơ ! Anh ầu yếm nhìn em sung sướng :

— Em của anh đòi hỏi gì anh cũng chịu hết, bé nhất nhà mờ với lại bé biết thương ba mẹ, biết giúp đỡ hai anh như hôm nay đó. Anh Vũ nịnh hay ghê là. Nhà em ba mẹ chỉ có ba đứa con.

Anh Đoàn em năm nay học năm thứ V ở Y-khoa ; còn anh Vũ năm thứ II ở Luật-khoa. Em hưởng trọn vẹn tình yêu thương bao la của ba mẹ, cộng thêm sự chăm sóc ngắm ngẫm thân ái của hai anh của em, tuy hai anh giỡn ghê lắm. Ba bảo rằng chúng em giỡn như vậy để yêu đời, không làm phiền ai là được. Anh Đoàn và anh Vũ sợ ba ghê là, mặc dầu ba em ít rầy. Anh Đoàn có lần bảo em :

— Là con trai cả đến giờ này còn phải nhờ cha mẹ, anh suy nghĩ mãi, anh xin đi dạy kèm ba lại không cho.

Em « khuyên » anh :

— Nhà mình đâu đến nỗi thiếu ăn, và lại, anh gần ra trường rồi ba mẹ đỡ lo, anh đi làm thêm chi cho mệt, anh nghe lời ba mẹ đi anh Đoàn nghe.

— Chẳng những anh vâng lời ba mà còn nghe lời giảng dạy của Trường Văn nữa cơ.

— Ừ...ừ... anh ngạo em nha ! Bất đền đó, em hồng biết đâu.

Anh Đoàn cuống quýt :

— Chết anh rồi, khoan nè, để anh lấy thau và khăn đã chứ, không thôi ngập lụt hết làm sao anh sống, bé nhỉ ?

— Hồng biết.

Những lần đó chao ơi là sung sướng, em không khóc, nhưng anh cứ lằng xằng, lại quay số điện thoại mời ba em về bảo là em cảm nặng nữa chứ !! Làm em tức qu, nói không được nên sau cùng, em định... lã chã lệ rơi vậy. Trưa ba mẹ em đi làm về. Anh Vũ chạy mở cổng. Anh la to :

— Ba mẹ ơi, bé Vân nhà mình

xiu! Me em hốt hoảng:

— Sao thế hở con? Sao không gọi anh Hoàng đến xem mạch cho bé??

Em hiện ra trước hiên nhà và nhẩy xuống bậc tam cấp:

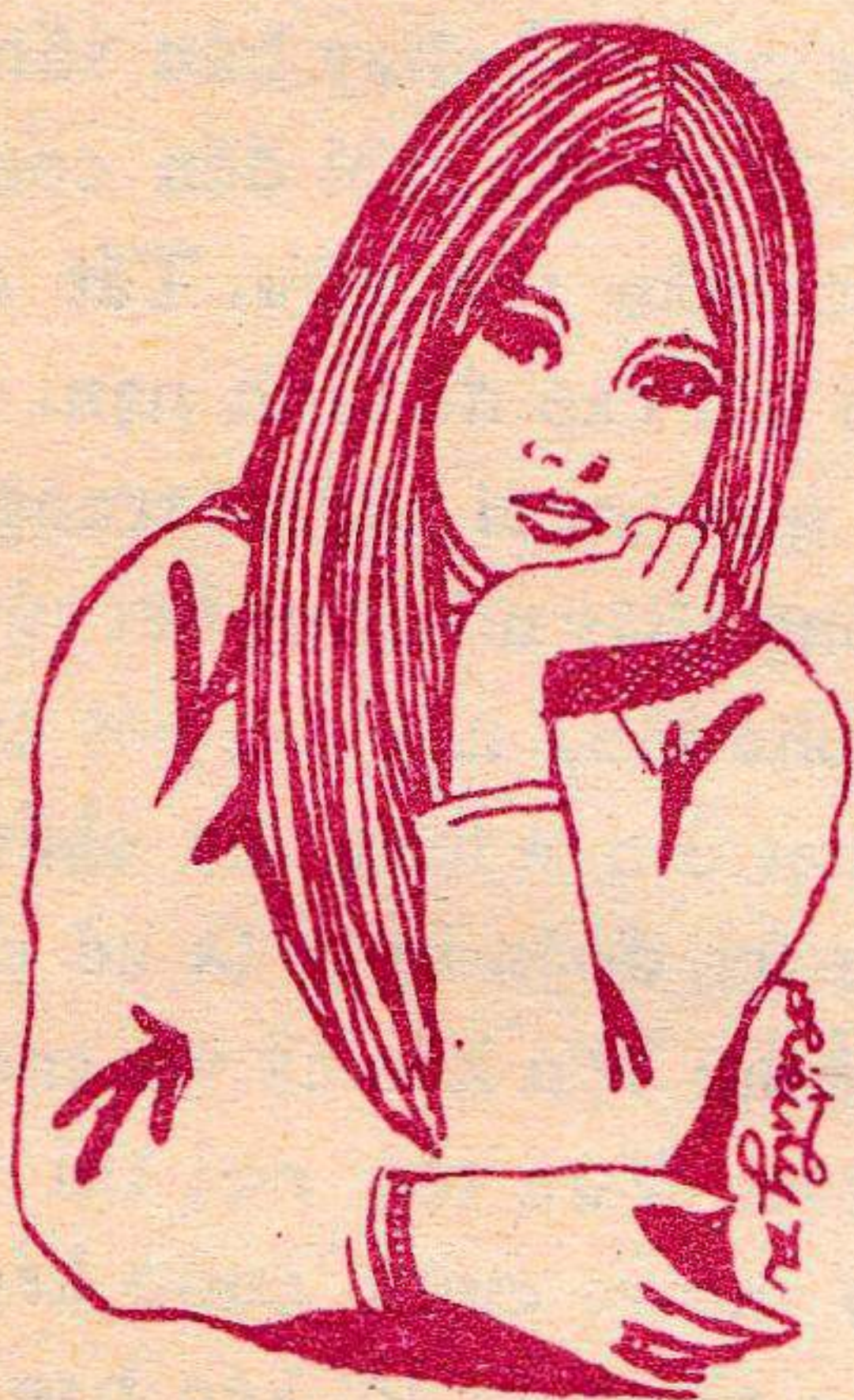
— A! Ba mẹ mới về, me mua gì nhiều thế me?

Ba em ngạc nhiên:

— Sao Vũ nói con xiu, ở kia anh ta biến đâu rồi nhỉ?

Thế là ba mẹ biết anh Vũ nói chơi, làm mẹ sợ ghê là, em ghét anh Vũ rồi đó. Thế mà anh bảo anh thương ba mẹ... Nửa giờ sau cả gia đình em quây quần bên bàn ăn. Ô! Món chả chiên hôm nay chị hai làm ngon ghê cơ, anh Vũ nhón tay lấy một chiếc, bẻ đưa em phân nửa, em mỉm cười nhìn anh bằng đôi mắt của kẻ... đồng lõa. Nhiều lần mẹ em la anh:

— Con trai gì hay xấu thế kia, tập cho con gái mẹ.

Anh cười:

— Me không biết chứ, ăn lên thích lắm cơ, ta có cảm giác... ngon lạ. Me em cũng cười, ba em bảo là cho anh lý luận cho vững đề sau này thành luật sư anh biện hộ khỏi sợ bị bắt bẻ.

Buổi trưa anh không ngủ, vì gần thi nên anh thức đề học bài. Trước khi đề tâm vào sách anh lại ngồi lên chiếc đàn dương cầm. Những ngón tay anh cho là tuyệt diệu đang ấn xuống những phím đàn một điệu nhạc vui. Anh bảo:

— Bé lại đây anh đàn bé nghe!

Em nũng nịu:

— Hồng, em đi ngủ cơ, sáng em

dậy sớm đi học chứ.

— Thôi bé đi ngủ đi, nhá!

Em nhập học đã hơn một tháng nay. Ôi những ngày thơ yêu mến của em. Bằng những yêu thương chân thật của gia đình và bạn bè xin đóng khung tuổi nhỏ ngây thơ của em cho đừng vụt mất. Với năm ngón tay hồng bé em đưa lên kéo bờ tóc rủ. Anh Đoàn và anh Vũ bảo em hãy cố gắng duy trì thiên đường tuổi nhỏ của em. Bảo em hãy ngủ ngoan hiền bên cạnh búp bê xinh xắn mỗi khi đêm vừa xuống.

Xin trang trọng và đầy xúc động khi nắn nót viết lên hai chữ « ngày thơ » tới Thủy « tươi đẹp » và sau cùng Hằng « bọn mình ». Đó, quyền nhật ký chung của bọn em. Quyền sách dây bìa màu hồng, giấy xanh và trắng như tương lai và hiện tại của bọn em.

Những nét chữ thơ dại, rụt rè cố gắng « khai bút » với tựa đề:

« Ngày thơ tươi đẹp bọn mình ».

Nhỏ Hằng gọi em:

— Vân ứa ứa, mi mơ gì thế hở?

— Ta thiếu sinh tố nên trầm ngâm đó chứ! Thủy đâu?

— Có ta đây.

Em nhẩy lên bàn:

— Ái, làm người ta giật mình, dền đó.

Em xoè bàn tay ra và ôi chao em nhận đủ một cái đánh thật mạnh vào lòng bàn tay. Ba đứa cùng cười. Bọn em lại lững thững quàng vai nhau xuống lầu. Ở kia, ba em đã đến. Có cả anh Đoàn nữa. Xe đang từ từ tiến vào sân, em gọi:

— Ba ơi! con đang xuống đây!

Thủy ghé vào tai em:

— Mai nhớ nhờ chị Hai mua me nha! Em gật đầu và chạy nhanh về phía ba. Anh Đoàn hỏi:

— Thủy, Hằng chưa về sao Vân?

— Thủy chờ xe trường Hằng cũng chờ ba nhờ đến đón đó anh.

Về đến nhà, em tung tăng chạy vào phòng ăn:

— Mẹ, con mới về, anh Vũ đâu con không mẹ?

Me em cười và bới cơm ra chén.

— Anh Vũ con đi dự bữa tiệc tiễn anh Kha đi nhập ngũ con ạ!

— Thế hở mẹ? Anh Kha nhập

ngũ à? Em ngạc nhiên vì anh Kha bạn anh Vũ — học giỏi, yêu đời, anh được tự do đi học mà. Nhưng ý nghĩ đó lại biến đi khi em vào thay đồ mát ra. Ô! Một búp bê xinh ơi là xinh và một bọc ô mai đang nằm chễm chệ trên bàn học của em, với hàng chữ: « mến tặng bé Vân của anh ».

Hoàng Bảo Kha.

Em sung sướng thầm cảm ơn anh Kha và cầu nguyện cho anh đi vào đời lính bằng muôn vàn bình an và vui vẻ.

Một ngày hồng đã qua phân nửa. Ôi chuỗi ngày hồng của em. Xin chúa ban cho quê hương con được sống yên lành trong Tự Do. Xin chúa ban ơn cho con được nhiều hạnh phúc và sự thương yêu nhau mãi mãi. Xin chúa ban cho anh Kha nhiều sự lành và tuổi ngọc của con ở mãi với con cùng các bạn của con, con xin cảm ơn chúa thật nhiều...

NGUYỄN NHƯ AN.

TRẢ LỜI TRANH 7 ĐIỂM

- 1) Viên mũ xanh trên đầu cô bé
- 2) Cờ áo của cô bé
- 3) Lớp kem trên cùng của chiếc bánh
- 4) Vỏ trứng gà
- 5) Tay cầm của cái ly
- 6) Tay cầm của cái soong
- 7) Viên tay áo cô bé

HOA GIẾT NGƯỜI

Ở xứ Gugane, có một thứ hoa có thể làm chết người được. Thứ hoa này có đường kính tới 50 phân, nhụy màu đỏ, cánh nó có một chất nhựa nhờn rất độc, nếu ai vô ý chạm phải thì chỉ 5 hay 6 ngày sau là da tự nhiên có màu vàng và chết. Nguyên nhân là vì trong chất nhựa có một giống vi trùng rất độc hễ nó bám vào da người hay vật thì nó đục thủng da và theo mạch máu lên tim tiết ra chất độc làm cho người ấy phải chết.

Chúng em có vài ý kiến sau, mong rằng TN sẽ mở thêm các mục :

- Giới thiệu sách báo tuổi chúng em.
- Phê bình sách báo Thiếu nhi.
- Bru hoa
- Mở nhà xuất bản Thiếu Nhi.
- Mở một cuộc thi về Thơ.

**ĐÀNG LINH, NHẬT LINH,
THẾ LINH**
(Quảng Tín)

Ba em, một TSI làm việc tại bán đảo Cam Ranh, vừa làm quen với TN từ số 51, ba em rất bằng lòng với đường lối của TN. Ông nói: «TN không những chỉ dành riêng cho các con, mà người lớn đọc cũng tốt lắm, học hỏi được nhiều điều hay lạ, con cho ba mượn từ số đầu ba đọc lại.»

L.T.K.T
(Nha Trang)

Em là độc giả rất muộn đối với tuần báo Thiếu Nhi, vì khi báo ra đời được hơn một năm rồi; ấy thế mà dịp đi lên Saigon có ghé hiệu sách Khai Trí mới vô được nó, chà nó hay quá, bổ ích quá, đúng lúc quá... vì giới trẻ ngày nay đang bị đầu độc bởi những sách xấu và những câu truyện nhảm nhí mà nay lại có một tờ báo ra đời để đánh đổ những tư tưởng đó, hay nó như khúc gỗ trôi giữa sông khi người bị đắm thuyền vớ được. Nên em vô ngay cả 5 bộ, mặc dầu chúng quá nặng phải vác mới đưa chúng về tới nhà. Khi đưa chúng về tới nhà chút xíu em bị ngẹt

thở vì chúng bạn và lũ nhóc tới xem đông quá : ngày hôm sau mang lên trình cha Linh Hường của em được ngài khen «Khá...» và ngài lại làm tội kẻ hèn này là đi «Com Măng» cho ngài đủ năm bộ — Thật là khổ vì đang mất báo mới mua về mà phải đi, nhưng cũng phải «gạt lệ» mà đi vì «vâng lời» là trên hết.

Đ.T.N
(Bùi Tiếng)

Em là một con trai trong gia đình nghèo. Cha em là thương phế binh, mẹ mắc bệnh lun hời, gia đình 9 anh em. Ngày trước em vẫn thường gánh nước mướn để có tiền mua sách báo mở rộng kiến thức.

Chắc hẳn tuổi trẻ VN của chúng em rất ưa thích hoạt động phải không? Những người bạn của Thiếu Nhi đã chọn cho mình con đường tốt đẹp, cải tạo tuổi trẻ và đưa môi trường văn hóa đến một nơi vô cùng vinh quang. Đó là anh chị em của Đại gia đình Thiếu Nhi. Nhưng còn một số tuổi trẻ, không biết chọn cho mình con đường đi nước bước, không nhìn về tuổi trẻ trong tương lai, la cà qua các đường phố, sống đời cuồng loạn. Đó là một nỗi buồn to tát nhất qua hình ảnh của đầu óc em. Riêng chúng em thì mỗi tuần họp các bạn cùng trường và lớp để bàn về tương lai tuổi trẻ, về văn học và về sinh hoạt văn nghệ cộng đồng. Chúng em có ước vọng tìm cách móc nối những người bạn hư hỏng để họ tiến đến một lý tưởng cao đẹp của Thiếu Nhi.

T.H.L
(Gò Công)

Loài Vật biết trước thiên tai

Hồi tháng ba năm 1964, những loài vật và nhất là những loài chim ở sở thú Tacoma, tiểu bang Washington, đã đồng thanh gầm thét, kêu la la để báo hiệu về một trận động đất lớn sắp tàn phá xứ Alaska cách xa đó 2800 cây số.

Năm 1949, hồi tháng tư, ở vùng Tacoma cũng có một cuộc báo động như thế do loài vật tạo ra và liền sau đó vùng này bị động đất.

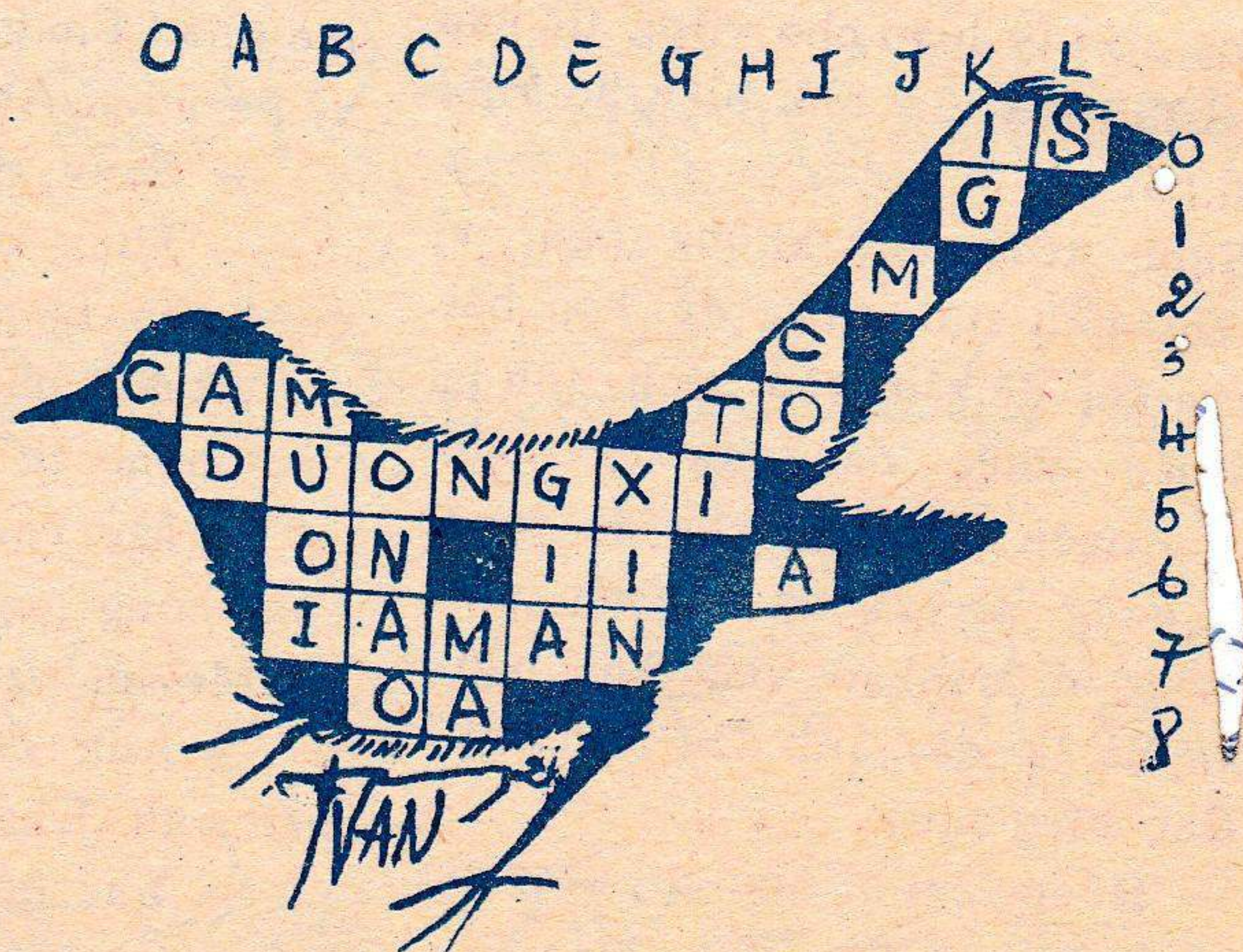
Vùng báo động thứ ba của loài vật đã xảy ra ở Ý, tỉnh Langarone vào ngày mùng 9-10-1963. Hôm ấy có cây nước dâng lên mạnh đến một triệu tấn làm vỡ một cái đập lớn gây tai nạn chết 3075 người. Trước khi xảy ra không ai biết gì cả song loài vật đã có linh tính báo trước. Một người lái xe hơi đến gần cái đập thấy một con thỏ chạy bán sống bán chết lên đỉnh đồi, rồi đến con thứ hai, rồi cả đàn thỏ nữa. Tất cả đều kiếm nơi đất cao để lánh nạn.

Một nhà nuôi chim trong lồng bỗng trông thấy nó dùng hết sức bình sinh để phá lồng bay ra, rồi cuộc nó bị mắc kẹt ở nan lồng mà chết. Chủ nhà mau trí, đoán ngay là có chuyện bất thường, bèn kéo cả vợ con chạy lên đồi cao. Vừa tới nơi thì ông ta thấy cây nước cuồn cuộn kéo đến tràn ngập cả vùng, lôi kéo bao nhiêu người và thú vật cùng nhà cửa, đồ đạc đổ vỡ.

HỒNG HUỆ
(sưu tầm)

Trả lời

Ô CHỮ

ĐỒ PHẪ THẢI BIẾN THÀNH VẬT DỤNG

Cách đây không lâu, làn khói do nhà máy nhả ra trên nền trời được coi như là một biểu tượng cho sự tiến bộ và thịnh vượng. Hiện nay, trong nhiều nước, làn khói đó tượng trưng cho sự chèn ép, tham lam và một sự khinh mạn đối với sức khỏe và tài sản của người khác.

Chúng ta sắp đến thời kỳ cả luân lý và kinh tế không cho phép bất cứ chất thừa thải nào thoát ra. Vì kỹ xảo con người tìm cách biến chế vật phế thải thành những vật hữu dụng. Một câu chuyện thật hấp dẫn.

Một nhà chế tạo người Nhật giàu tưởng tượng dùng một cái máy đặc biệt để đóng rác thành kiện và biến thành khối nhựa cứng, các khối này có chất kim khí bao bọc, được dùng đáp ứng nhu cầu kiến trúc.

Các nhà chuyên môn nói các cuộc tìm tòi có thể dẫn đến phương pháp biến các chất thừa thành thực phẩm cho súc vật.

Một nhà chế tạo trà ở Hoa kỳ tin rằng tổ chức của ông sắp khám phá phương pháp lấy chất dinh dưỡng của bã trà. Đưa đến kết quả tạo thành thứ thực phẩm mới cho trâu bò.

I hoa Sinh Vật Học, các khoa học gia và kỹ sư cũng chứng tỏ tài ba. Một cuộc thí nghiệm đầu tiên trên cửa sông Potomac, cách thủ đô Hoa thành đốn không xa, đã chứng tỏ rằng một ly vi trùng hỗn

hợp có thể nuốt hết dầu làm ô uế biển cả, sông hồ rộng 30m trong vòng 4 ngày. Một ngày không xa, người ta có thể tìm tung tích chiếc tàu xả dầu ngoài biển và thuyền trưởng sẽ bị kết tội cầu thả.

Các phòng thí nghiệm khác đang cố gắng hoàn tất phương thức làm giảm bớt khói xăng do ô tô nhả ra. Người ta cũng tính được rằng ở các đô thị không khí bị ô nhiễm nhiều trong lớp không khí dày ba mét kể từ mặt đất. Bởi sự đòi hỏi của quần chúng, những luật lệ khắt khe ở Hoa kỳ ấn định năm 1976 thời hạn chót để chế tạo xe không còn nhả khói xăng như hiện giờ.

Các hãng dầu cũng đang tìm cách phát triển những nhiên liệu ít độc hại hơn.

Về sự nguy hiểm do thuốc sát trùng gây ra, các nhà côn trùng học đã phát triển cách kiểm soát bệnh dịch côn trùng. Phương thức khoa học này được áp dụng từ lâu là nhập cảng một địch thủ tự nhiên để chống với loại côn trùng đó. Một phương pháp khác đã được thí nghiệm tại đại học đường California, khi mùi con sâu cái được rải ra khắp đồng cỏ bắp thì con sâu đực vì quá hoang mang không thể làm tình được.

Tất cả sự phát triển này có thể coi là một tiến bộ, đã làm cho con người văn minh thoát khỏi những hoàn cảnh khó khăn.

Chúng ta chớ quên rằng sự thách đố đối với ngoại cảnh là một sự thách đố vĩ đại. Và khi mọi việc đã được nói lên và được thi hành, việc cứu cấp nhân loại trên quả địa cầu này là do con người tự cảnh giác vậy.

NGUYỄN TÙNG
(Sưu tầm)

TẠI SAO TEM THƯ CÓ RĂNG CƯA ?

Những tem thư đầu tiên phát vào giữa thế kỷ thứ 19 không có răng cưa, nên mỗi khi xé tem thật bất tiện. Đối với chúng ta, tem rách không quan hệ bao nhiêu, nhưng đối với những « nhà » chơi tem thì đó là cả một chuyện hết sức đáng tiếc, và có ảnh hưởng đến giá trị thương mại của nó.

Năm 1854 tại London, người ta bắt đầu phát hành tem có răng cưa gọi là « timbres dentelés ». Và các quốc gia khác trên thế giới bắt chước theo để đến ngày nay, hầu hết tem thư đều có răng cưa. Tuy nhiên hiện nay, cũng có một vài quốc gia phát hành tem thư không có răng cưa. Thật đáng tiếc.

Răng cưa của tem có công dụng và ích lợi sau :

— Răng cưa giúp cho việc xé tem thư dễ dàng, không bị rách góc hoặc chạm vào hình.

— Răng cưa làm tăng vẻ đẹp của con tem, như một khung gỗ đẹp tăng thêm mỹ thuật cho một bức họa đẹp, hay một viên cỏ xanh tươi và cong queo tăng thêm vẻ đẹp cho một khu vườn đầy kỳ hoa dị thảo, muôn màu vạn sắc.

— Răng cưa còn để phòng sự giả mạo tem thư. Có nhiều tem đẹp và vì hiếm trên thị trường bưu hoa nên bán rất đắt. Các « tay » chuyên môn giả tạo tem muốn làm giả để tung ra bán, nhưng lại vấp phải vấn đề răng cưa.

Có thể vẽ theo hình vẽ trên tem giống như thật, cũng có thể in trên giấy giống như giấy đã in, nhưng không thể nào làm giả răng cưa. Vì răng cưa tem chạy máy rất tinh xảo để trên mọi tem thư đều có số răng cưa như nhau, và cách sắp xếp sao cho những góc tem phải ăn khớp, thay vì để lên làm cho răng cưa xiên xẹo.

Tem thư do các nước trên thế giới phát hành thường có số răng cưa khác nhau. Có tem thì có 13×13 răng cưa, tem lại có 14×13 hay 13×14 răng cưa

Muốn đo răng cưa của tem, các nhà sưu tập phải dùng một dụng cụ riêng gọi là « odontomètre ». Dụng cụ này bằng giấy hay bằng nhựa, trên mặt có in đồ biểu dùng để đo răng cưa.

Thơ Thơ (ghi)
(Hoa Nắng)

Ở ĐÂU NGƯỜI TA DÙNG ĐÈN ĐIỆN TRƯỚC TIÊN ?

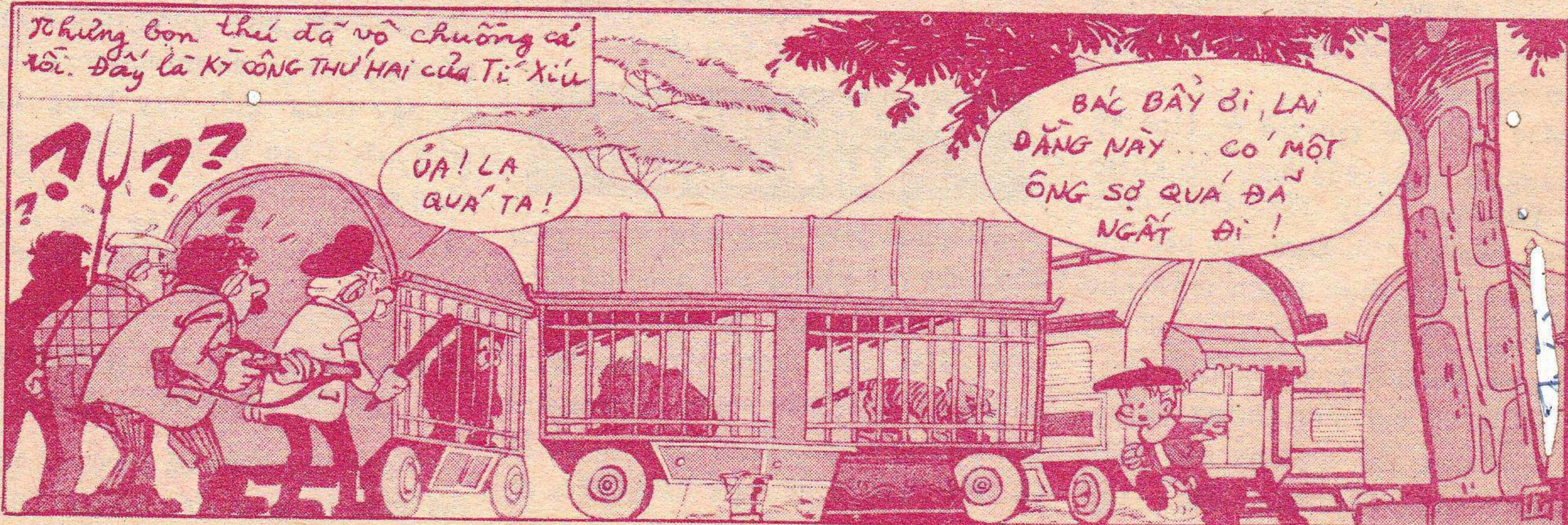
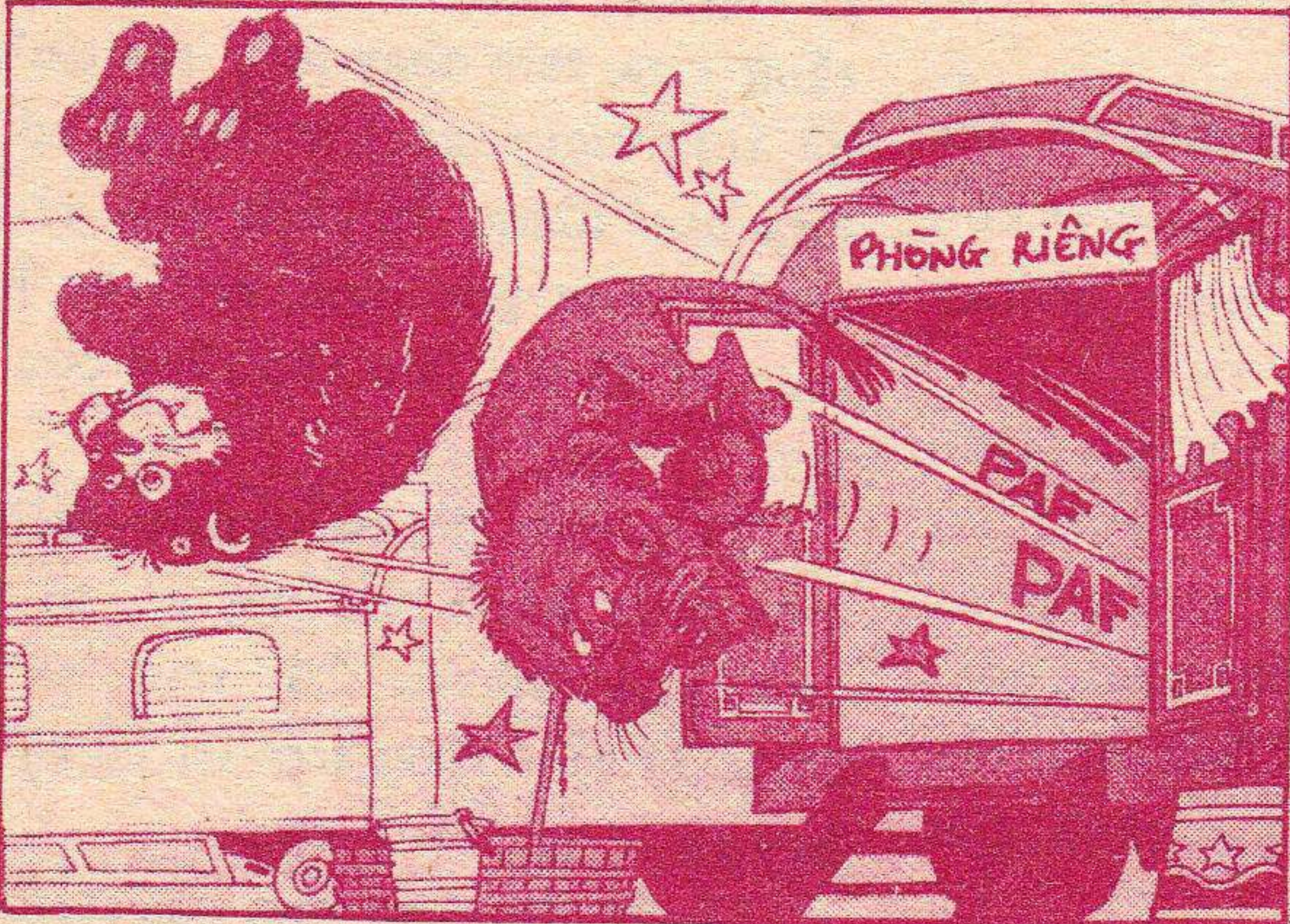
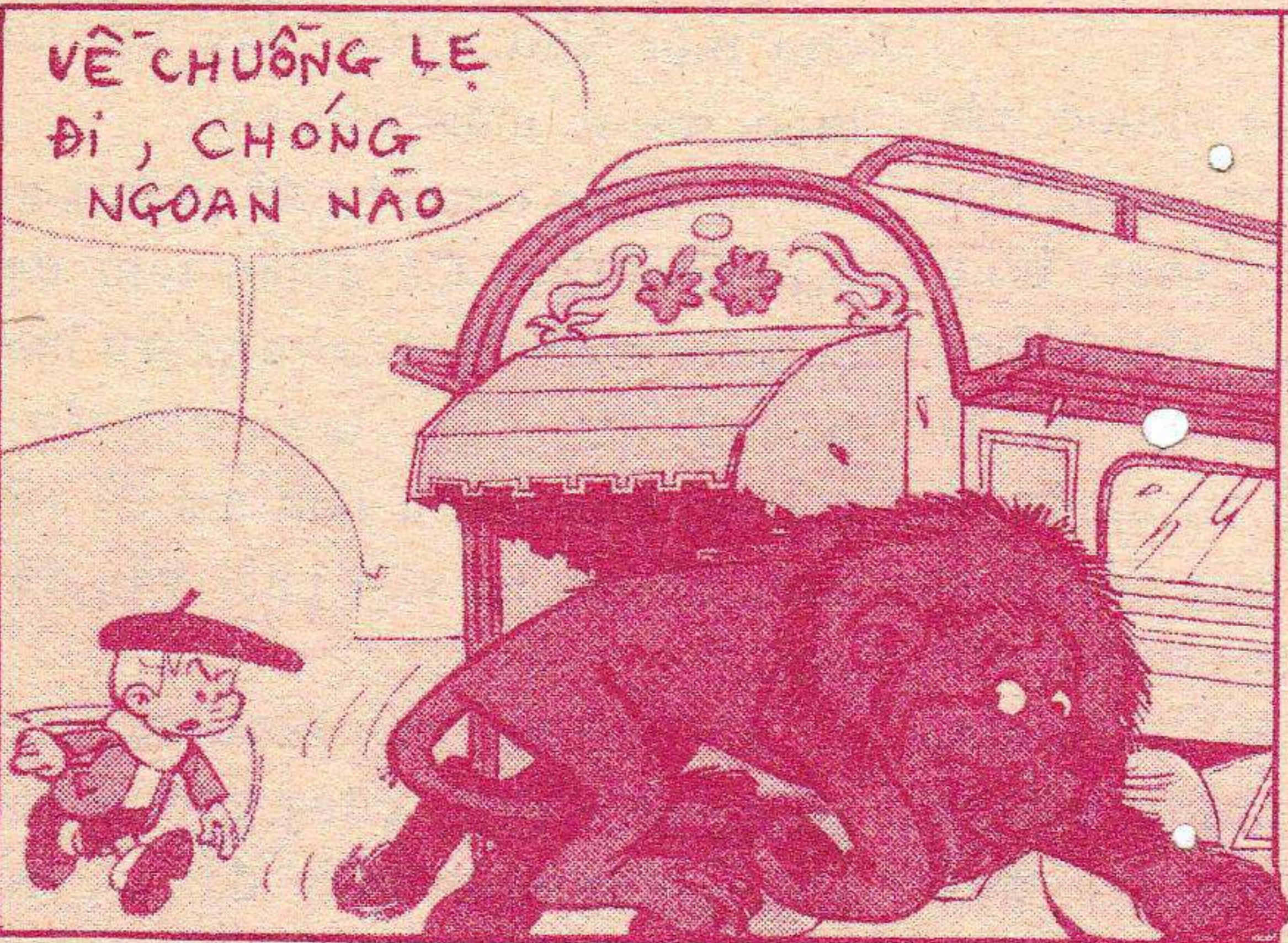
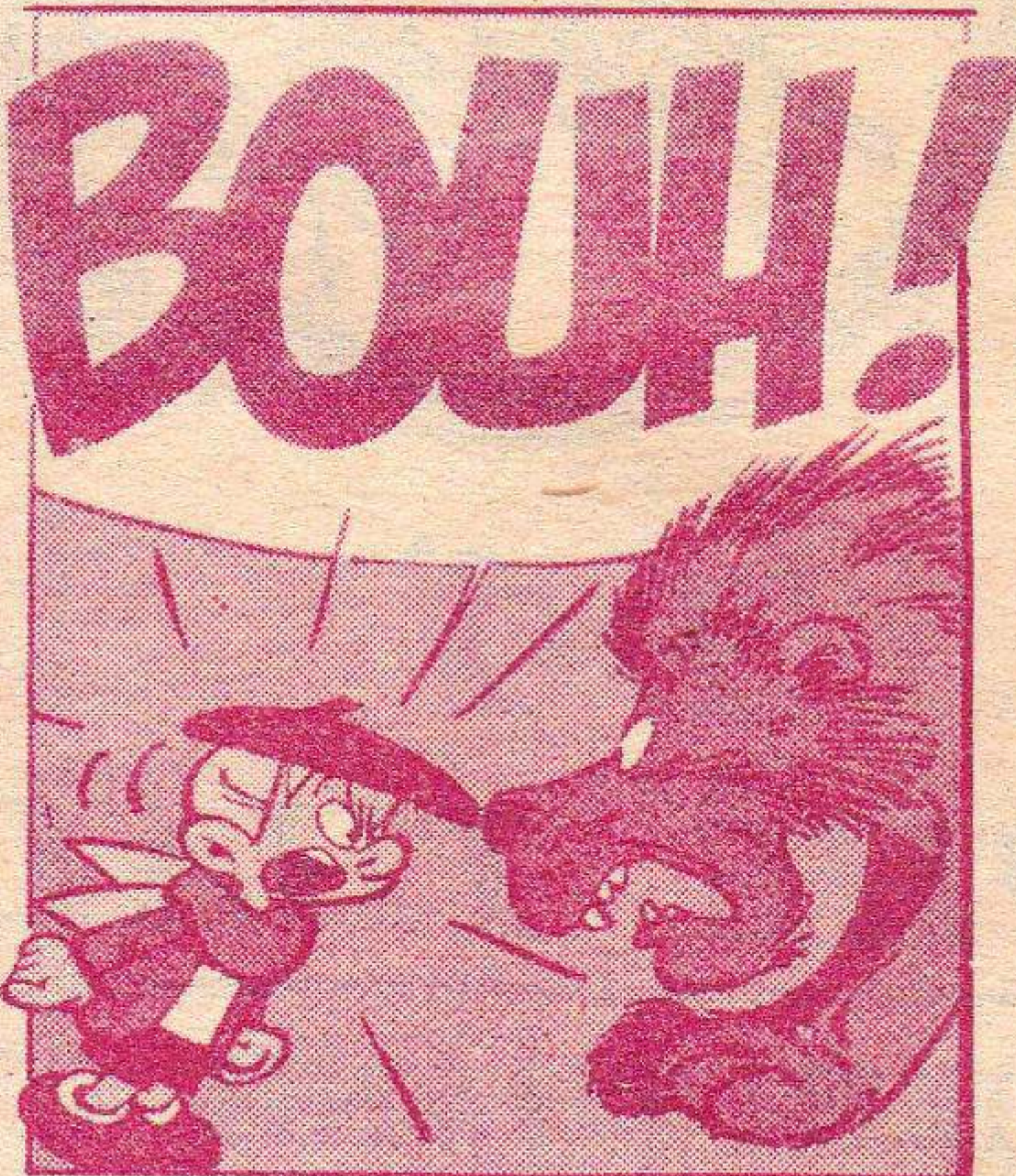
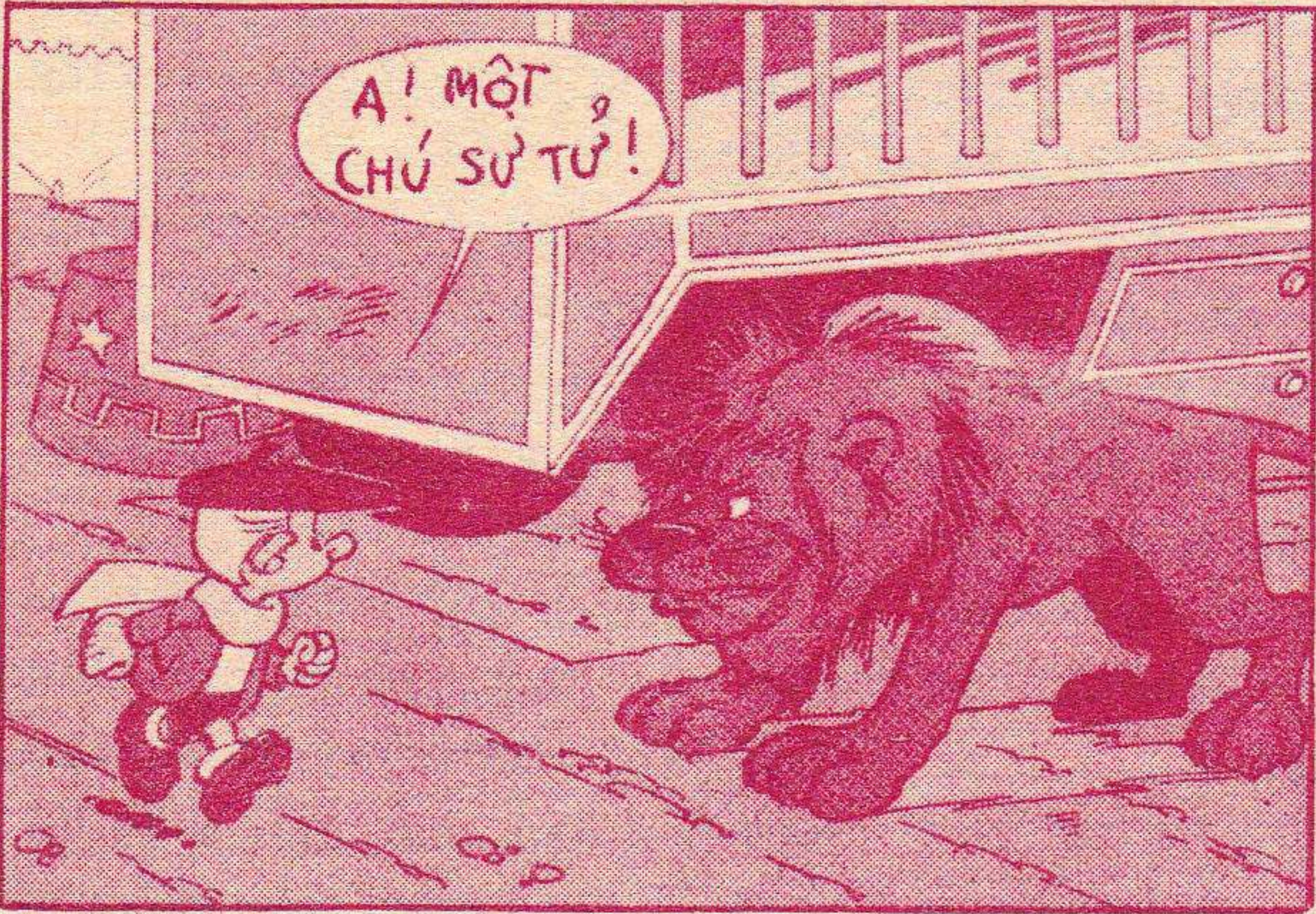
Ngon đèn điện có trước nhất trên thế giới là ngọn đèn ở rạp OPÉRA Pháp năm 1846.

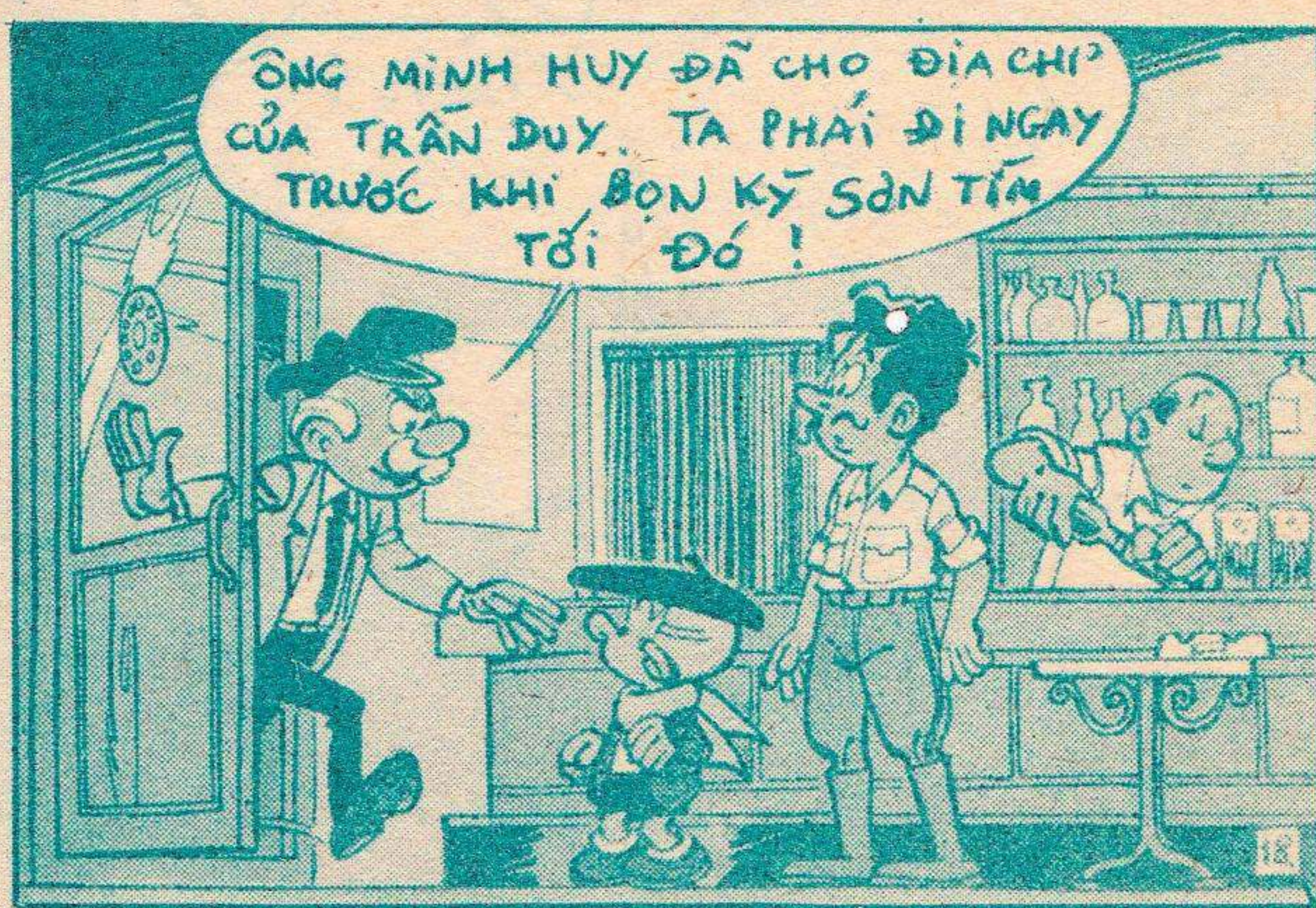
TI' XIU ĐẠİ. THẦN LỰC

với bức văn tự kỳ khôi

TRANH của PEYO và WALTHÉRY

CHU QUẢN chuyển ngữ

CHÓ GIỮ NHÀ

Các bạn cần 2 tờ giấy vuông để dùng làm thân và đầu con chó. Cả 2 tờ giấy xin làm theo hình 1, hình 2, hình 3 và 4 (--- là nếp gấp)

A — Phần thân chó (tờ thứ nhất)

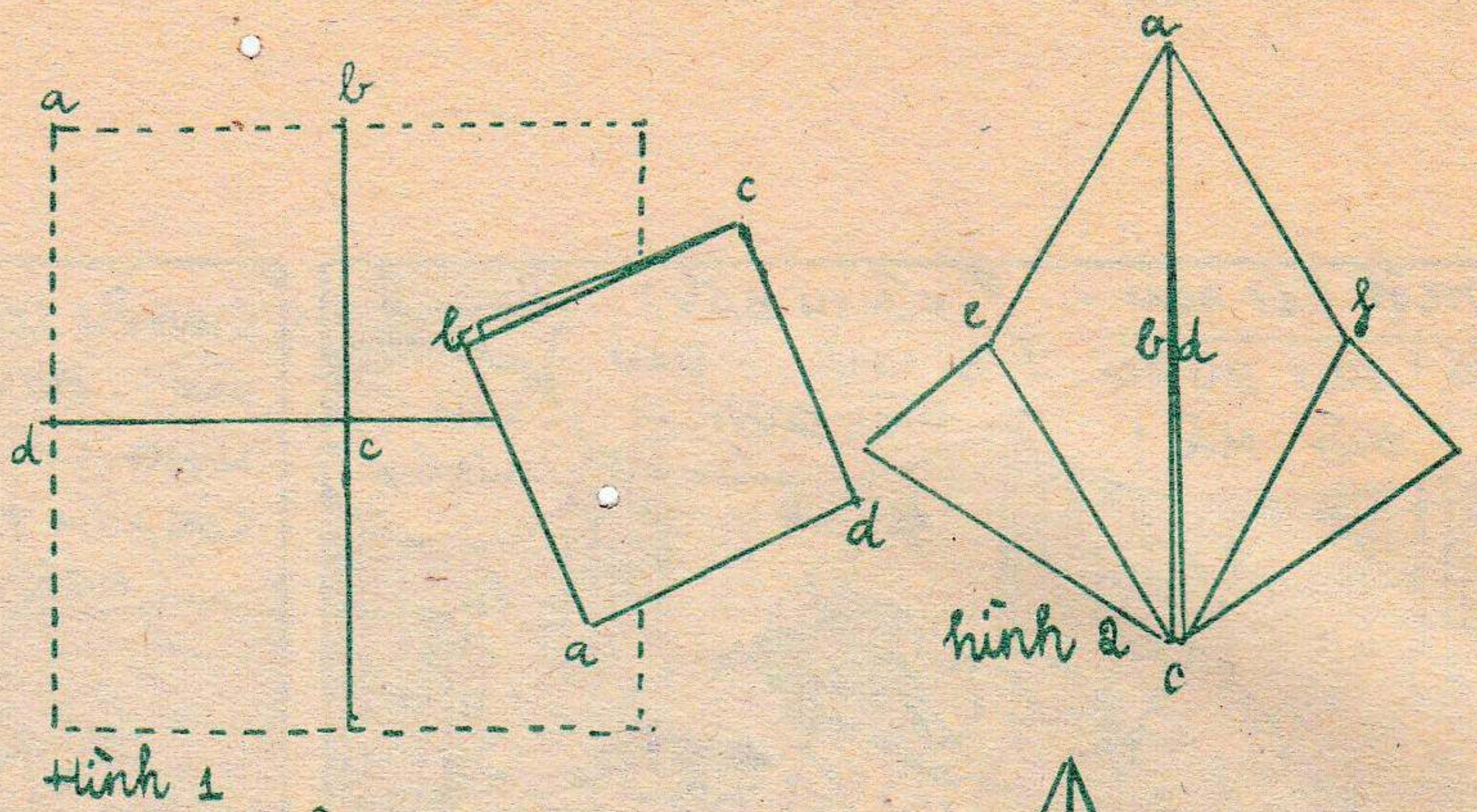
Để làm 2 chân và trước mình, đuôi, chúng ta sẽ xếp theo hình 5, 6, 7, 8.

B — Phần đầu chó :

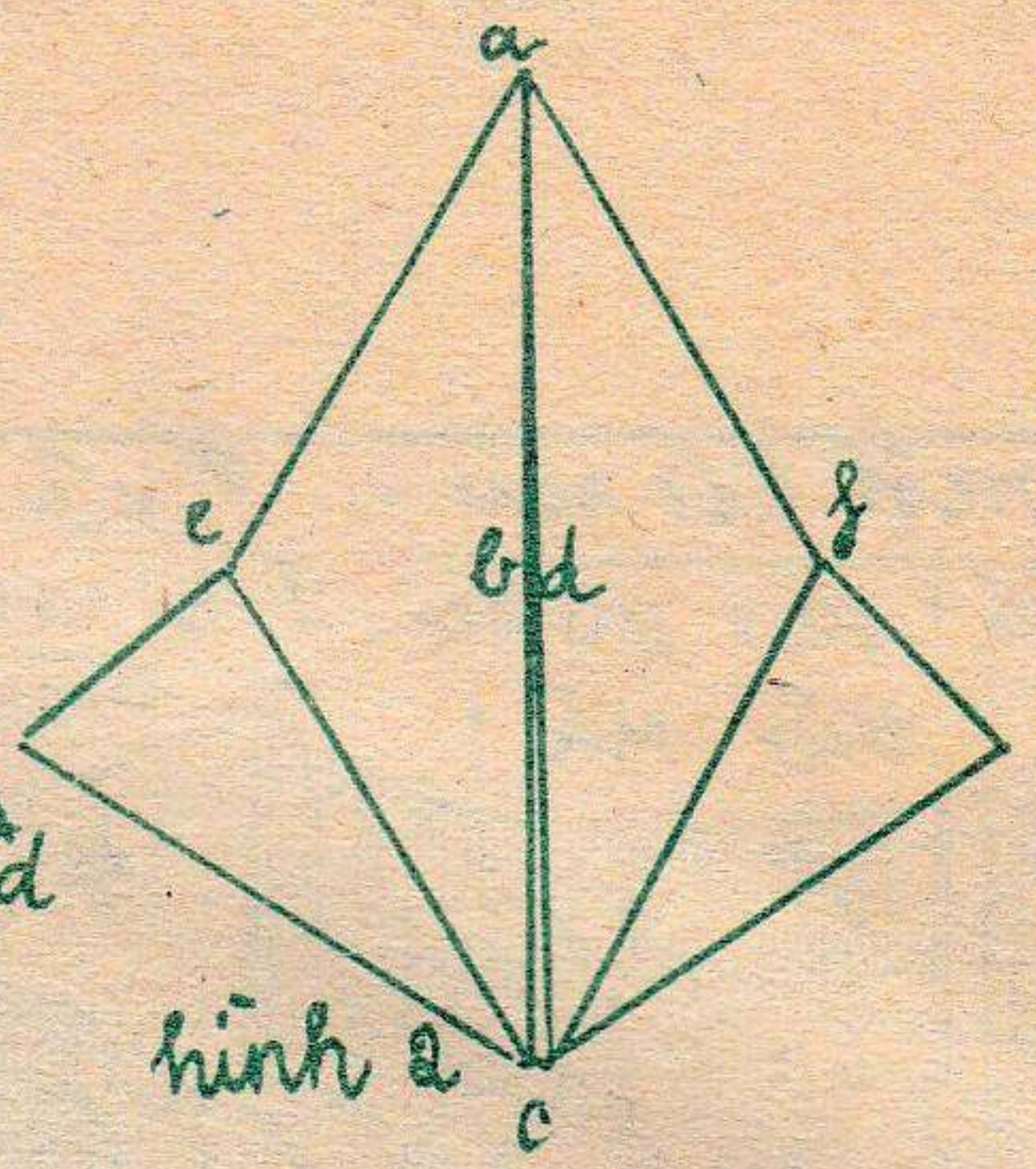
Trở lại tờ thứ hai đã xếp theo hình 4, muốn làm đầu chó, chúng ta sẽ theo hình 9, 10, 11, 12, 13.

Ráp 2 phần lại với nhau. Thế là ta có một chú chó giữ nhà (hình 14)

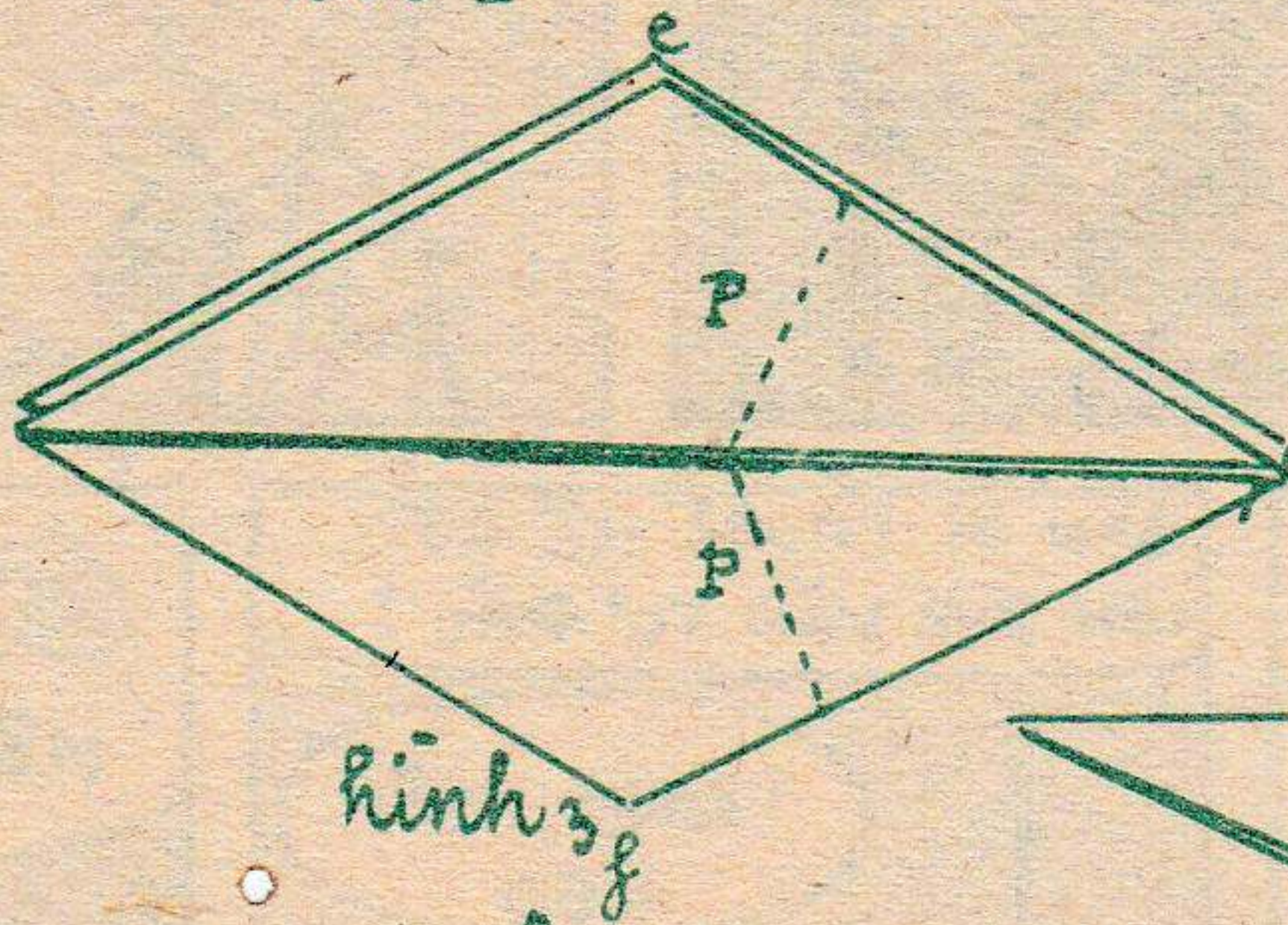
(CỎ TÍM)

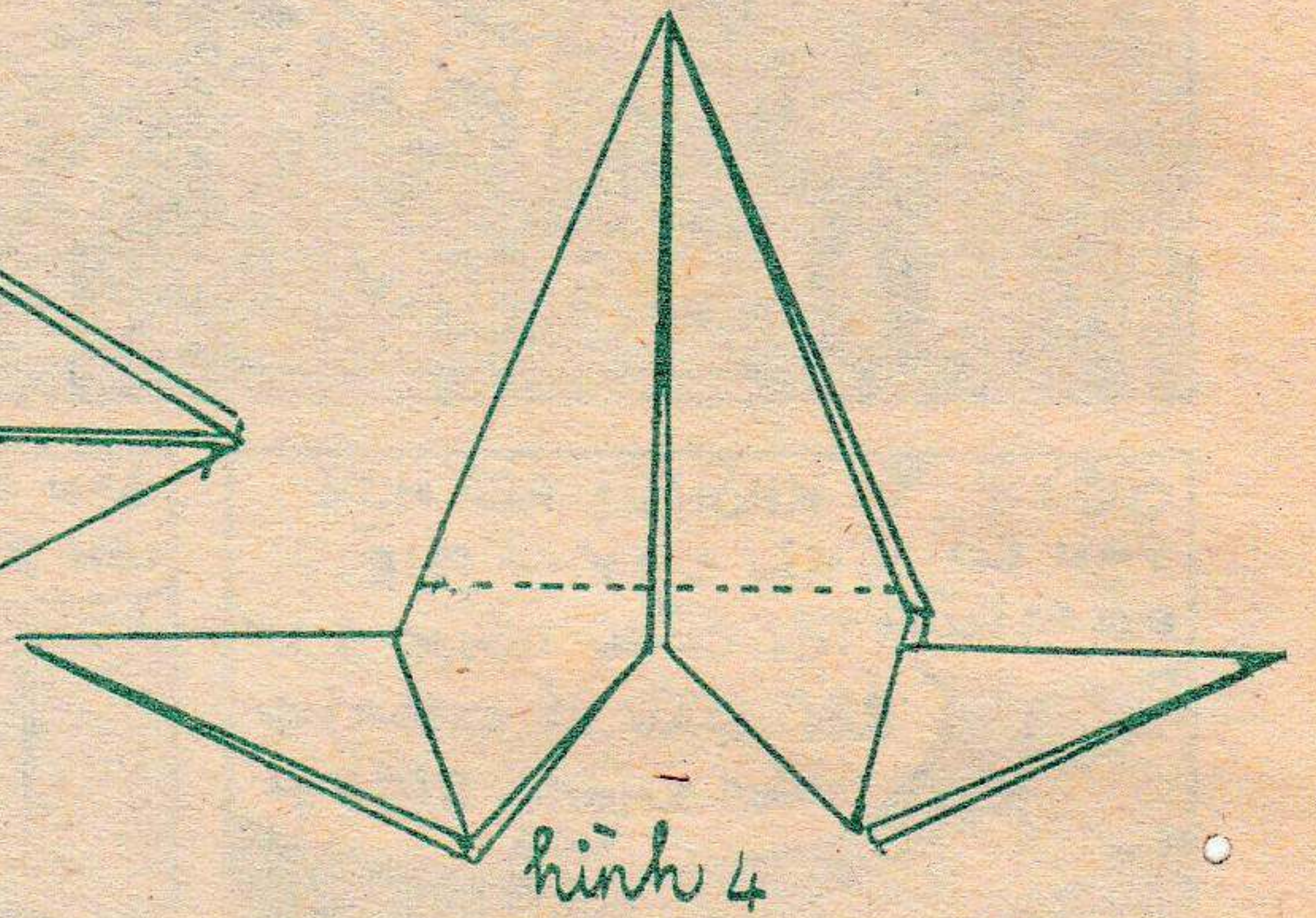
Hình 1

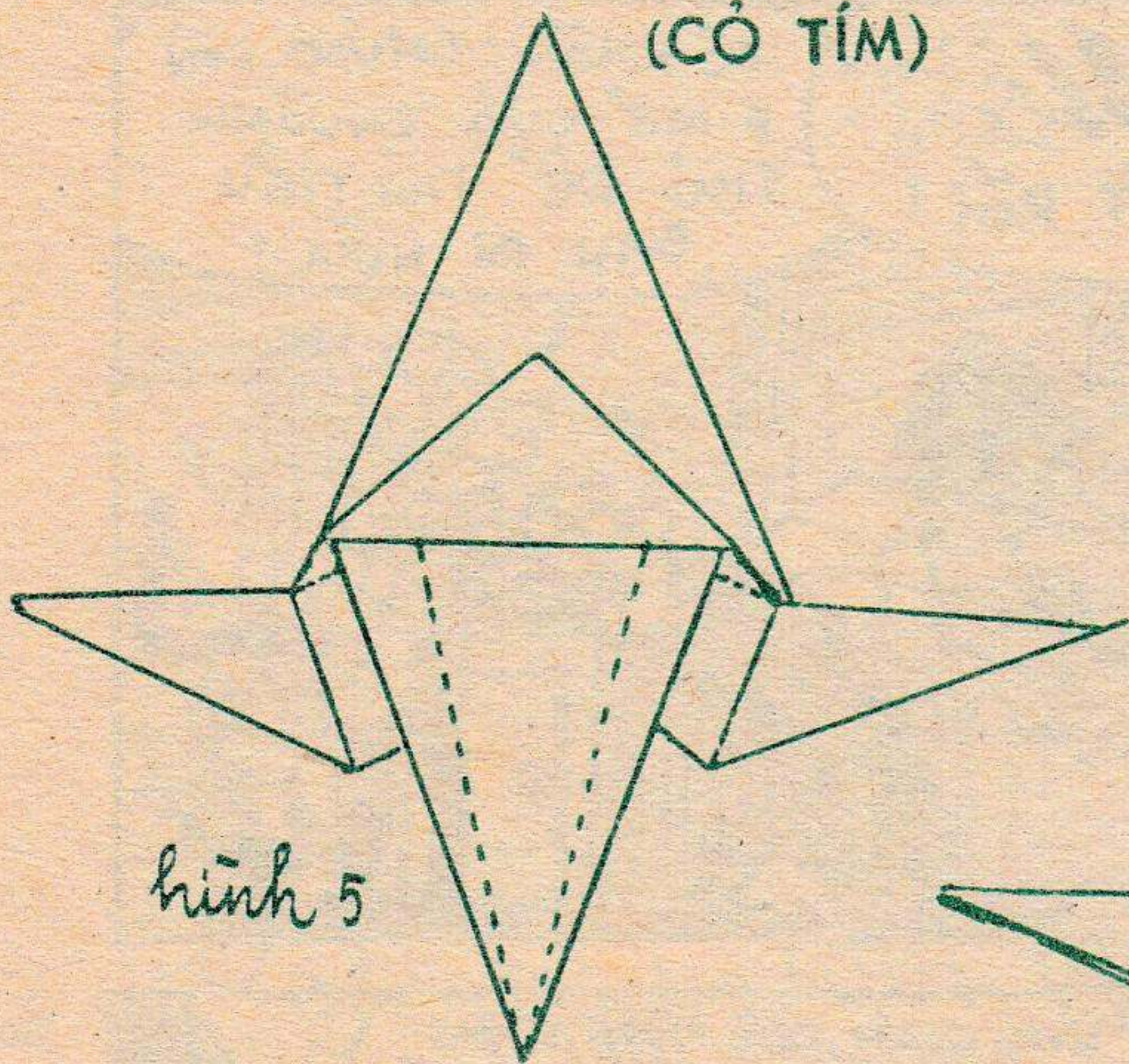
Hình 2

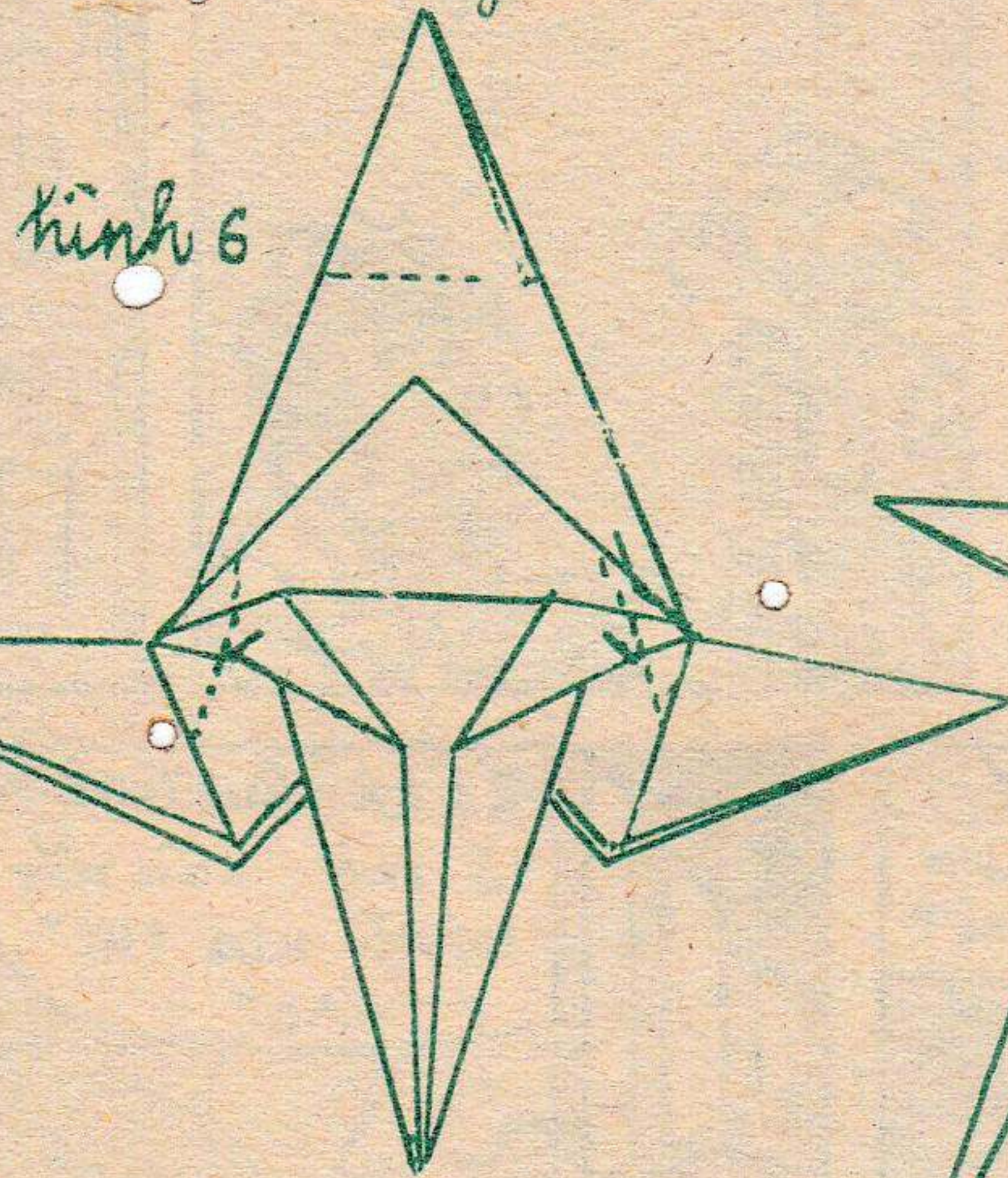
Hình 3

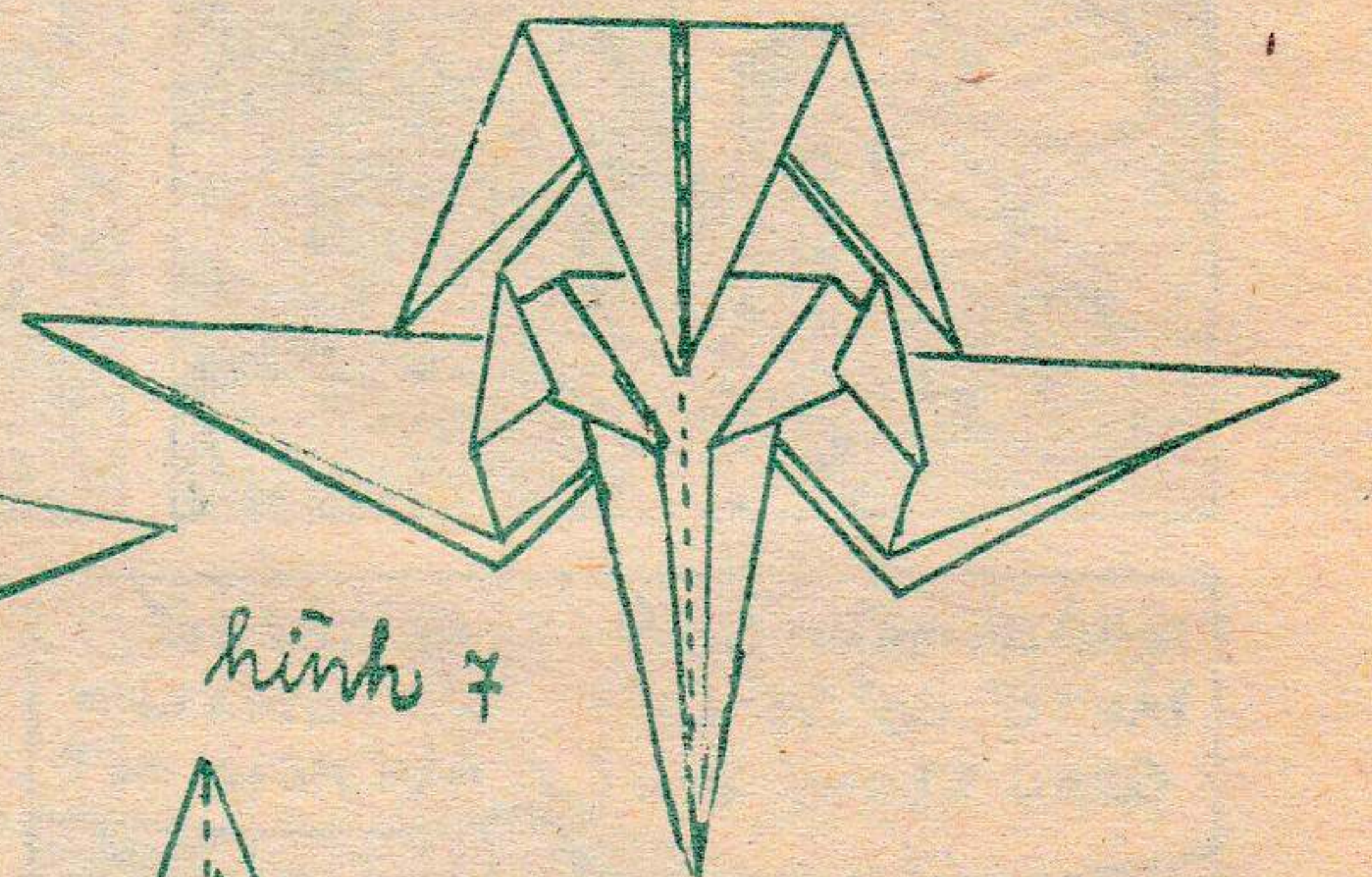
Hình 4

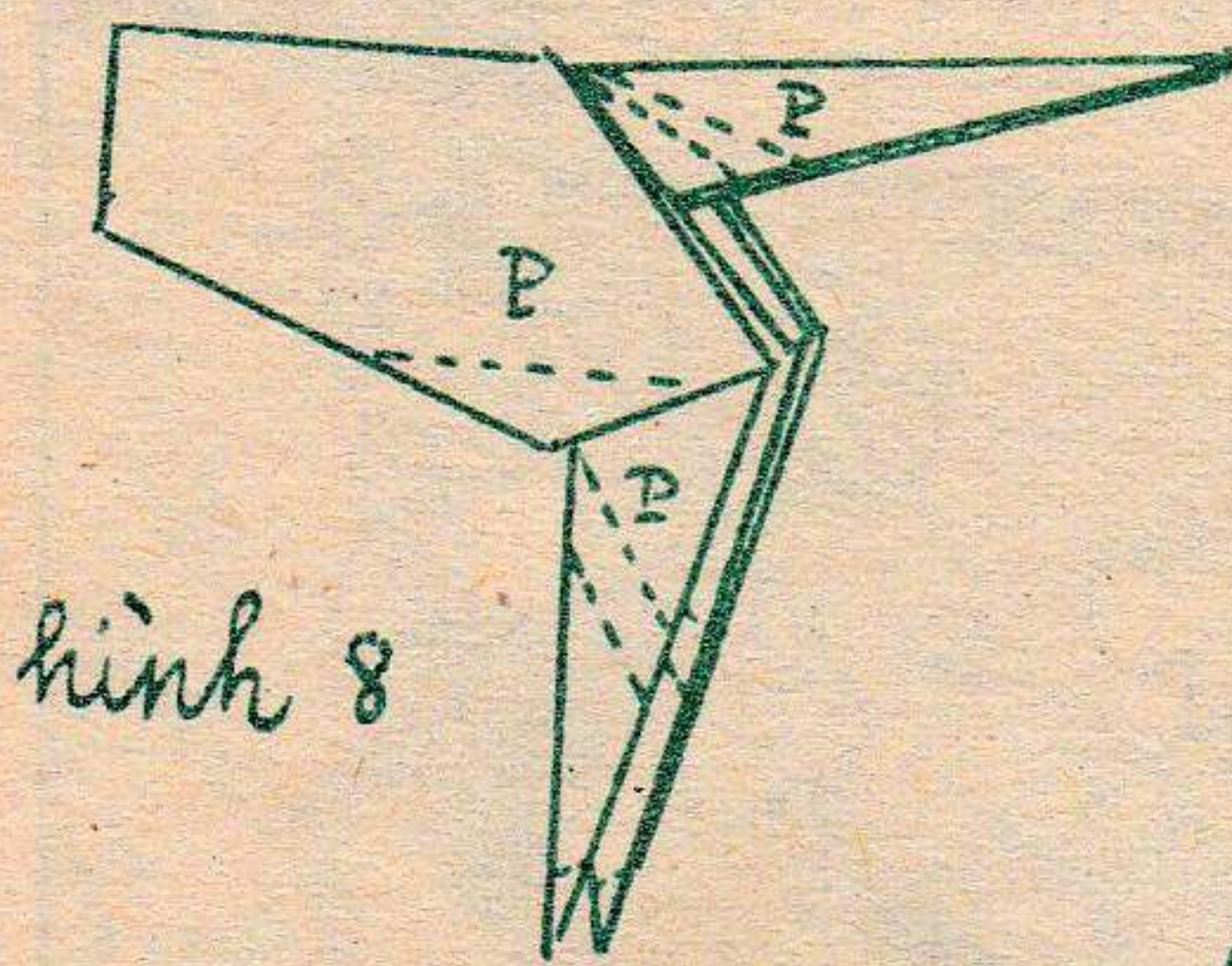
Hình 5

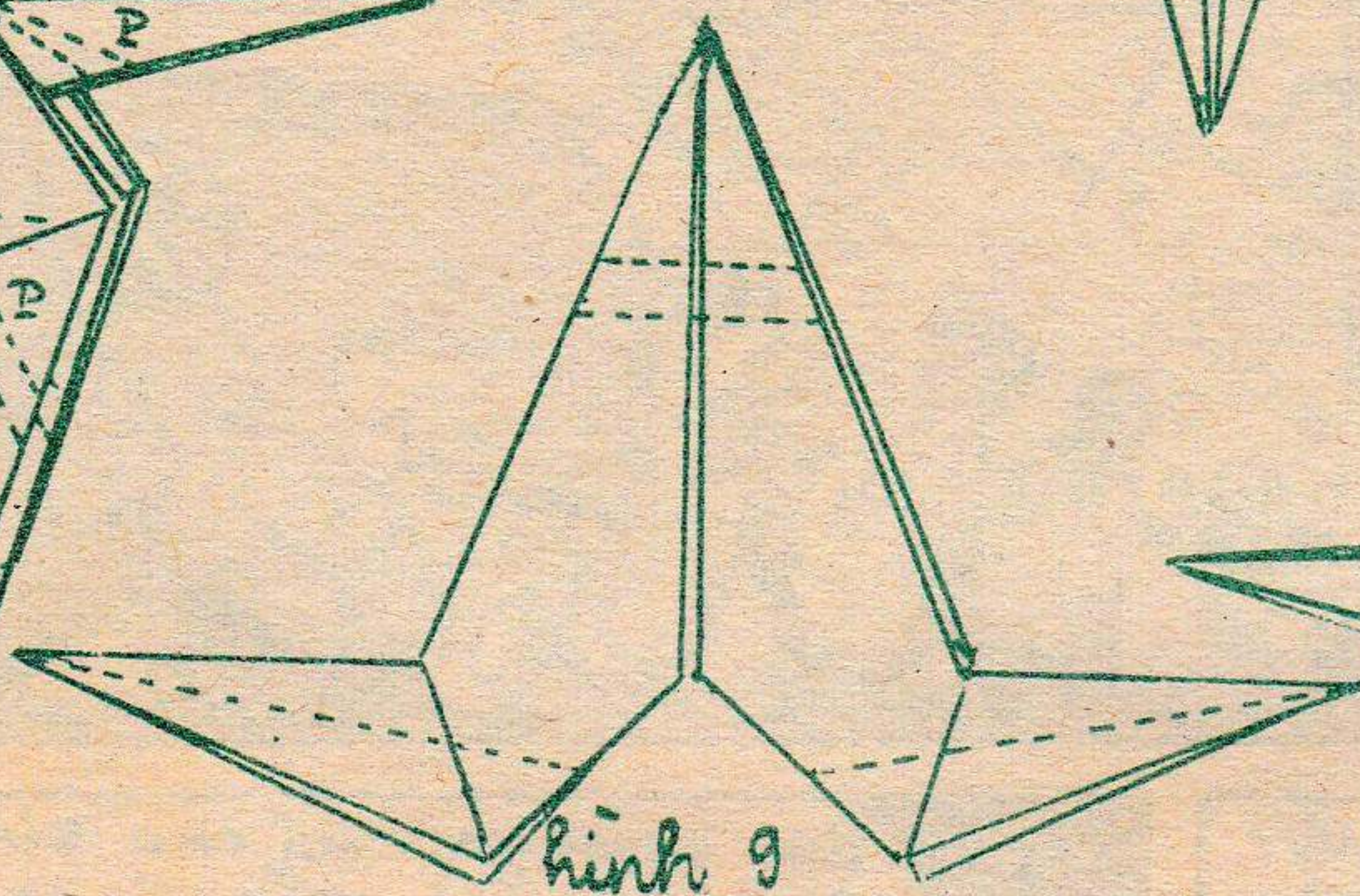
Hình 6

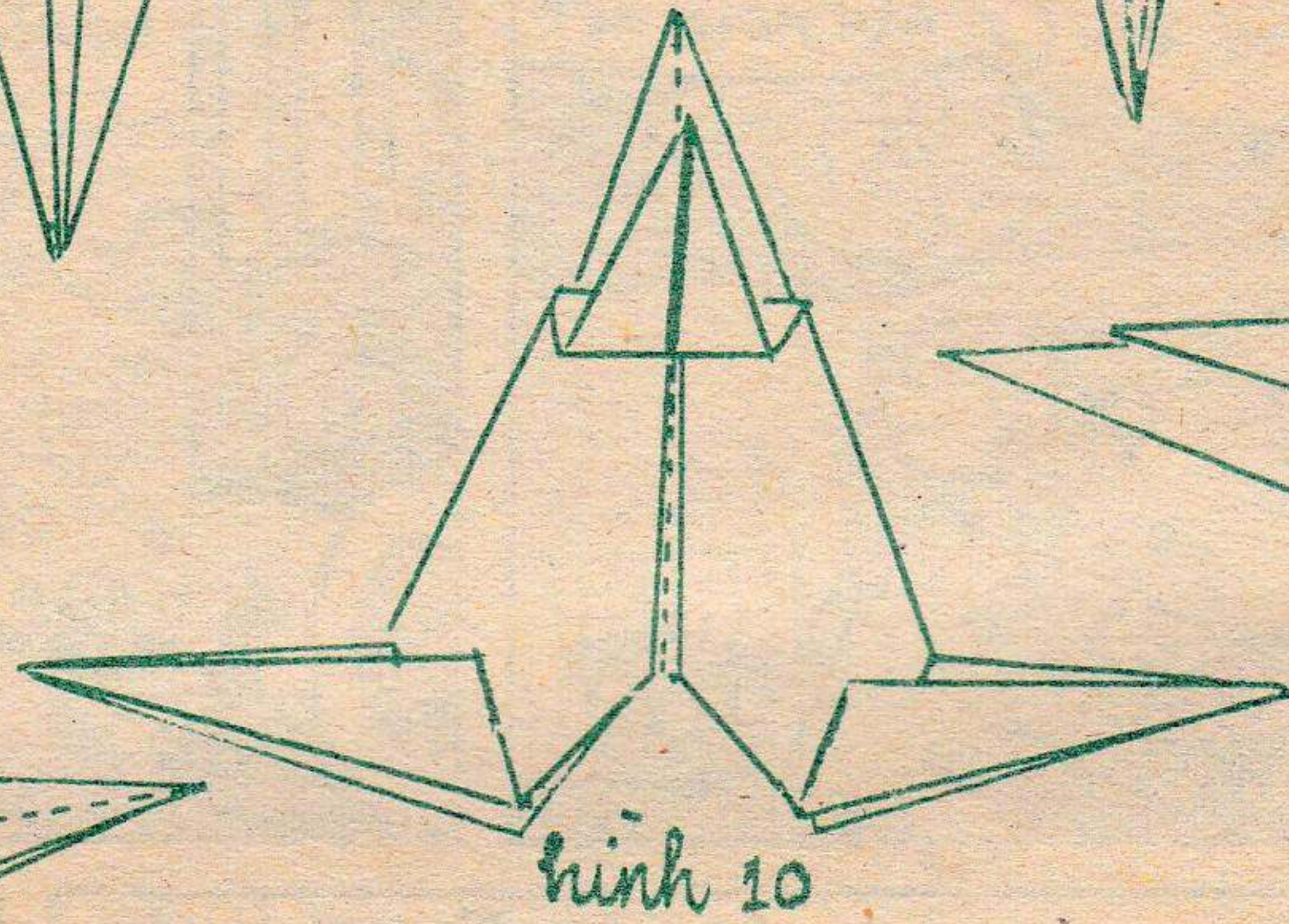
Hình 7

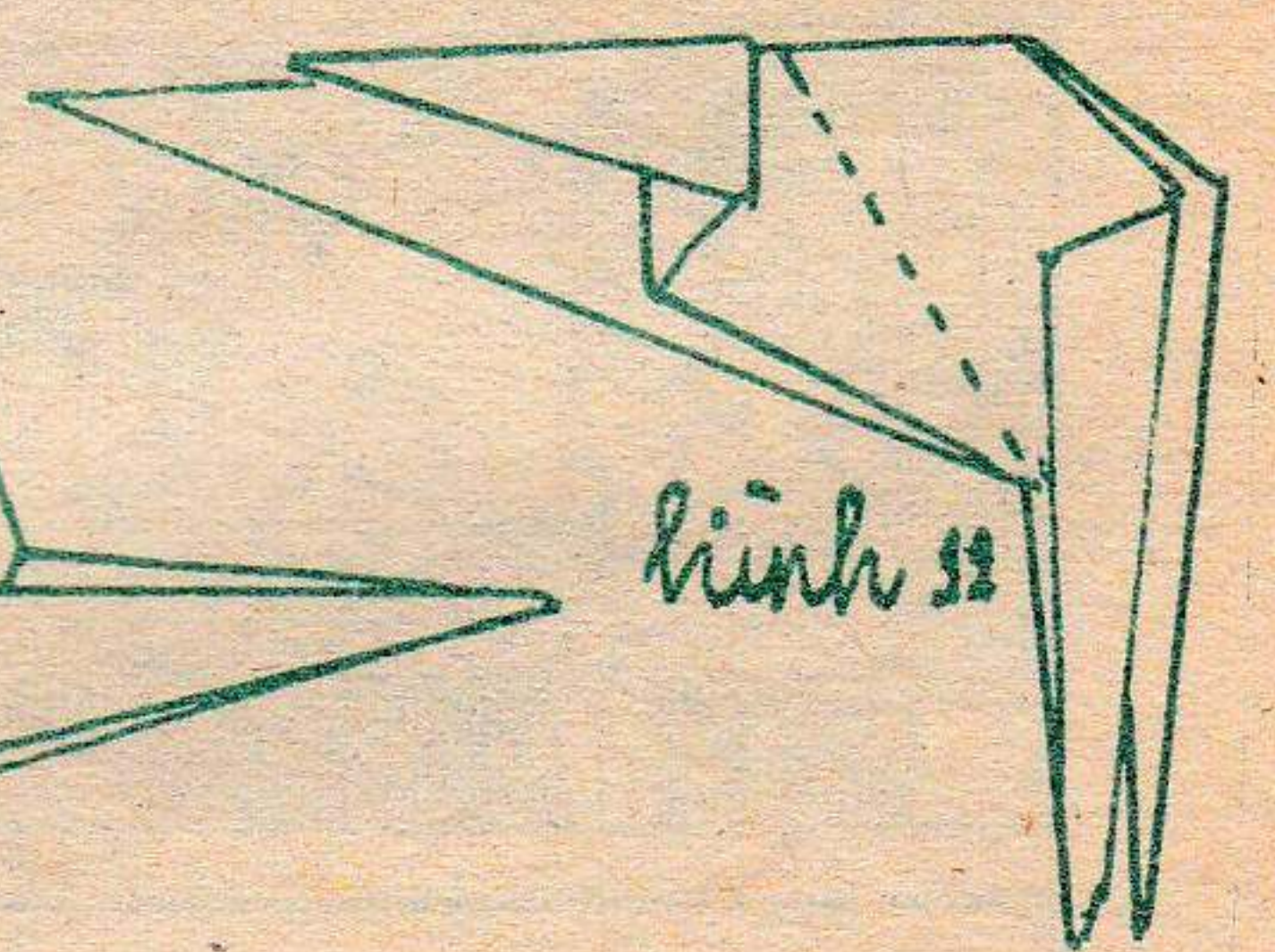
Hình 8

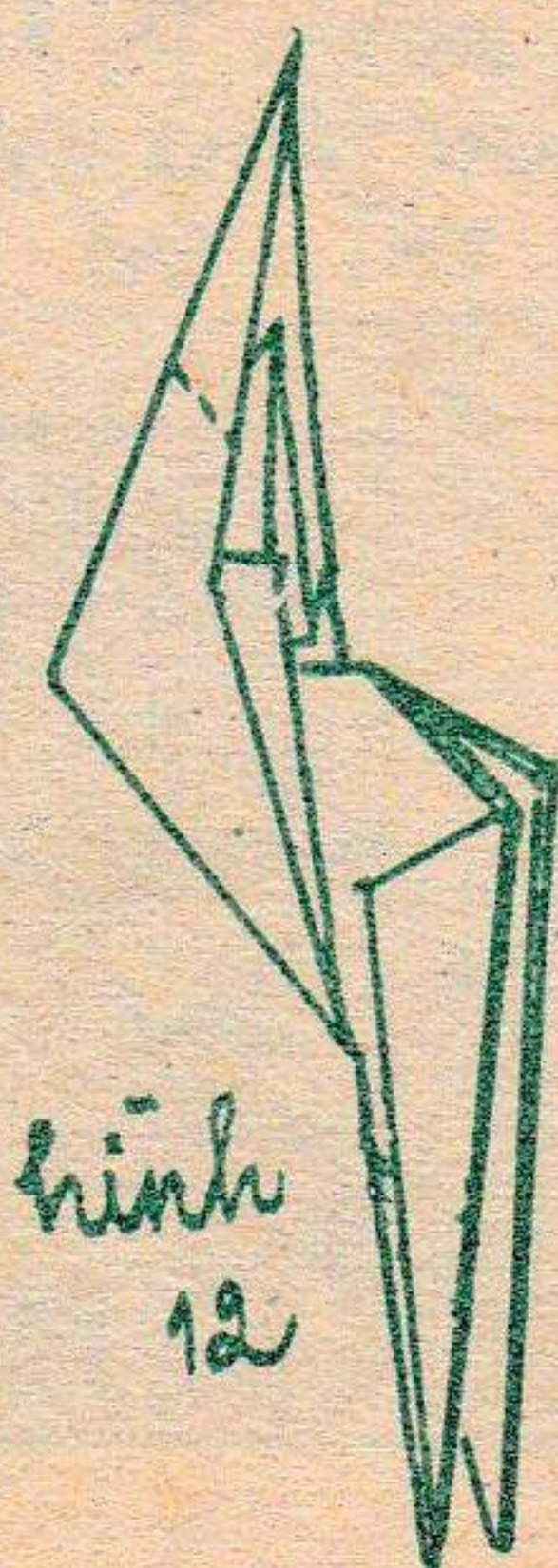
Hình 9

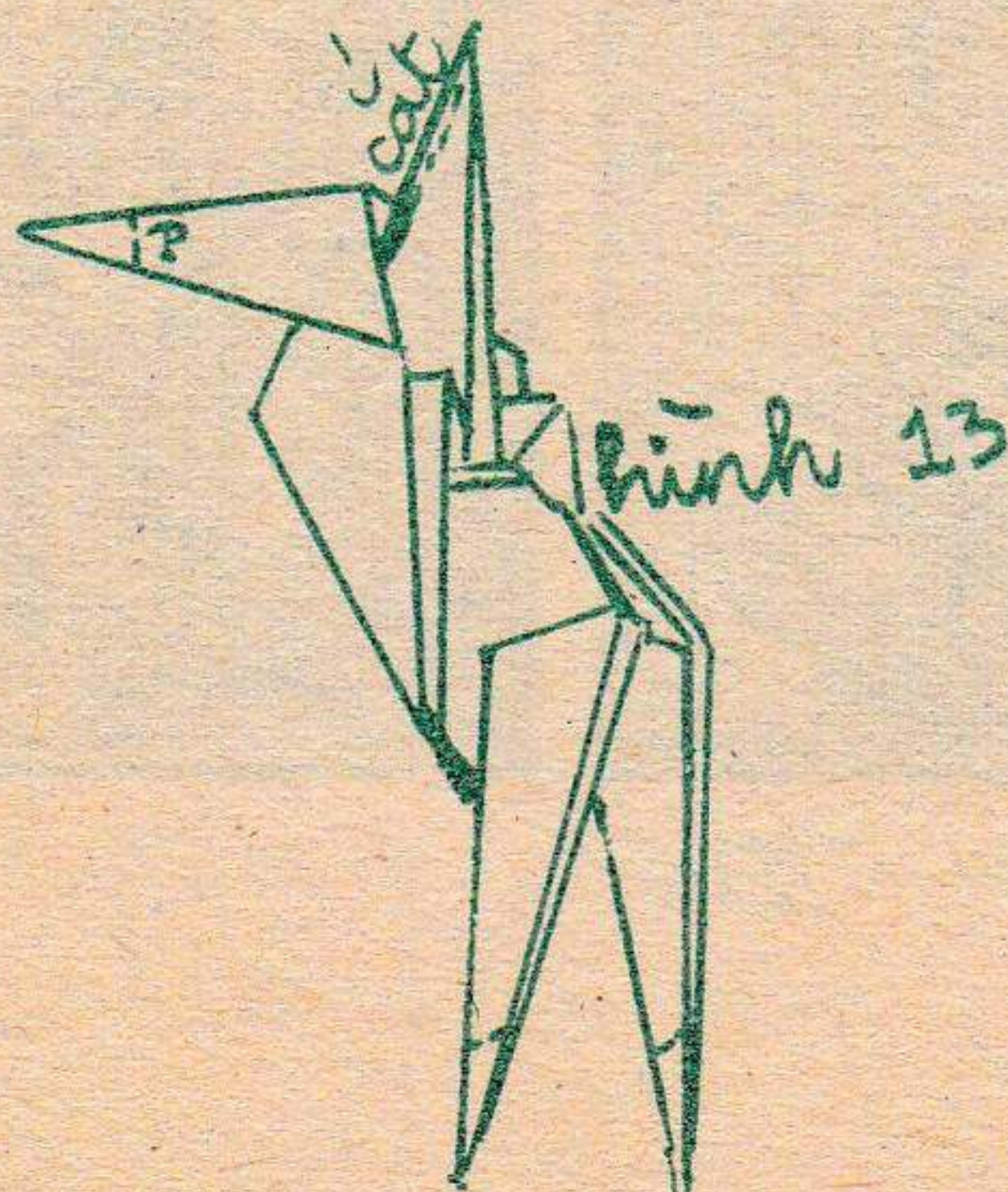
Hình 10

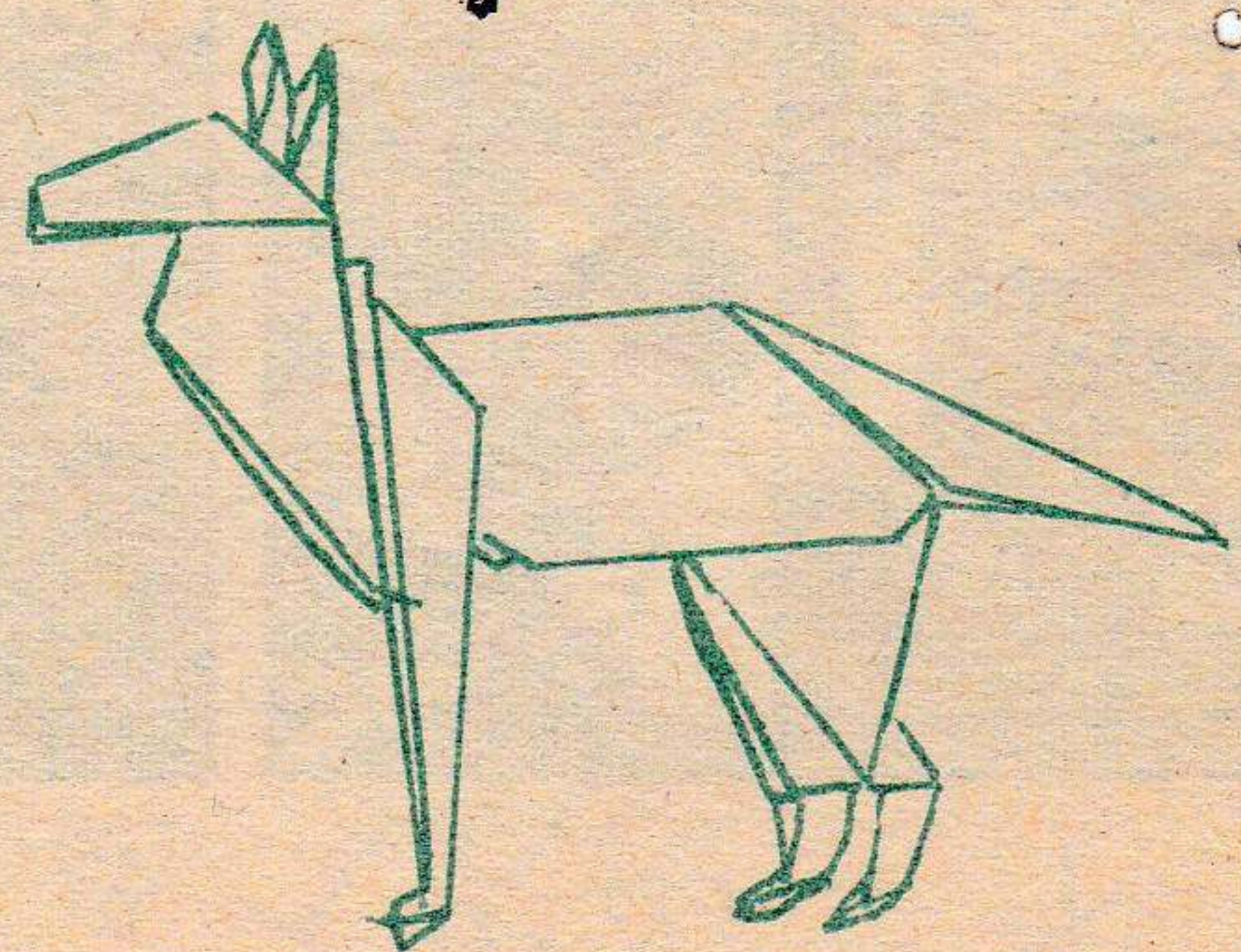
Hình 11

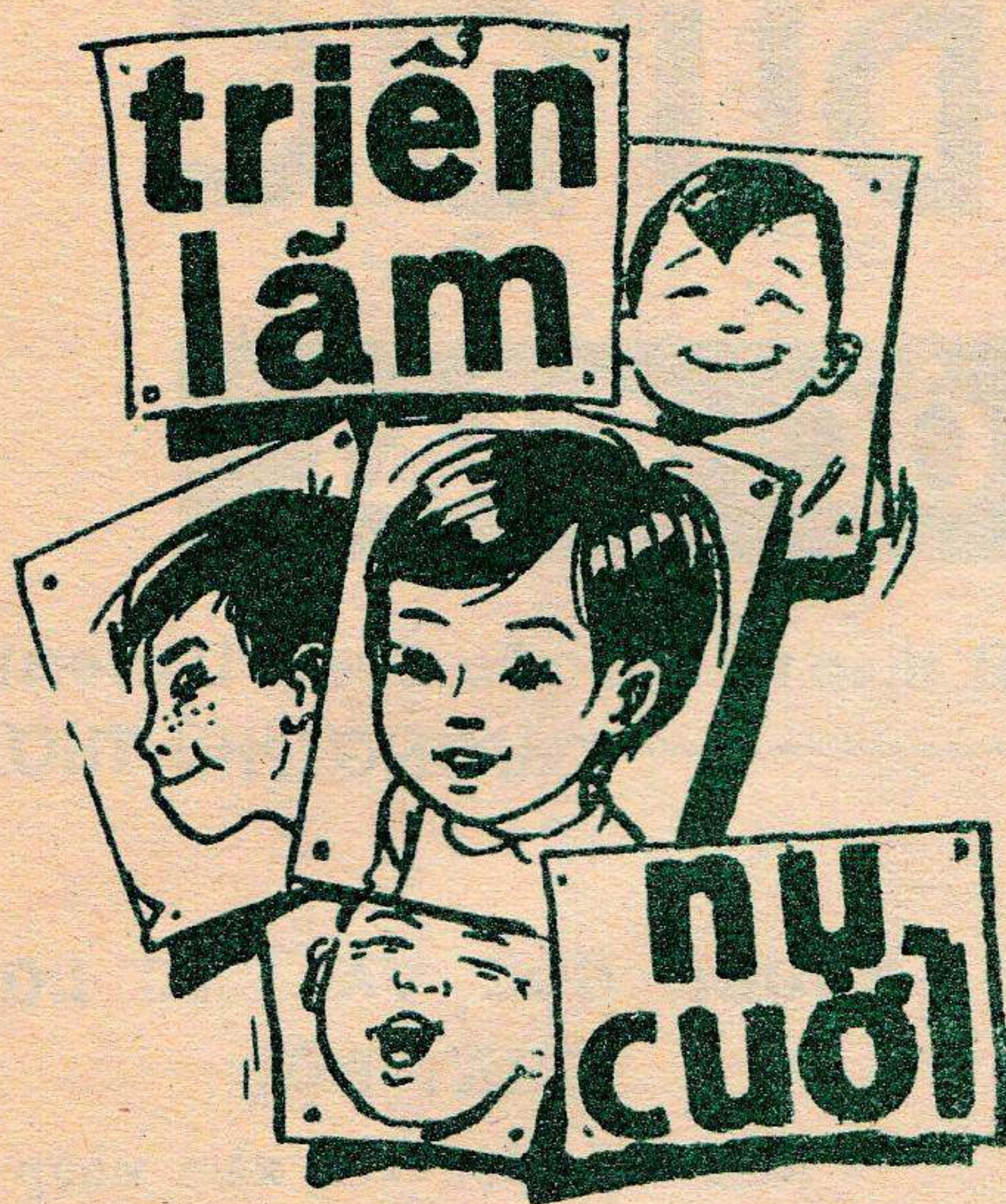
Hình 12

Hình 13

Hình 14

BỆNH TƯƠNG TƯỢNG

Vị bác sĩ nói chuyện với một thân chủ bằng điện thoại :

— Bà đừng lo ; ông nhà chẳng bệnh gì cả, ông ấy chỉ nghĩ rằng ông ấy bị bệnh thôi.

Hai hôm sau, thân chủ nọ gọi lại vị bác sĩ :

— Khô quá bác sĩ ơi, bây giờ thì chồng tôi lại nghĩ rằng ông sắp chết rồi.

Bác sĩ : ?!?!?!?

LÊ THANH BÌNH

VÔ TÌNH, CỖ Ý...

Bé Thắng tập đánh vần chữ A. Suốt cả buổi sáng, bố mẹ, anh chị bé hết khuyên răn, rồi đến mắng mỏ bé vẫn không đọc được chữ A.

Chiều, một bà bạn của mẹ bé hỏi bé :

— Tại sao cháu lại không đọc được chữ A này, bác thấy dễ quá mà.

Bé Thắng bất ngờ trả lời một cách rành rẽ :

— Nếu cháu học được chữ này (bé chỉ vào chữ A) thì cháu sẽ còn phải học những chữ này (bé chỉ vào mấy chữ B, C, D...). Như vậy đến bao giờ cháu mới được đi chơi !

LÊ THANH BÌNH

THUỐC HAY

Ông A bị bệnh mất ngủ. Suốt đêm trằn trọc. Đến 4, 5 giờ sáng mới chợp mắt được. Vì vậy ông không nghe chuông đánh thức reo và hôm nào cũng đi làm trễ.

Ông A bèn đến kê bệnh với một vị bác sĩ quen, vị bác sĩ này đưa ông một lọ thuốc viên và dặn ông mỗi tối trước khi đi ngủ phải uống một viên.

Tối hôm đó, sau khi uống thuốc, ông A vừa đặt lưng xuống là đánh một giấc ngon lành... Đến khi thức dậy ông sửa soạn đi làm và đến sở thật sớm. Gặp ông Trưởng phòng, ông A nói :

— Thứ thuốc đó thật hay anh ạ, tôi ngủ thật ngon lành, và hình như ngủ một giấc dài.

Ông Trưởng phòng không trả lời, hỏi :

— Thế, ngày hôm qua tại sao anh nghỉ mà không xin phép ?

PEACE BÌNH

HIỀU LẦM

Tèo : Tao đổ mỳ «hai» lần «chín» là mỳ.

Tí : Dễ ợt ! «hai» lần «chín» là mười tám chứ là mỳ.

Tèo : Trật hết ! «hai» lần «chín» là hăm lại mà.

TỐ MINH

THUÊ RADIO

Một anh chàng đi đến sở thuê đề nộp radio, chỉ nộp phân nửa tiền. Nói thế nào cũng không chịu trả hơn.

Người thầu thuê hỏi :

— Vì có gì anh chỉ đóng nửa tiền ?

Anh chàng kia đáp :

— Thì dễ quá, đây là giấy chứng nhận tôi bị điếc rồ tai của bác sĩ nè.

CHƯA TỚI SỐ

Tý xem báo thấy quảng cáo «du lịch Vũng Tàu bằng máy bay» bèn rủ Tèo :

— Ê Tèo, Tết này tụi mình đi xem thắng cảnh Vũng Tàu bằng máy bay một lần cho biết.

Tèo (lắc đầu) :

— Đi máy bay, tao sợ chết lắm vì tao thấy máy bay đang tai nạn hoài.

Tý :

— Người chết thì tới số mới chết, chớ bộ dễ chết lắm sao.

Tèo :

— Mình chưa tới số, nhưng anh phi công tới số thì sao ?

Tý : ????

NGUYỄN HỮU THANH
(Gia Định)

NÓI CÓ SAI ĐÂU

Một ông cụ tóc bạc phơ đến nhờ một ông thầy bói xem hộ.

— Thầy xem cho tôi có sống lâu không ?

Sau một hồi lăm bằm, thầy bói nói :

— Số cụ thọ dai cụ sống đến khoảng 95 tuổi mới về châu trời cơ đấy.

— Nhưng mà năm nay tôi đã được 95 rồi.

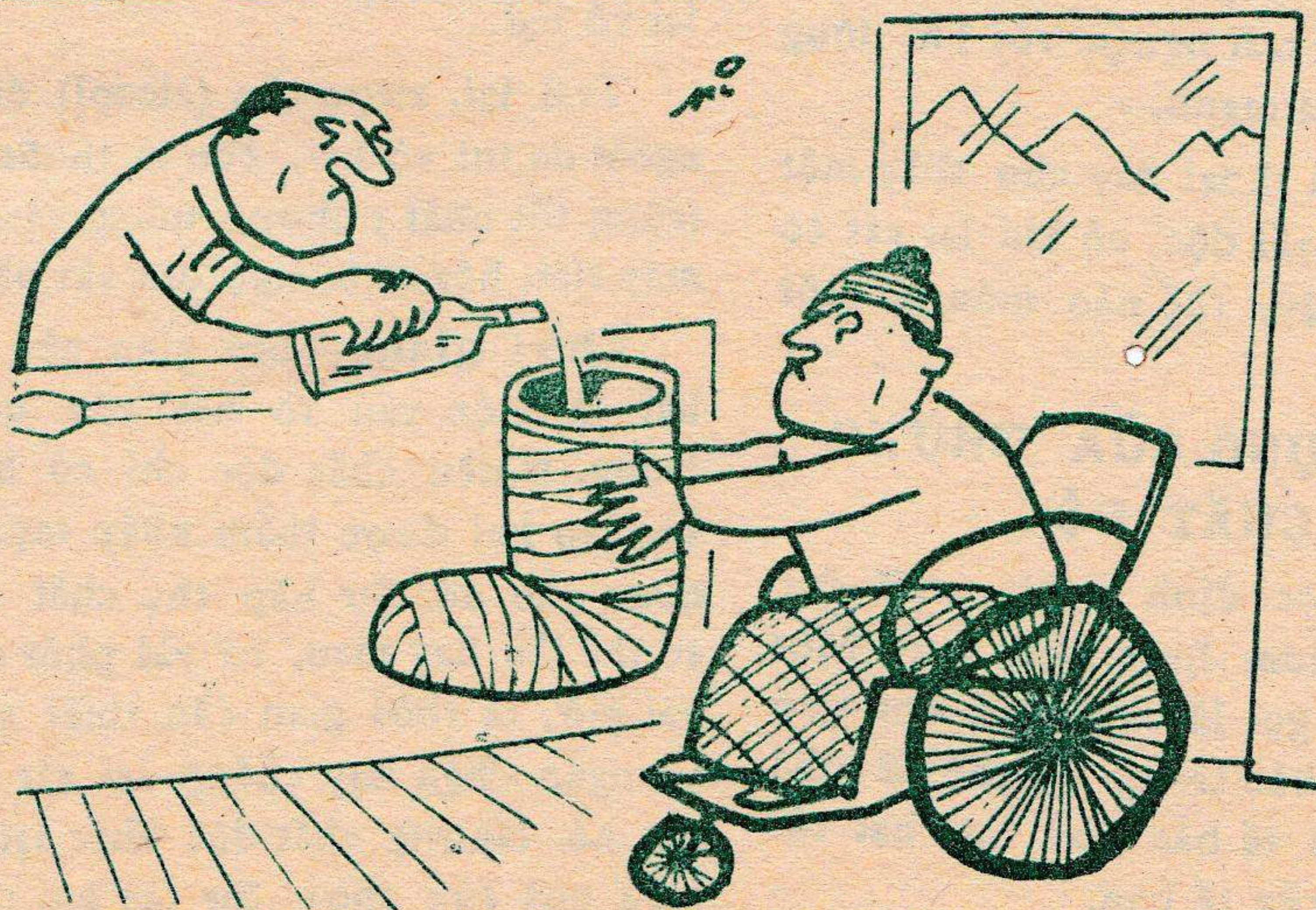
Ông thầy vớ ngay món bở :

— Đấy. Tôi nói có sai đâu.

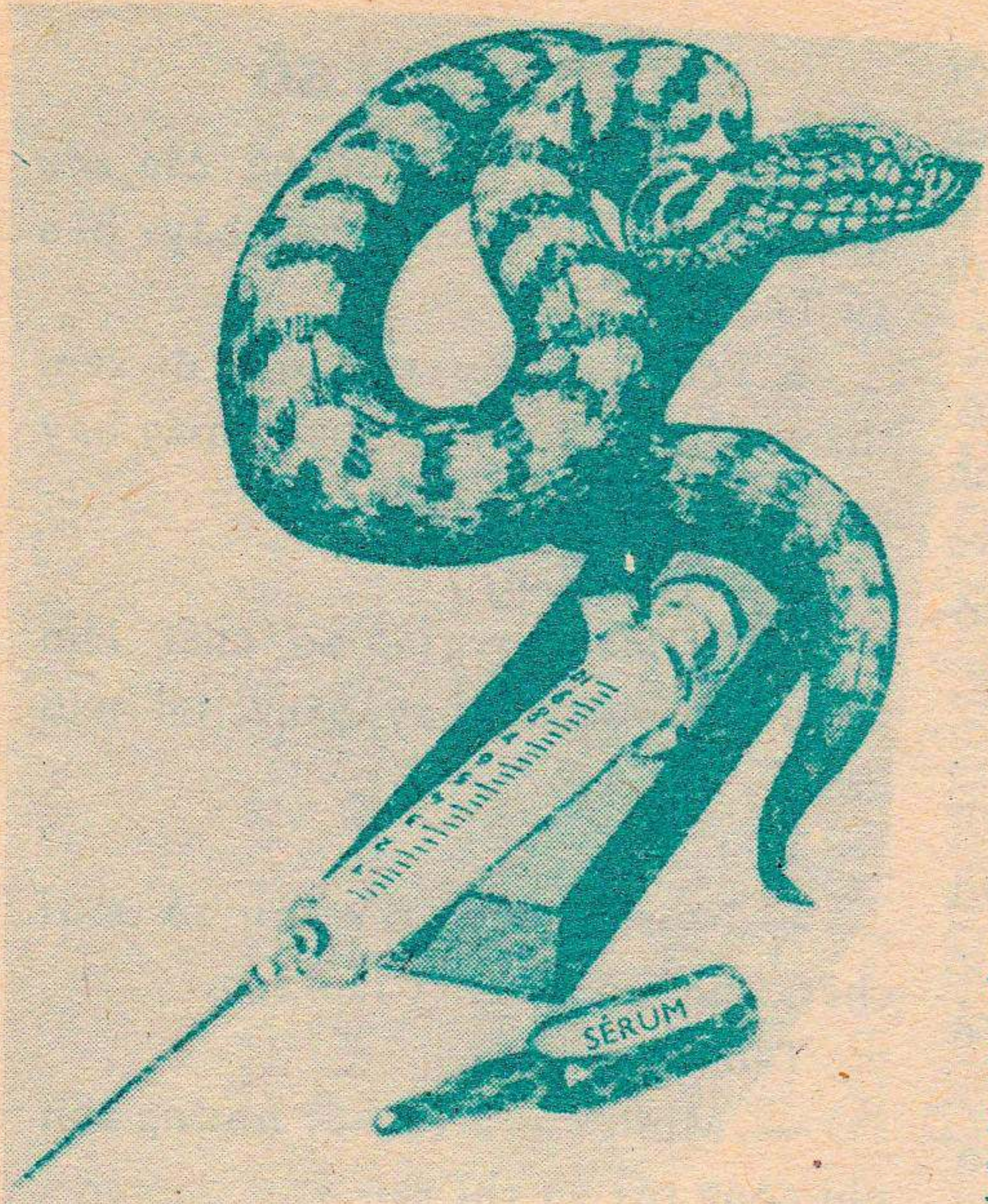
Cụ già :

— ???!!!

NHẤT VĂN

— Rót đầy đầy chút, bỏ !

ĐỘC DƯỠC

VÀ THUỐC GIẢI

(Viết theo tài liệu của Tout l'Univers)

TRƯƠNG PHÚ THƠ

Bà mẹ lo lắng và chăm chú nhìn vị y sĩ đang nghiêng người trên mình đứa con trai của bà. Sau khi uống một liều thuốc khá mạnh, thằng bé hết sức khó chịu và đang ở trong tình trạng nguy kịch.

« Thừa bà, bà đừng lo ngại. Tôi tới đúng lúc, thằng bé sẽ khỏi. Bà cho tôi chút nước ». Với tay lấy một chai thuốc có nhãn rất dễ đọc, một chai thuốc độc, ông nhỏ vài giọt thuốc vào ly nước. Dù rất tin tưởng vào vị y sĩ có tuổi già quen thuộc của gia đình, nhưng bà mẹ cũng không khỏi ái ngại khi thấy thằng bé vừa uống xong ly thuốc. Thoáng thấy, vị y sĩ liền trấn an: « Hẳn bà rất ngạc nhiên thấy thằng bé uống một độc được. Nhưng chất độc này sẽ cứu thoát nó, bởi vì lúc dùng với một dung lượng thích hợp, chất độc có tác dụng trái ngược với khi dùng một liều quá mạnh. »

Mẫu đối thoại này cho thấy một chất có khi rất độc, có khi lại rất có ích. Như vậy, thế nào mới là một chất độc?

TÁC DỤNG CỦA NHỮNG CHẤT ĐỘC

Khoa học định nghĩa chất độc một cách tóm lược như sau: Một chất được gọi là chất độc, khi tiếp xúc với tế bào trong cơ thể sẽ phá hủy cơ cấu tế bào hay làm hại tới hoạt động của tế bào.

Dung lượng: Ngoại trừ nước

nguyên chất, tất cả những chất nào được dùng với một dung lượng quá nhiều đều có thể trở nên nguy hiểm. Ngược lại, những chất thật độc, nếu được dùng với một lượng cực nhỏ cho thích hợp thì không có hại gì cả mà là còn được dùng chữa bệnh. Như chất Curare, một chất độc cực mạnh thường được tẩm vào đầu tên của người da đỏ ở Mỹ Châu, được dùng chống lại sự co rút của bắp thịt khi có người bị bệnh uốn ván làm co giật hoặc dùng để thu hút vài độc tố khác.

Sự chống trả của cơ quan: Trong nhiều trường hợp, Cơ thể con người có thể biến đổi những chất độc thành những chất vô hại hay ít nguy hiểm hơn.

Cách xâm nhập: Tùy cách xâm nhập vào cơ thể mà chất độc hoạt động có hại hoặc vô hại cho các cơ quan nhiễm độc. Ví dụ, nọc rắn độc khi được chích vào bắp thịt hay vào tĩnh mạch sẽ xâm nhập vào máu làm chết người. Nhưng khi uống vào lại vô hại.

Trái lại, rượu cồn (alcool) dùng ngoài da thì vô hại, còn là thuốc sát trùng tốt nhất; nhưng uống vào bộ máy tiêu hóa sẽ bị ngộ độc rất nặng.

Thời gian: Thời gian gây tác hại là một yếu tố hết sức quan trọng. Nhiều chất độc chỉ có hiệu lực sau khi được thâm nhập một cơ quan nào đó. Sự hấp thụ chất độc có thể lâu hay mau, từ vài phút đến vài giờ, là thời gian cần thiết giúp ta ngăn chặn hay chống lại tác hại của nó. Nhưng chất độc khác lại có hiệu quả tức thời. Sự tác hại thật nhanh.

NGUỒN GỐC VÀ CÁC LOẠI CHẤT ĐỘC

Một chất độc khi xâm nhập cơ thể sẽ luân lưu thế nào? Đối với những chất độc có tác dụng tổng quát (các chất acid, chất kiềm (base), muối chì, muối thủy ngân) liên khi tiếp xúc sẽ có tác hại ít nhiều hoặc phá hủy ngay trên bất cứ tế bào nào. Đối với những chất độc có tác dụng chuyên biệt (cây cỏ độc, nấm độc, alcool, đồ ăn hư, nọc rắn độc) thì chỉ có hoạt động ở những mô riêng biệt trong cơ thể nghĩa là những mô nào có tế bào nhạy cảm, tế bào chất dễ hóa hợp với chất độc.

Những chất độc tổng quát: Có tác dụng thật mau lẹ, nạn nhân ở trong tình trạng nguy kịch: Phải đối phó thật nhanh, đừng làm mất thời giờ, để ngăn chặn hiệu lực của loại chất độc này. Tuy nhiên sự tấn công mau chóng này lại có một điều lợi: người ta biết ngay được căn nguyên sự đau đớn, đỡ mất thì giờ chọn thuốc giải độc thích hợp.

Những chất độc chuyên biệt: Có khi tác dụng nhanh nhưng thường có hiệu quả rất chậm nên còn được tên là chất độc « đánh lừa ». Thật thế, người bị ngộ độc không biết ngay nguồn gốc cơn đau. Kèm theo cơn đau, bệnh nhân thấy khó chịu trong người, nhưng không quan trọng lắm. Thời gian trì hoãn này kéo dài tới lúc tìm được phương pháp chữa trị cần thiết và thích hợp.

Nguồn gốc những chất độc Căn cứ vào nguồn gốc thành lập, người ta chia làm hai thứ: ngoại thể và nội thể. Chất độc ngoại thể, những chất vừa được kể ở trên, đã mang

độc tính khi còn ở ngoài cơ thể. Chất độc nội thể chỉ được thành lập ngay trong cơ quan theo liền sau sự ngộ độc. Đó là những phẩm vật độc do những tế bào trong mô bị nhiễm phân hủy tạo ra.

NHỮNG MÓN THUỐC GIẢI

Khi bị ngộ độc, phải sử dụng tức khắc những chất chống lại sự tác hại của chất độc và thanh lọc cơ quan bị nhiễm.

Thuốc giải độc tác động trực tiếp trên chất độc còn nằm trong dạ dày, hóa hợp với chất độc thành một hợp chất vô hại hay không hòa tan để không còn ngấm được vào máu đi khắp cơ thể. Chất kháng độc chỉ tác động trên những mô bị tấn công để chống lại hay loại trừ tác hại của chất độc. Ví dụ những sự ngộ độc do thuốc ngủ (làm hoạt động các cơ quan chậm lại) được chữa trị bằng chất Strychnine (một chất độc trích từ trái Mã tiền) để kích thích mạnh

mẽ cho cơ quan hoạt động trở lại. Thường thường, chất kháng độc cũng là chất độc. Khi dùng phải cẩn thận, theo sự chỉ dẫn và qui định của y sĩ và hầu như luôn luôn được dùng với những phân lượng cực nhỏ (tính bằng milligam).

Trong những cách giải độc, trước hết phải làm sao tìm cho được căn nguyên của chất độc đã thâm nhập. Bởi vì những chất giải độc và kháng độc chỉ có hiệu quả khi được sử dụng thích hợp và mau chóng.

BỊ NGỘ ĐỘC PHẢI LÀM GÌ TRONG LÚC KHẨN CẤP?

- 1) Sử dụng thuốc giải độc nếu biết chất độc hay tên chất độc còn ghi trên bình chứa.
- 2) Gọi ngay y sĩ, cho biết chất độc gì và tuân theo những chỉ dẫn.
- 3) Gặp chất độc rất lạ, không biết phải dùng thuốc giải nào mà cũng

không có mặt y sĩ, phải cố gắng làm loãng chất độc trong dạ dày thật mau bằng cách cho nạn nhân uống 3 hay 4 ly sữa.

4) Khi chất độc là một acid mạnh hay một chất kiềm (thuốc giặt, nước đá quý) ta có thể đoán biết vì miệng nạn nhân bị phỏng. Đừng để nạn nhân mửa ra, vì mửa sẽ làm hại thêm màng nhày ở thực quản và miệng. Hành động tức th. theo bảng chỉ dẫn dưới đây.

Nếu biết chắc chắn chất độc không phải là một acid hay một chất kiềm thì nên làm nạn nhân mửa ra bằng cách thọc một ngón tay vào đáy cổ họng hoặc cho nạn nhân uống nước muối nóng.

5) Nâng đầu nạn nhân cho nghiêng về một bên để khí quản khỏi tắc nghẽn làm nạn nhân ngộp thở.

6) Giữ lại bình chứa và chất độc còn sót lại để trình với y sĩ. Dem phân tích để biết nguồn gốc của chất độc.

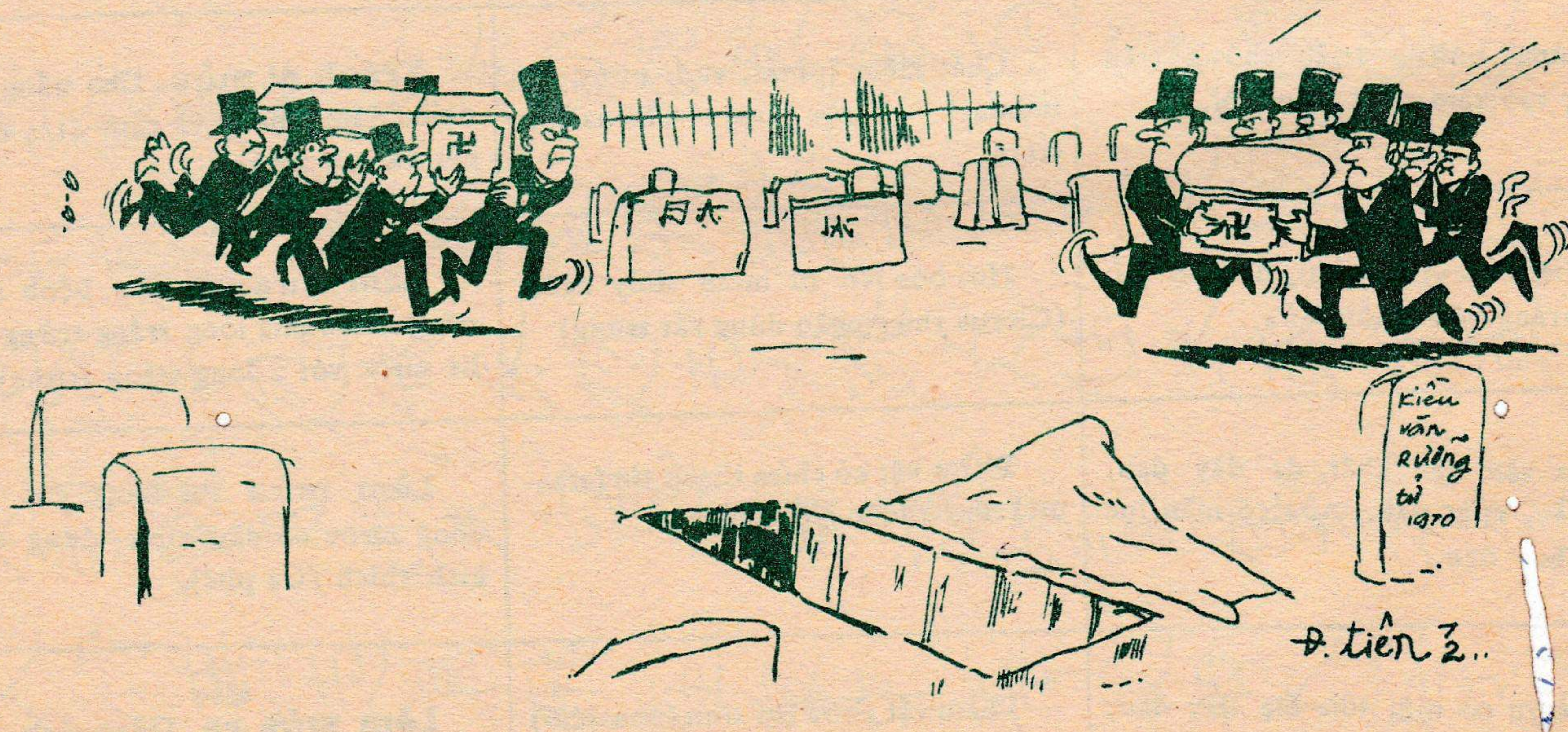
NHỮNG CẤP CỨU SƠ KHỞI KHI BỊ NGỘ ĐỘC

Triệu chứng	Chất độc tổng quát.	Cứu cấp
Miệng và bộ máy tiêu hóa bị phỏng — Khát Lưỡi sưng và khô — Mửa có màu (lục nhạt, vàng, xanh hay đen nhạt tùy chất độc)	Acid (nitric, Sulfuric, Clohydric, phênic) và muối acid — Sulfat Kali	Tránh ới mửa: Làm loãng chất độc trong dạ dày bằng cách cho uống nước có bột xà bông hay ma nhê. (1 muỗng xà bông hay ma nhê trong một ly nước)
Cùng những triệu chứng trên Đóng vảy xám nhạt trên môi.	Chất kiềm (pôtat, sud, nước am môniac) — Nước Javel — Clorua calcium	Tránh ới mửa. Cho uống thật nhiều dấm, chanh và cam (1/4 nước cốt và 3/4 nước)
Miệng có vị kim khí, da sậm lại, lưỡi trắng bệch, nôn mửa.	Hơi bốc lên từ muối thủy ngân (Clorua thủy ngân dùng sát trùng)	Làm mửa ra. Cho bệnh nhân uống nước pha lòng trắng trứng (1/2 lít nước với 2 lòng trắng trứng)
Da sậm lại, khát, dạ dày đau, run rẩy, ruột đau, mửa có màu lục nhạt hay đen.	Phẩm vật có chứa thạch tín (arsenic) như thuốc giết chuột	Làm mửa ra bằng các cho uống nước có dầu olive, dùng chất kích thích (Cà phê).
Nuốt có mùi tỏi. Dạ dày đau, trong tỏi chất mửa ra có tính dạ quang.	Phẩm vật chứa lân tinh (phospho) như bột làm diêm quẹt	Làm mửa ra. Uống tinh dầu nhựa thông và thuốc xổ loại không có dầu.

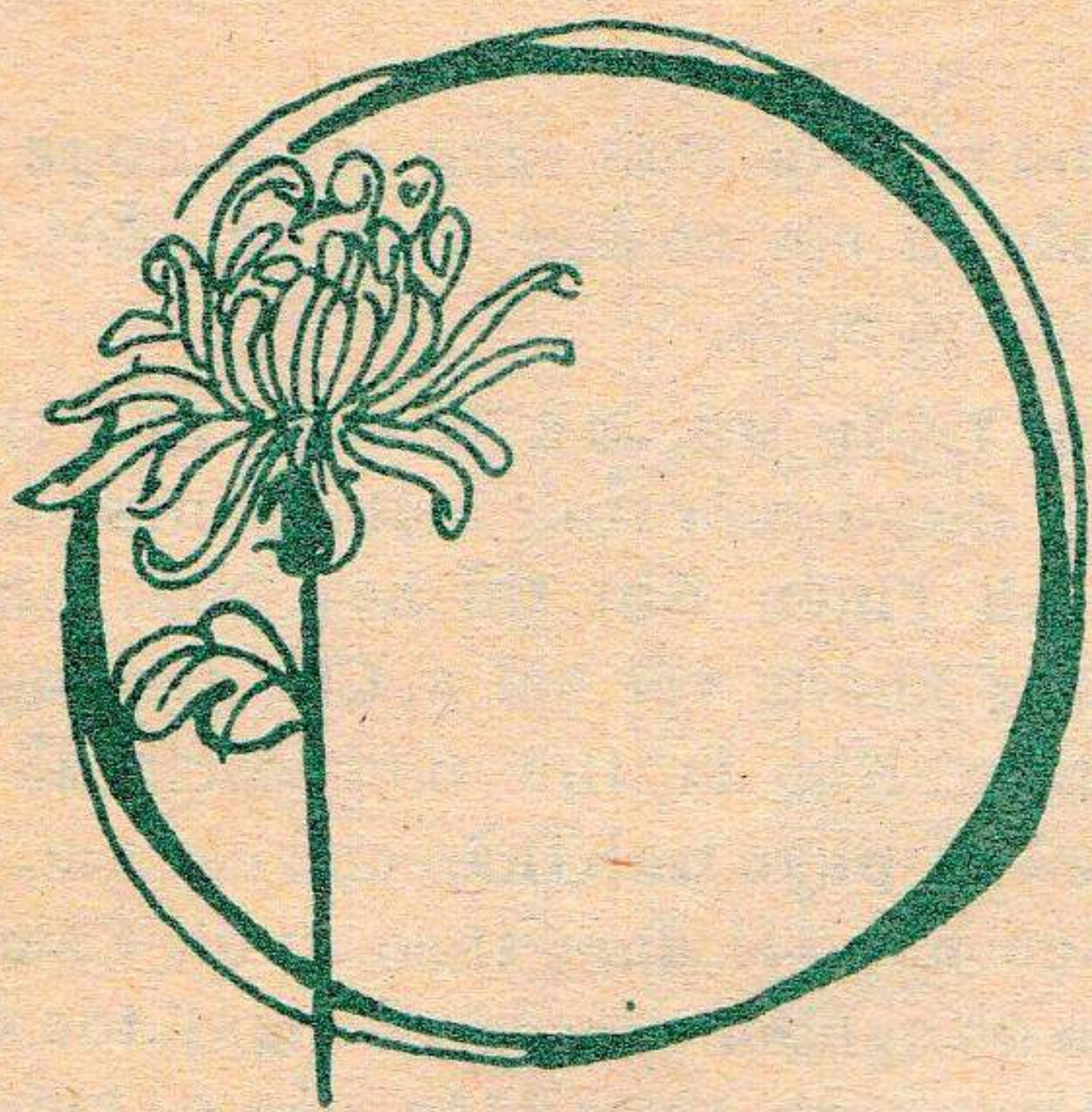
NHỮNG CẤP CỨU SƠ KHỞI KHI BỊ NGỘ ĐỘC

Triệu chứng	Chất độc chuyên biệt	Cứu cấp
Hôn mê. Con người co lại nôn mửa, hô hấp bất thường, hay đi tiêu	Chất độc của thảo mộc gây mê (thuốc phiện).	Làm mửa ra. Dùng chất kích thích như Cà phê để ngăn chặn buồn ngủ.
Nướu có mùi hạnh nhân, tím đập mạnh, chóng mặt, hôn mê, mất cảm giác, động kinh.	Acid cyanhydric (chứa trong hạt đào hạt hạnh nhân, măng tre tươi, khoai mì sống). Cyanua Kali	Làm mửa ra. Uống Carbonate de Sodium, ngăn sự buồn ngủ.
Cổ họng khô, run rẩy, nôn mửa dạ dày đau	Chất độc có tác động lan truyền của thảo mộc (Nicotine ở thuốc lá Cấn sa, atropine, cá độc được)	Làm mửa ra. Uống chất kích thích. Ngâm chân vào nước nóng.
Động kinh, hô hấp khó nhọc, toát mồ hôi.	Chất Strychnine ở trái Mã tiên.	Làm mửa ra. Uống thật nhiều thuốc làm dịu cơn đau (bromua) Cô lập và nằm trong tối.
Ới mửa, tiêu chảy, suy nhược.	Thức ăn hư, nấm độc, alcool.	Làm mửa ra, Uống thuốc xổ và chất kích thích.
Vết cắn bị sưng và mưng mủ — Khát — Buồn nôn Mửa — Tiêu chảy.	Nọc Rắn độc	Buộc chặt phía trên vết cắn Xé vết thương rồi nặn hoặc mút để hút máu độc ra. Chích huyết thanh kháng độc tố.

TRANH VUI

— Lẹ lên, nhớ là chỉ còn có 1 huyệt!

THUƠ' MƠ làm Văn Sĩ

TIỂU THUYẾT HỒI KÝ NHẬT TIẾN

*Viết riêng cho các em Thiếu Nhi yêu
thích sáng tác văn chương.*

Việc tu chỉnh lại lề lối làm việc đã làm cho tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều. Hậu quả đầu tiên ngay trước mắt, không phải chờ đợi chi xa xôi, lâu lắc, là bài Sử ký của thầy Quỳnh cho tuần trước, tôi đã học thuộc trơn chu một cách hiếm có. Bao nhiêu niên biểu, bao nhiêu tên các nhân vật lịch sử, bao nhiêu địa danh, toàn là những thứ hết sức khó nhai, vậy mà tôi đã vượt qua một cách dễ dàng. Việc học không thật sự buồn chán như từ lâu tôi đã từng nghĩ như thế. Vấn đề cốt yếu là tôi đã tách rời được việc học ra khỏi những mối cảm nghĩ bùng bùng đã theo đuổi tôi trong bất kỳ công việc nào trong ngày. Những ngày trước, khi đang làm Toán tôi lại lo nghĩ vẩn vơ đến bài Cách trí chưa học. Thế là toán chưa kịp nghĩ ra đã vội bỏ đó đi lấy vở cách trí ra coi. Coi được hai, ba trang, giữa những dòng chữ buồn nản của bài học, lại nảy ra những lời, những ý mà tôi đang sắp xếp cho một câu chuyện sắp sáng tác. Rồi cơn hứng trời lên, tôi đã vứt vở cách trí đó để xé soạn soạn ra ngồi viết đầu mở đầu cho tác phẩm. Câu mở đầu còn đang lúng củng giữa lời và ý thì bài toán đố lại hiện ra, xen với cặp mắt sắc như dao của thầy Quỳnh, cùng nét bút của thầy vẫn thường ghi con số zéro to, tròn, màu

đỏ thắm trong cột diêm. Thế là bao nhiêu hứng thú tiêu tan, tôi lại trở về đánh vật với bài toán đố. Thường thường thì giờ của tôi đã trôi qua rất mau vì cái cảnh loay hoay như vậy, mà cuối cùng, toán cũng không tìm ra đáp số, bài cách trí - không thuộc và đến cả truyện sáng tác cũng không viết được tới nửa trang.

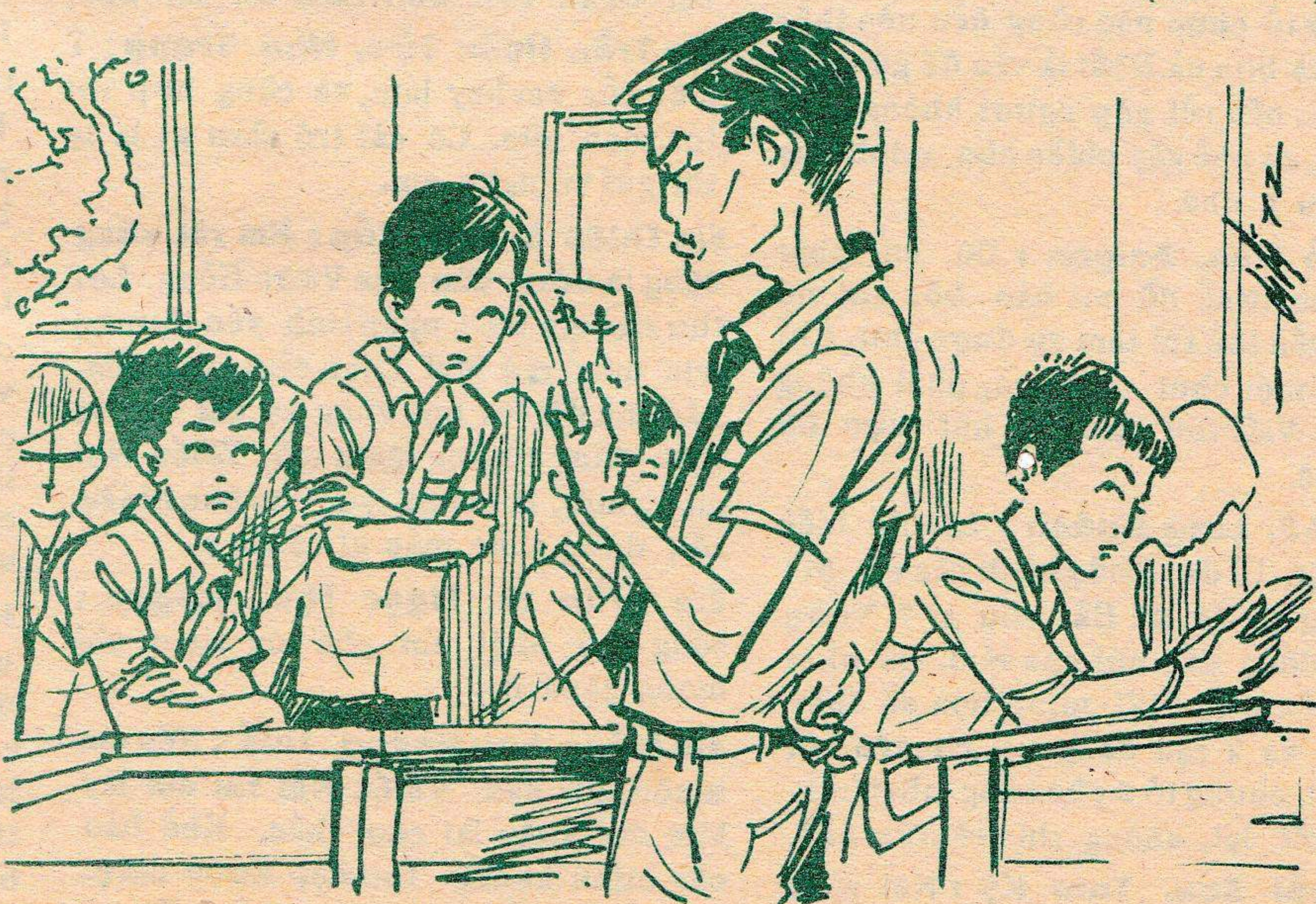
Cái sáng kiến lập thời khắc biểu đã cứu nguy tôi ra khỏi cảnh loay hoay đó. Thời giờ đã ấn định rõ ràng, làm việc gì, tôi chỉ chuyên tâm và một việc đó. Tôi thấy thành thơi và giải quyết công việc một cách dễ dàng hơn. Chiều hôm ấy, một lần hiếm có trong đời cấp sách tôi mong cho trống mau đánh sớm báo giờ vào học. Và cũng là một lần hiếm có tôi dám hiên ngang nhìn thẳng vào ánh mắt sắc sảo của thầy Quỳnh. Những buổi khác, giờ khác thì ôi chao, mỗi lần thầy chiếu tướng xuống khu xóm chỗ tôi ngồi, là y như tôi vờ quệt mũi, hay dụi mắt, hay làm một cái gì đó để nhìn lảng đi chỗ khác.

Vào giờ học, kẻ bị truy bài đầu tiên là một anh mang văn A ngồi ở đầu bàn. Anh ta ậm ọe được hai dòng đầu thì đã bị thầy xé cái tai lên, xoắn cho ba vòng rồi đầy tuốt vô góc lớp chờ đủ «túc số» sẽ được đem ra làm lông luôn thề; Anh thứ hai ngồi ngay bàn phía trên của tôi, đang rầm rì ôn bài học như nhà tu hành chính hiệu tụng kinh, lúc bị kêu đến là «những mũi tên vàng tầm thuốc tên, run quá, đánh rớt vô tới hai cực độc».

lần. Đến lúc phải quay mặt xuống nhìn cả lớp đọc bài thì anh ta tí tít, hầu như chưa hề có hột chữ nào vô đầu. Giở câu của Thầy Quỳnh thế là lại thêm một «chú» nữa. Tôi nhân thứ ba bị ra trước vành móng ngựa đích danh là văn sĩ kiểm hiệp của bồn báo Bút Học Trò. Lúc cái tên «Đỗ Hòa» được xướng lên, thì Hòa mới cuống quýt đi lục vở. (Cứ chỉ này của Hòa làm tôi nể hấn luôn, vì chắc hẳn phải thuộc bài lắm nên mới không cần đem vở ra ôn lại). Sự chờ đợi của thầy làm hấn ta hơi luống cuống. Hấn bởi mãi trong học bàn mới tìm ra được cuốn vở xếp lếp (chắc xé ruột để làm báo nhiều dữ). Cuốn vở nằm giữa các tập truyện toàn là những thứ như Thuyết Đường, Thủy Hử, Thất Quốc Chí, La Thông Tảo Bắc v.v...

Tập vở mỏng của Hòa bị thầy Quỳnh «úm» ngay, khi hấn vừa khép nép để trên mặt bàn. Thầy phác giắc ra ở 2 mặt bìa trong, Hòa vẽ toàn tranh kiểm hiệp. Tranh nào cũng diễn tả hai kiếm khách giao đấu với nhau: một bên là Tráng sĩ chít khăn võ sinh, cài một bông hoa bên mang tai, sử dụng kiếm quang phun từ ngón tay trở, còn bên kia là một Đại hán, mặt đen sì, râu chồi sề, phun ở mồm ra một luồng kiếm quang khác, mé bên dưới, bàn tay phóng ra bốn năm cái ám khí, toàn một loại «hắc kim tiêu» mà Hòa đã có lần giải thích chính hiệu từng kinh, lúc bị kêu đến là «những mũi tên vàng tầm thuốc tên, run quá, đánh rớt vô tới hai cực độc».

(Còn nữa)

Tập vở mỏng của Hòa bị Thầy Quỳnh «úm» ngay khi hấn vừa khép nép để trên mặt bàn.

HỘP THƯ

Chị Đỗ Phương Khanh trả lời

Em Kim Thu, Nha Trang: Cho chị kính lời cảm ơn ba, em nhé. Tình tình em thật là đôn hậu ghê. Em viết: «Dù chị 80 tuổi, mặt chị xấu như Chung Vô Diệm, em vẫn thương», làm chị cảm động quá. Chị Mai Loan gửi lời cảm ơn em và mong em gửi về «Chị ơi» với chị ấy đấy.

Em Vân Kiều, Quang Trung: Nếu em chưa nhận được thi tức là thư thất lạc rồi. Ít bữa nữa sẽ có đợt thẻ mới xinh hơn nhiều, em gửi hình về làm lại nhé.

Em Nguyễn duy Hiền, Nha Trang: Chữ viết trong thẻ là của một cậu thân hữu của Thiếu Nhi, không phải chữ chị chứ chị xấu lắm. Chữ ký thì đúng là Chữ chị đấy. Chị cũng chưa biết tỉnh nào nhiều độc giả nhất. Có lẽ Saigon em ạ.

Em Hùng Phong, Cái Bè: Một người có thể gửi nhiều bài dự thi em ạ.

Em Lê thị Lộc, Cần Thơ: Nhìn nét chữ của em là chị biết ngay rồi. Chữ đẹp quá mà. Chị không biết gì về Thi Văn đoàn mà em hỏi đâu. Mọi sự gia nhập bất cứ tổ chức nào cũng đều nên thận trọng là hơn cả. Nhất là vấn đề gửi hình ảnh đi, nếu rủi gặp người không đảng hoàng, có thể gây phiền cho mình đấy em lưu ý nhé.

Em Cỏ Tiên, Saigon: Dù em phải chờ sau 10 số để coi báo bộ, chị em mình vẫn thủ thi tâm sự được chứ. Chỉ có trễ một chút thôi mà, phải không hả em. Viết thư đừng xài bút mực đỏ em nhé.

Em HA3, Long Khánh: Lại đồ biết tên thật. Ui da! Khổ ghê đi các em ơi! Tên em là Hà Hà Hà chứ gì? Vườn Hồng đông dân húi cua lắm. Cứ nhìn hình của chú ViVi mình họa sẽ thấy có 2 cô và 2 cậu đang nói chuyện với một chị, chứng tỏ 2 phe bằng nhau mà. Đoàn kết lại, không chia rẽ nữa nhé.

Em Hoài Sơn, Tam Kỳ: Nói rằng chú Nhật Tiến ít xuất hiện trên Thiếu Nhi là em lầm lớn rồi đấy nhé. Chú xuất hiện bằng bạc ở khắp nơi. Chú

là đầu bếp của cả bàn tiệc Thiếu Nhi mà ly. Hết thắc mắc và khiếu nại chưa, chú em?

Em Ngô thị Sang, Hồ Nai: Có gì vui buồn, cứ gửi về cho chị đi. Luật mới của thư viện là thẻ tên ai thì người ấy mượn sách, vì mượn hộ phiền lắm, sẽ có em mượn dùm cho cả lớp gần một trăm người đem về nhà coi nhiều quá mất cả học hành. Em đã thông cảm chưa, em gái.

Em Đoàn thị Tùng Nghĩa, Đức Trọng: Nếu em mượn được địa chỉ nhà sách của giáo sư thì tốt lắm. Thiếu Nhi không có mục giới thiệu các em với nhau, đừng buồn em nhé.

Em Nguyễn văn Yên, Đà Nẵng: Con trai mà khách sáo ghê. Chị mong thư các em, rất vui mừng thấy các em quý mến chị và thích thú đọc thư các em, sao lại nghĩ rằng em làm rộn chị. Lúc này học hành ra sao, cho chị biết tin với nhé.

Em Kim Lý, Thị Nghè: Câu «Học mà không suy nghĩ thì luôn luôn u tối» có nghĩa là đừng học như con vẹt, như cái máy nói, mà phải lắng tâm hồn vào vấn đề mình học, suy nghĩ để đào sâu tận gốc rễ thì cái học mới thấm vào tận tim óc, mới có ích. Chữ em không xấu nhưng tập viết thêm càng tốt em ạ.

Em Mai Văn Phụng, Saigon: Chị cứ tưởng em là dân húi cua. Ai dè em có bộ tóc xoắn bờ vai. Ghép tên 3 em với nhau thì phải tránh trường hợp Hồng Hạnh trong bài «Một năm tâm sự vui buồn» đăng nơi mục Vườn Hồng số 51 đấy nhé. Muốn biết tiểu sử nhà văn TKT, em vui lòng gửi thư về tòa soạn báo Mây Hồng sẽ rõ em ạ. Em đoán đúng về cụ thân sinh của chị đó. Chị rất cảm động về lòng quý mến em dành cho chị. Cảm ơn em nhé.

Em Trần Huân Tửu, Nha Trang: Ý kiến của em hay lắm, và cũng hợp với tòa soạn nữa. Có cái trò chơi gì lạ lạ thì gửi về nghe em.

Em Thiên Lý, Gò Vấp: Em rất xứng đáng là công dân của Vườn Hồng. Lời thư của em tràn ngập tình yêu thương triu mến, chị Mai Loan cảm động lắm. Bác chủ nhiệm nói rằng sự em đọc và theo đúng những điều mà Thiếu Nhi mong mỏi, là em đã làm cho bác nhiều rồi, đừng thắc mắc gì cả em ạ.

Em Trần thị Ngọc Thu, Saigon: Sáng chủ nhật em ghé tòa soạn, chị mong gặp em.

Em Mộng huy Hoàng, Huế: Nếu em muốn giữ báo Thiếu Nhi thì em lấy kim chỉ khâu lại cho chắc. Khổ báo của mình không thu hẹp được em ạ. Chú Bình mắc công tác, ít bữa nữa sẽ xuất hiện em rán chờ nhé.

Em Hà Minh, Saigon: Bút hiệu hay

lắm rồi em. Biết rằng mình được may mắn là em có đức tính yêu đời, quý lắm đó em ạ.

Em Triều Vũ, Đà Nẵng: Nếu thành lập được mỗi tỉnh một chi nhánh Gia Đình Thiếu Nhi thì hay lắm, nhưng cũng không vội em ạ. Chủ trương của Thiếu Nhi là tìm mọi cách để bồi dưỡng phần tinh thần cho các em, như hiện nay TN đang theo đuổi. Cảm ơn em đã nghiên cứu và đề nghị, tòa soạn sẽ tìm cách thực hiện các ý kiến đó nghe em.

Các em Đăng Linh, Nhật Linh, Thổ Linh, Quảng Tín: 3 cậu này thỉnh thoảng lại gửi về một cái thư đồng ký, làm tòa soạn lại được một phen xôn xao. Xôn xao vì các cậu có nhiều ý kiến ghê. Sẽ nghiên cứu ý kiến của các em nhé. Mở chiến dịch **kiếm độc giả mới** đi chứ các em.

Em Kim Ngọc, Saigon: Các em gửi bài đăng báo, nếu bao thư có đầy một chút, quý vị ở bưu điện cũng vui lòng xính xai đó mà. Cho nên thư và bài của em mặc dầu đầy cộp, vẫn về tới tòa soạn rồi đó em.

Em Bạch Yến, Saigon: Bạn em còn đi học sao bày đặt đeo nữ trang, đến nổi phải mượn rồi lại làm mất của người ta. Em giúp bạn như vậy quý lắm, nhưng với 3000đ em có thể làm điều hữu ích hơn. Sau khi mượn được tiền của em, bạn lại bỏ đi trường khác, rồi nay lại hẹn quay trở về sẽ ngồi cạnh em, đó là điều bất hạnh cho em. Còn đi học mà đã tráo trở, chùng diện, đối trá như vậy thì cô ấy là người xấu, em không nên chơi với nữa. Cô nhân có câu «Hãy cho tôi biết cô chơi với những ai, tôi có thể cho cô biết cô thuộc hạng người nào». «Thối thường gần mực thì đen, chị em bạn hữu phải nên chọn người, những người lêu lổng chơi bời, cũng là lười biếng ta thời tránh xa». Nhớ nghe em.

Búp Bê Ngọc Hân, Mỹ Tho: Danh ngôn mà các em sưu tầm về thường hay giống nhau, là vì cùng nguồn gốc cả. Các danh nhân quan niệm cũng thường giống nhau nên đôi khi một ý mà hai người cùng nói em ạ. Bởi vậy mới có câu «Những vĩ nhân, thường gặp nhau» có nghĩa là gặp nhau trong tư tưởng ý mà. Ba đã khỏi bệnh chưa em. Kính chúc ba mau bình phục em nhé.

Hai em Chí và Thành, Saigon: Gia nhập GĐTN không liên hệ gì với vấn đề gửi bài cả em ạ. Không cần gia nhập em cứ gửi bài về nhé. Khi bài không hay, sưu tầm thì không lạ, văn hay, thơ thì tâm thường, không đặc sắc thì sẽ bị loại em ạ. Ở Saigon mà có nhiều thắc mắc thì em vui lòng ghé tòa soạn sẽ được giải đáp kỹ càng em nhé.

BAN ĐIỀU HÀNH SINH HOẠT GIA ĐÌNH THIẾU NHI (Khu vực Saigon — Chợ Lớn Gia Định)

*

Nhằm mục đích đẩy mạnh sinh hoạt Gia Đình Thiếu Nhi tại Saigon, Chợ Lớn, Gia Định trong các lãnh vực Văn nghệ, Du ngoạn, Công tác xã hội v.v... Ban Sinh Hoạt Gia Đình TN đã được thành lập sau một phiên họp được tổ chức tại tòa soạn ngày 1-10-72. Sau đây là danh sách các em được bầu (tòa soạn chỉ giữ vai trò cố vấn):

Trưởng Ban : TRỊNH-VIỆT-THẢO
(HS Pétrus Ký)

Phó Trưởng Ban :

— ĐỖ-THỊ-NGỌC-BÍCH (HS Trưng Vương)

— UYÊN-THỤY-PHƯƠNG
(HS Khiết Tâm)

Các Ủy Viên :

1) **Xã hội :** TRẦN-THỊ-LONG-HƯƠNG (HS Trưng Vương)

2) **Văn Nghệ :** TRẦN-MAI-HOẠT
(HS Thánh Thomas)

PHAN-KHƯƠNG-THAI — UYÊN-THỤY-PHƯƠNG.

3) **Du ngoạn :** TRỊNH-VIỆT-THẢO

4) **Quản thủ và điều hành Thư
viện :** ĐỖ-MINH-HOÀNG (HS Võ Trường Toản) — VÕ-HỒNG-NAM (HS Pétrus Ký).

Ban Điều hành Sinh hoạt sẽ họp mỗi tuần 1 lần tại tòa soạn vào sáng chủ nhật và có nhiệm vụ nghiên cứu, soạn thảo và thực hiện những sinh hoạt của Gia đình TN trong khu vực Saigon, Chợ Lớn, Gia Định.

Ghi chú : Các em khác, nếu có khả năng, thiện chí và thi giờ có thể tham dự vào một trong bốn tiểu ban: Xã hội, văn nghệ, du ngoạn và Thư viện kể trên. Mọi chi tiết xin liên lạc với tòa soạn vào sáng chủ nhật.

●

**Bài nhận được từ ngày 25-9-72
đến ngày 30-9-72 của các em :**

Thiên bất Hổ, Hoàng dũ Linh, La thị Cẩm Bình, Rong Tim Thủy Liên, Hận thư Sinh, Tha Phương, Linh Thương, Dzun Thương, Việt Linh, Thi Hùng, Nguyễn thị Kim Nhân, Nguyễn ái Nhân. Lâm Vũ, Hoài Phương, Nhật Linh, Ưu Thảo Nhã Quỳnh, Nguyễn hoàng Hùng, Lê thị Minh Tâm, Giao Long, Ngô ái Quốc, Nguyễn thị Mai Liên, Ngọc Quang, Ka bình Phương, Thái Thanh LPC, Ng. Tê Hát Bình, Trần thanh Tòng, Lạc

Thủy, Nhã Đảo, Thế Linh, Nguyễn Thị, Sỏi Đá, Minh Vũ, Tuấn Sinh, Thanh Sơn, Đăng Linh, Anh Sơn, Ai diên Thùy Trang, Phương Linh, Nguyễn hoàn Thiên, Tùng, Nguyễn toàn Nghĩa, Nguyễn thị Thu Hương, Thạch Bích Sơn, Dương bé Tư, Trí Dũng, Bu Bu, Hoài nam Toản, Nguyễn vĩnh Phúc, Tâm Giao. Mai thủy Cẩm Phú, Klm Hữu, Vũ Quang, Rong Lam, Phạm hữu Chí, Nhất Văn, Du Ca, Hồ xuân Hương, Long Hương, Ly Ca, Ngô tuần Mạnh, Trường Giang, Bạc Hà, Diễm Trang, Hồ thị Lan, Ngô huy Hòa, Bé Phê, Trinh Trinh, Rong lá Ranh, Nguyễn đình Tân, Tạ lệ Vân, Nguyễn thị Tiểu Trúc, Thi Việt, Việt Hưng, Hoàng thiên Nga, Trần cảnh Đức, Nguyễn vũ Thanh Khuê, Lê ngọc Trường, Nguyễn thanh Sơn, Nguyễn thiên Thanh, Huyền Thoại Quy Sắc, Ngọc Sương, Thanh Thanh, Nguyễn trọng Thảo, HT, Lê nguyên Minh, Uyên thủy Hòa, Mặc Huyền Trâm, Linh thủy Dung, Hoàng cổ Tiên Lệ Thu, Nguyễn thị Huỳnh Mai, Kha Thủy, Phạm vũ Anh Chương, Diễm Phương, Đà Giang, Trinh thị Thu Vàng, Đỗ thị Ngọc Bích, Đỗ minh Hoàng, Rong Hồng, Vũ thị Ca Dao, Nguyễn thị Mỹ Nga, Tuấn Sinh, Tuấn Nhi, Tê hát Nguyệt Thi, Nguyệt Thu, Quỳnh quang Nhật, Tha Phương, Trần chấn Trí, Trịnh công Truyền, Hồ viết Mẫn, Tích Giang, Việt Tường, Trần thị Chiêu Thu.

BÀI DỰ THI SÁNG TÁC (tiếp theo)

163, Kỷ niệm học trò, Vũ Quang — 164, Một thuở làm học trò tiểu học, Cổ Non — 165, Vở kịch cuối cùng, Đăng Linh — 166, Chiến tranh học trò, Sỏi Đá — 167, Một lần vụng dại, Thế Linh — 168, Mùa thi trong trí nhớ (Ng tê hát Bình) — 169, Đi học, Ng. hoàng Hùng — 170, Một niềm vui, Nhật Linh, 171, Gởi về Ngọc, Hoài Phương — 172, Hai chuyến ăn đòn, Lâm Vũ — 173, «Ngũ Quỷ» quay phim, Việt Linh — 174, Kỷ niệm một mùa thi, Việt Linh — 175, Đi thi, Hận Thư Sinh — 176, Ngày đầu niên học, Rong Lá Mơ — 177, Kiến... Chút chút — 178, Ngũ Long Công chúa, Như Hương — 179, Cô và kỷ niệm, Như Hương 180, Một lần trần thuyết, Ng. Tê Hát Bình — 181, Dây thân ái, Vĩ Hạ — 182, Một kỷ niệm, Nguyễn vũ Thoại Anh — 183, Thuở đó một lần, Trương thị Sen — 184, Kỷ niệm... ngày đó, Hoài viên Linh — 185, Viết từ nỗi nhớ, Ít xờ — 186, Thương yên bay xa, Đinh Sương Mù — 187, Kỷ niệm ngày thơ ấu, Lê thị Thu Đông — 188, Bài

luận thương yêu, Vũ Huy — 189, Ngũ quỷ bị phạt, Minh Tâm TNH — 190, Kỷ niệm không tên, Huỳnh thị Ngọc Diệp — 191, Năm bài toán, và hai cuốn vở, Phạm thái Bảo — 192, Nước mắt học trò, Vũ Linh Docota — 193, «Cái ngắt» tiền đưa, Hồng Đoan — 194, Thuở em còn mực tím, Đỗ tú Khuyên — 195, Sợ ma, Phạm thị Thu Vân — 96, Cúp cua, Lý kiến Thành 197, Em nghe tím ngắt một thoáng hương, HT Ngọc Lạc — 198, Xa rồi kỷ niệm, LT Lạc Thủy — 199, Buổi học đầu tiên, Thúy Hương — 200, Kỷ niệm êm đềm, Kim Thanh — 201, Một trận tranh hùng, Hà Minh — 202, Ganh đua, Lý lan Châu — 203, Đi hái khế, Triều Vũ — 204, Kỷ niệm một mùa hè, Ngô công Quỳnh, — 205, Lửa trại, Doãn Thương — 206, Cánh bướm chia tay, Việt Tường — 207, Ngày xưa học trò, Thi Hùng — 208, Thà là bạn, Nguyễn Tấn Lanh, — 209, Tôi bị bệnh, Ngô Minh Hoàng

●

EM TẬP VIẾT VĂN

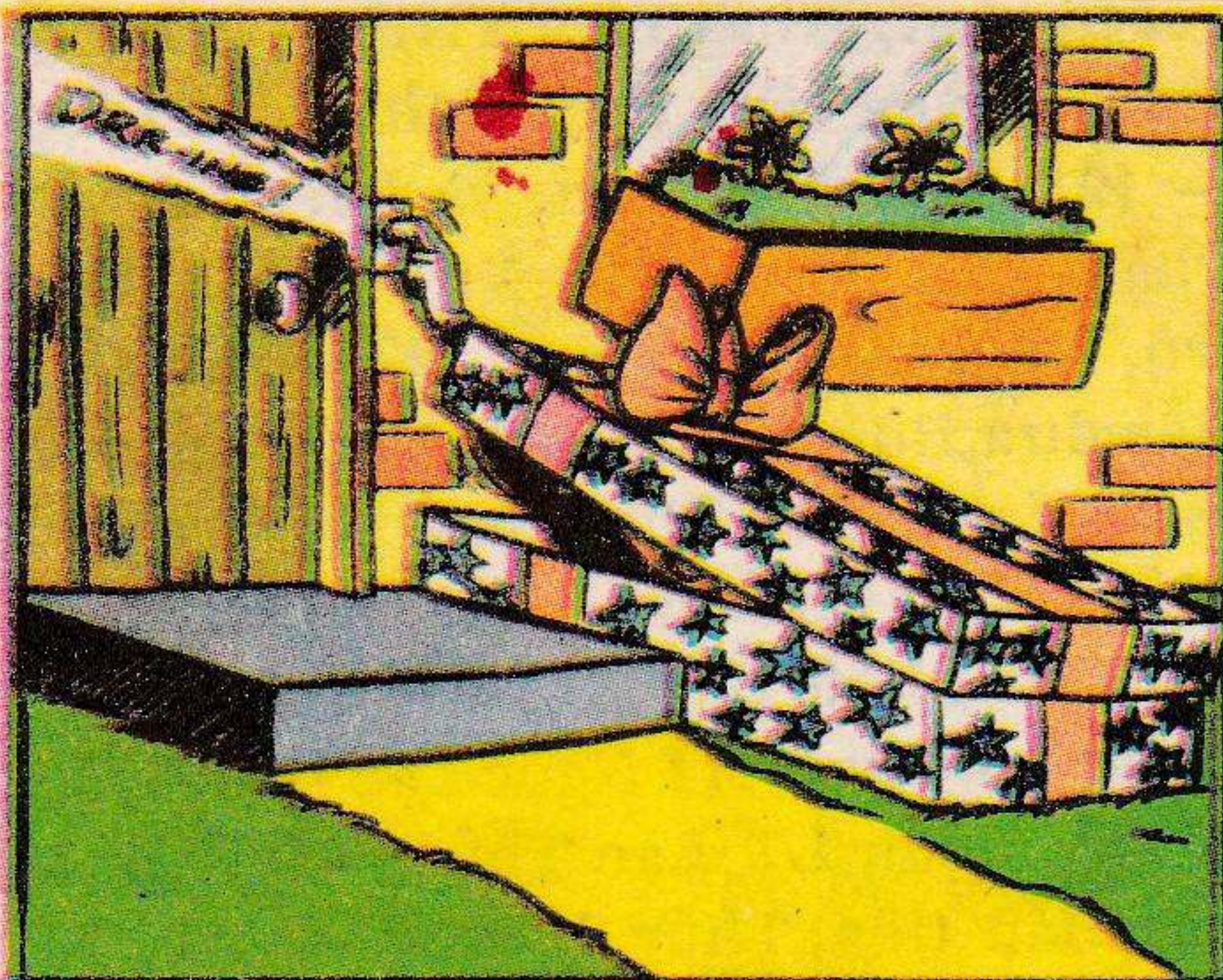
1, Lê minh Thanh, Gia Định — 2, Đỗ phạm Hoàng, Phú Nhuận — 3, Lê thị Xuân Dung (Rong Xanh), Gia Long — 4, Nguyễn thị Hồng, Gia Định — 5, Nguyễn thị Thu Liên, Huế — 6, Nguyễn thị Dung, Chợ Lớn — 7, Ng. thị Tiểu Trúc, Saigon — 8, Lê ngọc Trường, Gia Định — 9, Nguyễn thiên Thanh, Saigon — 10, Đỗ thị Ngọc Bích, Gia Định — 11, Nguyễn đình Tố, Trần bình Trọng — 12, Ngô công Quỳnh, Biên Hòa — 13, Nguyễn thanh Đức, Biên Hòa — 14, Võ ngọc Diệp, Sa dec 15, Ng. thị Nhan, Mỹ Tho — 16, Trần trung Viên, Biên Hòa — 17, Nguyễn công Viên, Saigon — 18, Nguyễn kim Yến, Phan Rang — 19, Tô thị Trang, Saigon — 20, Trần chấn Trí, Nha Trang — 21, Phan hồng Hạnh, Saigon 5 — 22, Võ thị Mỹ Liên, Saigon — 23, Nguyễn thị Nở, Trương vĩnh Ký — 24, Huỳnh anh Tuấn, Gia Định — 25, Nguyễn đăng Sơn, Saigon I — 26, Trang ngọc Phú, Saigon 5 — 27, Huỳnh ngọc Sương, 28 Huỳnh ngọc Phương, Chợ Lớn — 29, Trần viết Hưng, Pleiku — 30, Nguyễn thị Nga, Khánh Hội — 31, Lê thị Kim Đình, Biên Hòa — 32, Hà thị Như Thúy, Biên Hòa — 33, Nguyễn hữu Lễ, Đà Nẵng — 34, Cao thị Tri Trí, Chợ Lớn — 35, Nguyễn Tuấn, Saigon — 36, Nghiêm chơn Như, Châu Đốc — 37, Ngô thị Sang, KBC 3 93 — 38, Lê chí Cường, Chợ Lớn — 39, Phan như Lâm, Saigon 4 — 40, Lê thị Dung, Chợ Mới —

(Còn tiếp)

QUÀ TẶNG CỦA CẠO GIÀ

(tiếp theo và hết)

hồ h

© 1970. Walt Disney Productions.